

ФРЕД САБЕРХАГЕН

ПЛАНЕТАТА НА БЕРСЕРКЕРА

Част 3 от „Берсеркерите“

Превод от английски: Тинко Трифонов, 1998

chitanka.info

ИЗКУСТВЕНАТА ЗЛЪСТ

ПРЕДГОВОР НА ФРЕД САБЕРХАГЕН КЪМ СЕРИЯТА „БЕРСЕРКЕР“

Изминаха вече трийсет години от деня, в който първият берсеркер се появи от дълбокия мрак и си проправи яростно път, за да заеме полагаемото му се място в бъдещия пръв разказ на тази тема.

Онзи мрак, който наричам дълбок, беше както измислен, така и реален. Той обхваща потайностите на междוזвездното пространство, обрисувано в онова приключенско космическо четиво, което пиших тогава. Но включва и друг вид мрак.

Разказът, публикуван по-късно под името „Fortress Ship“ („Кораб-крепост“), бе наполовина завършен, когато се захванах сериозно да обмислям каква точно непосилна опасност ще трябва да преодолее мойт главен герой. И точно в момента, когато си задавах този въпрос, се появи берсеркерът, сякаш бе изчаквал подходящата възможност. Появи се из тази вътрешна сянка, която е даже по-загадъчна от далечния космос, населил света на всички автори и читатели. И дойде с името си: старата норвежка дума, която първоначално се е употребявала за определен тип ненормално буйни мъже от зората на човечеството, които не са познавали по-сложни оръжия от меч.

Сюжетът за бойна машина, която се обръща срещу създателя си, за да го унищожи, а ведно с него и всичко наоколо, естествено, не е мой. Напротив, идеята изглежда почти универсална — толкова стара, колкото легендата за голема^[1] от Средновековието, и толкова нова, колкото „интелигентната“ ракета (наследник на „умната“ бомба). Към края на XX век този реално съществуващ предтеча на истинския берсеркер би трябвало да е в състояние, когато не успее да идентифицира целта си, да завие обратно и да се завърне при този, който го е изстрелял. И човек трябва да се надява, че заради собственото им добро, онези, които са го изстреляли, ще се радват да видят рожбата си да се завръща и ще знаят как да я посрещнат.

В началото на разработката на серията за берсеркерите ми хрумна, че онова, за което пиша, след няколко десетилетия или век, ще се превърне от измислица в реалност — поне в технологично отношение. Още през първата половина на петдесетте години американските ВВС (а може би и други) се гордееха с управляващ стрелбата радар, който е в състояние да действа в напълно автоматичен режим; подобно устройство управляваше например 20-мм оръдия в опашката на самолета Б-36. Натискаш едно копче в кабината на стрелеца и всеки самолет, който попадне в обсега, ще бъде свален, дори и екипажът на самия самолет Б-36 повече да не е сред живите. Навярно тази система изобщо не е използвана в бойни условия.

Аз лично не знам през последните три десетилетия да е направено нещо, което да намали опасността, за която пиша в бъдеще време. Собствените ми идеи ме плашеха преди трийсет години, плашат ме и сега. Кое то сигурно е една от причините да продължа да пиша тези истории.

От автора

[1] Голем — В еврейските фолклорни предания, свързани с влиянието на Кабалата, оживяващ чрез магични средства глинен великан — б.пр. ↑

I

Гласът на отдавна мъртвия звучеше ясно по радиото в салона на кораба „Орион“, а шестимата, събрали се там, единствените живи същества в радиус от неколкостотин светлинни години, слушаха засега внимателно, само защото Оскар Шьонберг, собственикът на „Орион“ и организатор на това пътуване, бе дал знак, че самият той иска да слуша. Карлос Суоми, който бе готов да се възпротиви на Шьонберг и очакваше да има сериозен спор с него през близките дни, в случая бе напълно съгласен с него. Атина Поулсон, свободната от трите жени, не възрази; Селесте Серветус, може би най-несвободната от жените, направи няколко възражения, но без никакъв резултат. Густавус де ла Торе и Барбара Уртадо никога, откакто ги познаваше Суоми, не бяха възразявали против каквото и да е решение на Шьонберг.

Гласът на мъртвия, който слушаха, не бе записан на магнетофон, а само мумифициран от около петстотинте години космическо пространство, което се простираше между системата Хънтърс^[1], където бе произведен радиосигналът, и сегашното местоположение на „Орион“ в междугалактичното пространство на около хиляда и сто светлинни години (или пет и половина седмици път с кораб) от Земята. Това бе гласът на Йохан Карлсен, който преди около петстотин стандартни години бе повел флотилия от бойни кораби към Хънтърс, за да се сблъска там с флота на берсеркерите и да ги отблъсне. Това бе малко след като бе разбил основните сили на берсеркерите и с постоянство орязваше нападателните им възможности в тъмната мъглявина, известна като Камънаците.

Повечето от преградните стени в салона бяха заети от видеоекрани и когато, както в този момент, бяха настроени за целта, звездите на тях се виждаха поразително истински. Суоми гледаше в правилната посока към екрана, но при това разстояние от петстотин светлинни години бе много трудно без подходящо телескопично увеличение да се съзре слънцето на Хънтърс, да не говорим за относително слабите избухвания от битката на Карлсен, докато той

изричаше думите, върху които Шьонберг щеше да размишлява, а Суоми щеше да ги запише. На пръв поглед двамата си приличаха, въпреки че Суоми бе по-дребен, навярно много по-млад и имаше донякъде момчешко лице.

— Откъде сте сигурни, че това е гласът на Карлсен? — попита Гус де ла Торе, слаб, мургав и с някак си опасно изражение. Той и Шьонберг седяха в меки, масивни кресла един срещу друг в сравнително малкия салон. Останалите бяха разположили креслата си така, че групата бе подредена в почти правилен кръг.

— Чувал съм го и преди. Същата последователност. Тембърът на Шьонберг бе твърде мек за толкова едър и як мъжага, но тонът му бе както обикновено решителен. Погледът му, както и погледът на Суоми бе вперен в екрана, взираше се към звездите, докато внимателно слушаше Карлсен.

— По време на последното ми пътуване до Хънтърс — продължи тихо Шьонберг, — преди около 15 стандартни години, спрях в този район, може би на петнайсетина светлинни години по-близо, разбира се, и успях да уловя същия този сигнал. Слушах същите думи и записах някои от тях, досущ както сега прави това Карлос.

Той кимна в посока към Суоми.

Карлсен наруши радиотишината, съпроводена с пукане и прашене, за да изръмжи:

— Проверете настройката на този люк, след като не се затваря — и това ли трябва да ви учя?

Тембърът бе рязък и в него имаше нещо незабравимо, дори когато изричаше свадливите жаргонни фрази, характерни за който и да е командир по време на трудна и опасна операция.

— Чуйте го — рече Шьонберг. — И това ако не е Карлсен, кой друг би могъл да бъде? Както и да е, когато се върнах на Земята след последното си пътуване, сравних записите си с тези на историците, направени на флагманския му кораб; потвърди се същата последователност.

Де ла Торе изцъка весело.

— Оскар, никой ли не те попита как си се сдобил със записа си? Не би трябвало да се намираш в този район тогава, както не би трябвало да сме тук и сега.

— Пфу! Никой не обръща чак толкова внимание. Във всеки случай поне Междувездната администрация не го прави.

Суоми имаше впечатлението, че Шьонберг и Де ла Торе не се познават отдавна и много добре, а се бяха запознали по някакви бизнес дела и ги бе сближил общият им интерес към лова — нещо, което малцина хора споделяха. Поне на Земята, която бе родна планета за всички на борда.

Карлсен рече:

— Говори главнокомандващият. Да се отвори трети кръг. Абордажните групи готови за действие.

— Сигналът не се е влошил много, откакто го чух за последен път — издума замислено Шьонберг. — Пътят през следващите петнайсет светлинни години до Хънтърс трябва да е чист.

Без да става от креслото си, той извика на екрана триизмерна холографска звездна карта и сръчно положи върху нея нов символ със светлинната си писалка. Степента на чиста празнота в космоса между тях и целта на пътешествието им бе от значение, защото макар и придвижването на междувездния кораб по-бързо от светлината да ставаше извън нормалното пространство, условията в съседните области на обичайния космос оказваха своето неизбежно въздействие.

— Сега ще имаме един хубав гравитационен хълм за изкачване — обади се по радиото Карлсен. — Бъдете готови.

— Честно казано, всичко това ми досажда — обади се Селесте Серветус (пълна фигура, ориенталски черти, чернокожа, наследила и малко северна кръв с невероятно гладка и опъната кожа под сребристата боя, с която бе покрито тялото ѝ с перука, която изглеждаше като сребриста мъгла). Думите ѝ бяха начин да прояви дързост спрямо Шьонберг, да си поиграе на онова, което през минали години би било описано като „трудна за сваляне“. Шьонберг дори не си направи труда да я погледне. Тя вече бе свалена.

— Навярно не бихме били тук, ако не беше този господин, който говори по радиото.

Това бе Барбара Уртадо. Барбара и Селесте си приличаха доста — и двете компаньонки, взети на борда за консумация от мъжете, досущ като бирата и пурите; но в същото време и доста се различаваха. Барбара — белокожа брюнетка, бе облечена, както обикновено, от коленете до раменете в матова дреха, и не излъчваше нищо неземно.

Ако я видите в покой, заспала, с неподвижно лице, ако не чуете гласа или смеха ѝ, или не съзрете грацията в походката ѝ, не бихте помислили, че надхвърля с нещо обичайната сексуална привлекателност.

Но будна и в движение, тя привличаше погледа също тъй силно, както и Селесте. Суоми смяташе, че и интелектуалното им равнище бе еднакво. Забележката на Барбара, че днешната междузвездна човешка цивилизация дължи съществуването си на Карлсен и на победите му над берсеркерите, бе банална, не подлежеше на обсъждане и дори не се нуждаеше от отговор.

Берсеркерите — автоматични бойни кораби с ужасяваща мощ и ефикасност, бяха пуснати срещу галактиката по времето на някаква война, водена от раси, изчезнали от лицето на света далеч преди началото на човешката история.

Основната програма, вградена във всички берсеркери, се състоеше в това да откриват и да унищожават живота — когато и където го намерят. През мрачните векове на първите им нападения против хората със земен произход те бяха стигнали твърде близо до мига, в който едва не ликвидираха скромното господство на хората сред звездите. И макар Карлсен и други да ги бяха отблъснали, да бяха ги принудили да напуснат центъра на завладяното от хората космическо пространство, берсеркери все още съществуваха и хората продължаваха да се сражават и да умират в битки с тях по границите на малкото ъгълче от галактиката, заето от човечеството. Не и тук обаче. Не и след тези петстотин години.

— Признавам, че гласът му някак ми въздейства — рече Селесте, промени позата си на стола, протегна, а сетне сви дългите си, сребристи крака.

— Тук след минута Карлсен ще избухне — рече Шьонберг.

— И защо не? Мисля, че един гений може да си го позволи.

Това бе изящният контраалт на Атина Поулсон. Противно на името ѝ, лицето ѝ издаваше предимно ориенталски произход. Изглеждаше по-добре от девет на всеки десет млади жени, можеше да се класира до първото число след десетичната точка, докато Селесте стигаше до третото. В момента Атина бе облечена в прост цял костюм, не по-различен от онези, които обикновено носеше в офиса. Тя бе една от най-доверените секретарки на Шьонберг.

Суоми, който искаше да бъде сигурен, че няма да пропусне избухването на Карлсен в записа, провери кристалното кубче, монтирано върху облегалката на стола му. Нагласи го да изключи всички разговори в залата и да улавя само звука, който идва от радиото. Напомни си да му сложи обозначителен етикет още щом се върне в кабината си; обикновено забравяше да го прави.

* * *

— Колко ли са го ненавиждали — рече Барбара Уртадо; гласът ѝ сега бе някак си отнесен, далечен.

Атина се обърна към нея.

— Кой? Хората, които наруга ли?

— Не, онези ужасни машини, против които се е сражавал. Оскар, ти си запознат в подробности. Разкажи ни нещо за това.

Шьонберг сви рамене. Не му се говореше много по темата, макар че тя очевидно го интересуваше.

— Бих рекъл, че Карлсен е бил истински мъж и ми се ще да го бях познавал. Карлос обаче е изучавал този период по-щателно от мен.

— Разкажи ни, Карл — рече Атина.

Тя седеше през два стола. Специалността на Суоми бе психология на дизайна на окръжаващата среда. Преди няколко месеца го бяха извикали от „Шьонберг и сие“ за консултации по планове на някакъв много труден офис, там се запозна с Атина и не щеш ли... ето го сега тук, на ловна експедиция за големи животни.

— Да, сега е твойт шанс — намеси се Де ла Торе. Обикновено не се разбираха добре със Суоми, макар търканията да не бяха стигнали още до открита вражда.

— Ами, знаете ли — започна замислено Суоми, — донякъде тези машини наистина са го ненавиждали.

— О, не — рече неубедително Атина, като поклати глава. — Не и машините.

Понякога му се приискваше да я цапардоса. Но продължи:

— Смята се, че Карлсен е притежавал някакво умение да избира стратегия, с която те не са могли да се справят, притежавал е качества на водач... каквото и да е, но берсерките не са могли да му

се противопоставят успешно. Смята се, че са оценявали по-високо неговото унищожаване, отколкото унищожаването на цели планети.

— Берсерките създали специални машини-убийци — намеси се неочаквано Шьонберг, — само и само да премахнат Карлсен.

— Сигурен ли си в това? — попита заинтригуван Суоми. — Попаднах на намеци за нещо такова, но не открих някъде да се споменава в прав текст.

— О, да — усмихна се едва-едва Шьонберг. — Ако човек се опитва да изучи тази материя, не бива да разчита само на разпечатка от Инфоцентъра на Земята; ще му се наложи да се поразшета и да покопае малко повечко.

— Защо?

По принцип Инфоцентърът можеше да възпроизведе точно всякакъв наличен на Земята справочен материал.

— Все още съществуват няколко стари правителствени цензурни ограничения върху базите данни за берсерките.

Суоми поклати глава.

— Защо, за Бога?

— Предполагам — чиновническа инерция. На никого не му се губи време да ги премахне. Но ако питаш защо са били въведени първоначално тези ограничения, е, то е, защото по едно време е имало хора, които са боготворели проклетите неща — берсерките, искам да кажа.

— Не мога да повярвам — възрази Селесте. Опита се да добави още нещо, но я прекъсна крещящият от ярост Карлсен — въртеше на шиш хората си за нещо от технологично естество, което не се разбираше.

— Това е краят — рече Шьонберг и посегна към таблото за управление до креслото си. Съскането и пукането на радиостатичното електричество утихна. — Следват няколко часа радиомълчание. — Погледът на Шьонберг шареше неспокойно по астрогационната карта. — И тъй, имало е някаква тъпа бюрократична политика на ограничаване на информацията за берсерките... Всичко това е много вълнуващо, дами и господа, но какво ще кажете да продължим към нашия лов?

Без дори да се преструва, че чака съгласието им, той започна да наглася астрогационния и двигателните компютри в посока към

Хънтърс. Щяха да минат още седемнайсет или осемнайсет стандартни денонощия, преди „Орион“ да навлезе в системата. Времетраенето на междузвездните полети не можеше да се изчисли с голяма точност. Бе все едно да чертаеш курса на ветроход във води, които изобилстват с течения, да разчиташ на вятър, който постоянно мени посоката си, макар и да е, общо взето, постоянен. Променливи звезди, пулсари, спинари и квазари вътре в галактиката и извън нея слагаха своя отпечатък върху подосновата на пространството, в което се движеше звездолетът. Черни дупки с различни размери упражняваха ужасяващите си гравитационни изкривявания върху тъканта на Вселената. Ударните вълни от близки и далечни експлозии на супернови кажи-речи непрекъснато се блъскаха в корпуса на кораба и го тресяха. Междузвездният кораб, който успешно надминава скоростта на светлината, разбира се, не може да носи на борда си цялата необходима мощност, за да постигне тази скорост. Само обуздаването на гравитационно-инерционните ресурси на Вселената може да даде такава мощност — досущ както вятърът се е впрягал във ветрилата и е придвижвал старите ветроходи.

Макар изкуствената гравитация да властваше невидимо в залата, промяна в осветлението на холографската карта показва, че „Орион“ бе поел по пътя си. Шьонберг се изправи, протегна се широко и стана сякаш още по-едър.

— Напред към Хънтърс! — обяви той. — Кой ще ми направи компания за едно питие? За успеха на лова и за радостта от другите забавления, които могат да ни се случат.

Всички пожелаха да пийнат. Но Атина само посрърбна и пусна чашата в машината за рециклиране.

— Ще продължим ли турнира по шах. Оскар?

— Не мисля. — Шьонберг стоеше с ръка зад гърба си, пъхната под късите поли на смокинга, едва ли не позираше и се наслаждаваше на питието си. — Слизам долу. Време е да подготвим стрелбището и да потренираме. В крайна сметка не отиваме на лов за гълъби... Мисля, че ще имаме време за достатъчно турнири, след като кацнем.

Умните му очи, светнали от някаква известна само нему шега, огледаха всички и се спряха като че ли миг повече върху Суоми. Сетне Шьонберг се обърна, махна леко с ръка и излезе от залата.

Празненството свърши. След като занесе рекордера в кабината си, Суоми излезе отново, за да види стрелбището. В коридора се натъкна на Де ла Торе.

— Какво искаше да каже Шьонберг с това „ще имаме време за достатъчно турнири, след като кацнем“? — попита Суоми.

— Не ти ли е казвал за турнира, който иска да гледа?

— Не. Какъв турнир?

Де ла Торе се усмихна — или не пожела, или не можеше да му отговори направо.

[\[1\]](#) [Ловци](#) ↑

II

През топлата утрин на източно-изгревния сезон в лагера до ленивата река, под покритите с гори хълбоци на Божата планина, най-сетне се бяха събрали всичките шейсет и четирима бойци. От тях не повече от четирима или петима се познаваха, защото всеки идваше от своя район, град, феодално владение, номадска група или остров, от всички кътчета на обитаемия свят. Някои бяха пътували дотук от бреговете на безкрайния Източен океан. Други идваха от границата на открай време обитаемите земи на север, където пролетта, продължила вече една шейсета от годините на възрастен мъж, освобождаваше от ледената прегръдка ледниковите зверове и сланистия червей. От север идваха най-могъщите ловци на този свят, създаден за ловуване. Други от воините бяха дошли от непреносимата, непроходимата, разлата пустиня, с която граничеше на запад светът на хората, трети пък — от плетеницата реки и блата на юг, които в крайна сметка се сливаха с океана и правеха невъзможно всякаво движение в тази посока.

Бойците, събрани през този ден за началото на Турнира в чест на Торун, бяха с най-различна физика — високи и ниски, слаби и набити, само неколцина бяха млади, ала и никой не бе много стар. Всички бяха буйни мъже в този свят на насилие, но докато се събираха, живеяха мирно в стана; всеки безропотно приемаше при пристигането си отреденото му от Лерос или от някой по-нискостоящ свещеник място в лагера. В центъра на стана, върху полеви олтар — малка дървена платформа — бе издигната статуя на бога, с черна брада и златна диадема, положил замислено ръка върху ефеса на меча си. Нито един от воините не пропусна да остави своите дарове пред нозете му. Част от даровете бяха богати, тъй като някои от мъжете, дошли да се бият в Турнира, бяха заможни хора.

Независимо колко богат или могъщ бе участникът, той пристигаше сам, не го придружаваха прислужници или доброжелатели, понесъл единствено тежка роба за завивка и онези оръжия, които бе предпочел. Това щеше да бъде свещен турнир,

смятан от жреците на Торун за толкова важен, че не се допускаха външни зрители, въпреки че едва ли би се намерил свободен човек на тази планета, който да не копнееше да присъства. Нямаше нужда от външни прислужници. Събралите се бойци и свещениците щяха да бъдат обслужвани от почти също толкова на брой облечени в сиво роби, чиито облекла издаваха принадлежността им към Божата планина; те бяха собственост на Торун и неговите слуги. В лагера не се допускаха жени.

През тази утрин, когато пристигна и последният боец, неколцина роби вече подготвяха отъпканата бойна арена, около десет крачки в диаметър. Други роби приготвяха обяда, слагаха настрани плодове и месо за онези, които биха искали да ги дарят пред олтара на Торун. Пушекът от огнищата, на които се готвеше, се издигаше в ясното небе, чиято синева наподобяваше донякъде синьото небе на Земята, но в него имаше и жълтеникав оттенък, и някаква безсрамна ожесточеност.

Изад валмата пушек надничаше планината — непозната гледка за повечето от дошлите да се бият. Но те знаеха за нея от детството си, тя бе в сърцата и умовете им. На върха ѝ, зад белите стени на свещения град, живеяха жреците на Торун, ведно с техния бог и неговата власт. Там горе имаше жени и животни и разни други необходими неща; от време на време извикваха и роби, които да обслужват обитателите, но рядко, или по-скоро никога, робите се връщаха; онези, които работеха тази сутрин в крайречната ливада, бяха до един докарани за случая от васалните земи. Големите армии от Божата планина, с изключение на някои избрани части, никога не се отдалечаваха от столицата си отвъд подножието на планината. За обикновения народ върхът и градът-крепост върху него бяха недостъпни.

Самият Торун живееше там, както и полубогът Мьолнир, най-верният му рицар. И други божества се отбиваха от време на време: боговете на здравето, на правосъдието, на земята и времето, на растежа и плодородието; а и множество полубогове със спомагателни функции. Но това бе преди всичко планината на Торун, религията на Торун, светът на Торун — освен за онези, изтласкани по онова време из покрайнините на света, онези — хора, които не обичаха Торун или не харесваха факта, че толкова власт бе вменена от негово име на жреците от Божата планина. Хънтърс бе планета на ловци и воители и Торун бе бог на войната и на лова.

Жрецът на име Лерос, на средна възраст, свидетел на три предишни северни пролети, белязан от раните през младостта си, бе определен от Върховния жрец Андреас да ръководи Турнира. Лерос имаше висок ранг сред жреците на Торун, макар и да не бе член на най-тайния Вътрешен кръг. На млади години си бе спечелил почти легендарна репутация като воин и мнозина от най-добрите млади бойци благоговееха пред него. Лерос слезе до брега лично да посрещне последния пристигнал боец — някой си Чапмът от Рилиякс. Подаде ръка на Чапмът, за да слезе от кануто, пожела му добре дошъл на Свещения Турнир на Торун, след което с едно драсване сложи отметка върху последното име в списъка на бойците.

Малко по-късно тържествен бой на барабан призова всички да се съберат. Облечен в безукорно бяла роба, Лерос бе застанал в средата на изчистената нова арена и чакаше всички да се съберат около нея. Воините почти веднага се смълчаха, цялото им внимание бе съсредоточено в него. В някои части на арената се бяха скупчили повече бойци, но нямаше блъсканица или промъкване в търсене на по-добро място; нищо подобно — властваше единствено най-голяма почитителност.

— Ликуйте вие, избраници на боговете! — извика Лерос; гласът му все още бе мощен. Огледа целия кръг от бойци, сам той висок и силен колкото повечето от тях, макар вече не толкова бърз и уверен. Бяха минали много дни, около една шейсета част от живота на възрастен мъж, откак официалното съобщение пое от Божата планина и се разнесе из целия свят. Но от много по-отдавна, от последната северна пролет, всички знаеха за предстоящия Турнир. Мършавите тогава момченца сега бяха в разцвета на силите си, а значението на Божата планина и всичките ѝ деяния оттогава бе нараснало неимоверно.

Мнозина от чакащите участници бяха полуголи, времето бе меко, телата им — само мускули, белези и косми. Дрехите на някои бяха съвсем груби, на други — меки и скъпи. Неколцина носеха частични брони или щитове от втвърдена кожа на ленивец или лъскаво желязо. Пълната броня бе непозната на Хънтърс, там хората се биеха пешком и никога не яздеха. Тези воители бяха синове на вождове, синове на селяни и синове на неизвестни бащи. Те бяха заслужили мястото си тук единствено с качествата, с уменията си да въртят меч, копието и

бойната брадва. Лерос виждаше около себе си сини и черни очи, очи със и без епикантически торбички, дълбоки очи тук, луди очи там и чифт-два очи, невинни като на деца. Първите колонисти от Земята, пристигнали преди около шест стандартни века, са били подбрани еkleктично от един свят на вече добре омешани раси и култури. Лицата около Лерос бяха кафяви, бели или черни, с черни, кестеняви или рижи коси, имаше един със стоманеносива, двамина бяха с бръснати глави. Имаше едно силно татуирано лице на ивици от край до край, а една усмивка разкриваше зъби, до един изпилени като игли. Но като изключим странностите, мнозинството от мъжете биха изглеждали прозаично като овчари, ако не бяха оръжията, запасани на поясите им. Освен че всички бяха мъже, имаха още нещо общо: необикновеното умение да убиват други мъже в един-единствен двубой.

— Ликуйте, избраници! — повтори Лерос, този път по-тихо. — Преди да залезе слънцето днес, половината от вас ще се възправят в голямата зала на нашия бог... — Той посочи към върха на Божата планина, скрит зад обраслите с гори гърбове на ниските ѝ склонове. — И ще застанат лице в лице срещу Торун.

Лерос се готвеше да разкаже отново, а слушателите му — да чуят отново — обещанията на Божата планина, разпространени една стандартна година по-рано от Андреас и помощниците му.

Торун, бойният главатар на боговете (така започваше съобщението), бил доволен от духа, показан от човешката раса през последната поредица от войни, разширили властта на Божата планина над по-голямата част от обитаемия свят. Богът с удоволствие предоставя на човечеството честта да се бие за място до дясното му коляно: състезанието е отворено за участие на шейсет и четири от най-славните герои на века. За да се постигне целта, обитаемият свят бе разделен произволно на шейсет и четири области, като местните управници на всяка област бяха поканени да изпратят — подробностите по селекцията бяха оставени изцяло на тях — най-могъщия си воин. Всички участници в Турнира на Торун, освен един, ще загинат, а този един, победителят, ще получи статута на полубог и ще заеме мястото си от дясната страна на Торун. (Някъде из провинцията някой логично и неуместно ще попита жреца, донесъл съобщението: ами какво ще стане с Мьолнир, ще трябва ли той да

отстъпи настрана? Съвсем не, племеннико. Не ще и дума, че той и победителят в Турнира ще споделят честта да седят до Торун. Не ще и съмнение, че биха могли, когато пожелаят, да се бият кой да заеме мястото в определен за целта ден.)

Всички сведения сочеха, че в Залата на Торун наврърх планината им доставяло голямо удоволствие да се бият. Там великият бог и повече или по-малко обожествените мъже, избитите герои от войни и битки в миналото, се колежа отново и отново всекидневно, единствено заради удоволствието от това и всяка вечер раните им чудодейно се изцеляваха, за да се насладят на чудесното месо и напитки на трапезата на Торун, на приказните разкази, предадени с безсмъртно красноречие в компанията на боговете, и на неизчерпаемите запаси от девойки, винаги превръщани в девиси за радост на мъжете. (Там, в провинцията, онзи, дето е задал въпроса, въздърхва успокоен; едва ли един прост воин би могъл да знае как да продължи спора; ако ли пък не е чак толкова прост, тогава би прозрял, че няма да успее да сломи жреца на неговото бойно поле — полето на думите.)

И тази ясна утрин Лерос официално съобщаваше още веднъж онова, което слушателите му вече знаеха:

— Онези от вас, които паднат в първия кръг на боя, първи ще пируват с Торун — но вечно в най-далечната част на масата. Следващите шестнайсет загинали във втория кръг ще получат места по-напред. Осем ще умрат в боя на третия кръг и ще седнат още по-близо и всеки от тях ще притежава за вечни времена четири хубавици, чиято красота е несравнима с нищо на света, две с кожа като слонова кост, две — с кожа като абанос, и те ще задоволяват всяко негово желание, дори преди да го е произнесъл още.

След като завърши четвъртият кръг, ще са останали живи само четирима воители. Четиримата, които загинат в четвъртия кръг на борбата, ще получат щитове и оръжия, сияйни като сребро, ала потвърди и по-остри от най-добрата стомана, както и винени бокали от същия метал, и всеки ще притежава завинаги по осем още по-прекрасни девиси на свое разположение. Тези четирима ще седят много близо до Торун.

В петия кръг на дуелите ще трябва да паднат още двамина; те ще седят на високи дърбови столове, украсени със злато, още по-близо до Торун. На тях ще им се дадат златни винени бокали, щитове и оръжия,

и всеки ще бъде обслужван от по шестнайсет девиси с неописуема красота; двамината ще получат всичко в далеч попълни измерения, отколкото онези по-надолу около масата. В този ден само двамина от вас ще са останали живи извън залата, където пируват боговете.

Единственият дуел на шестия кръг от борбата ще бъде последният и най-големият. Онзи, който изгуби, ще бъде отличен още по-добре от споменатите дотук. А когато боят приключи, когато Турнирът завърши, един ще бъде победителят. И той единствен ще влезе в плът и кръв в свещените покои на бог Торун и мястото му винаги ще е от дясната страна на Торун; и от своето високо място този мъж ще стои над останалите шейсет и трима — толкова високо, колкото те самите се издигат над слабите, тленни хора, които пълзят тук долу.

Лерос завърши с въздишка. Той вярваше в тези обещания и се вълнуваше от завист и благоговение всеки път, когато си помислеше за тях.

От известно време един от воините — огромен чернокож — се бе навел напред с израз на очакване върху лицето, сякаш искаше да заговори. И ето че Лерос, след като огледа хората, го забеляза.

Мъжът попита:

— Господарю Лерос, кажи ми...

— Не се обръщай повече към мен с „Господарю“. Твоят статус от този ден нататък е по-висок от моя.

— Добре. Приятелю Лерос, тогава. Кажи ми: когато някой спечели този Турнир, получава ли той всичкото могъщество и права, които боговете имат? Имам предвид не само могъществото в боя, но и изкуството да лекува?

Лерос трябваше да помисли малко, преди да отговори. Този не бе от обичайните и очаквани въпроси, като например няма ли да се препълни залата на Торун след всичките тези воини, или какво месо от жертвоприношенията ще предпочете богът днес. Накрая заговори:

— Благородната богиня на изцелението със сигурност ще изпълни всяко желание на този мъж. — Въздъхна леко. — Боговете се вслушват повече един в другото, отколкото в хората. Но в крайна сметка правят онова, което пожелаят, освен, разбира се, ако не са се обвързали с официално обещание, както Торун направи с този Турнир.

Мъжът кимна сериозно.

— Това е всичко, което бихме могли да очакваме — рече той и зае отново мястото си в кръга.

Всички бяха потънали в мълчание. Някъде по-далеч един роб цепеше подпалки за първата погребална клада. Лерос ги подкани:

— Вървете тогава, вървете всички и се подгответе както знаете. Скоро ще започне първият двубой.

Още щом хората се разпръснаха, един от по-нисшите свещеници издърпа Лерос настрани и когато се оказаха в относително уединение, разви малък свитък и му го показа.

— Господарю Лерос, намерих това, окачено на дърво, недалеч оттук. Засега нямаме никаква представа кой го е окачил.

Думите в свитъка бяха изписани с обикновен молив или въглен. Ето какво гласяха:

Богове и хора, направете своя залог. Кой от 64-та ще бъде най-добрият воин? Един ще бъде, не ще и дума. Но дали той сетне няма да завиди на онези, които е изклал, и да прокълне Божата планина и нейните лъжливи жреци? И докато парите ви са заложи, опитайте се да заложите и на това: дали владетелите на тази планина са годни да управляват нашия свят?

Братството

Стиснал устни, Лерос кимна към подписа.

— Изпрати ли съобщение за това горе, в планината?

— Разбира се, господарю.

— Е, толкова можем да направим засега. Трябва да усилим патрулите на войската в този район.

Писмото обаче можеше да е донесено и от някой в зоната на Турнира. Може би някой от робите — или дори някой от претендентите — не е такъв, за какъвто се представя.

— Трябва да си държим очите отворени на четири, разбира се, и да не допуснем нещо да изложи на опасност провеждането на Турнира. Дискредитирането му ще бъде голяма победа за Братството.

Братството бе някакъв неопределен съюз на недоволни и навярно включваше повечето от враговете на Божата планина, които бяха

разпръснати и относително безсилни по покрайнините на обитаемия свят. Може би в сърцевината му имаше силна и опасна организация; разумно бе това да се предположи и непрекъснато да се предупреждават хората и войниците.

По-нисшият свещеник изрази съгласието си и се оттегли. Лерос се замисли: възможно ли е агентът, който е оставил писмото, да е някой нелоялен жрец? Не му се струваше вероятно. Но не би могъл да бъде напълно сигурен.

Междувременно Турнирът трябваше да започне. Нямаше знак от върха на планината, че Върховният жрец Андреас или някой от Вътрешния му кръг ще дойдат да гледат. По дългия път, който се виеше из гористите склонове от върха надолу, се появи товарен керван; но когато приближи, Лерос забеляза, че край животните не крачеха хора от ранг; беше обичайният снабдителен керван, който се връщаше разтоварен от върха.

Напред, тогава. Обърна се към очакващия вестоносец и му даде знак да бъде надут бойния рог, който да призове всички претенденти за последен път в света на живите човеци. Когато се събраха, той извади от джоба на фината си бяла роба свитък от нов пергамент, върху който свещеникът писар бе нанесъл имената с елегантния си калиграфски почерк. Бяха записани по азбучен ред^[1] и с указание за времето и всяко от оръжията, които щяха да бъдат използвани:

Артур от Чеспа
Бен Тарас от Бетъл Акс

Голямата лява ръка
Брам Беззбрадия от Консилор

Брун от Бурзо
Байръм от Лонг Бриджис

Чапмът от Рилиякс
Чарлз Изправения

Чун Хе Пинг Силния

Кол Ренба

Давид Вълка от селото на Монга
Ефим Самдевятов

Фарли от Аикоск
Минамото Фермера

Джино Ръката-чук
Джеф Симболор от Симболорвил

Гиб Ковача
Джайлс Коварния от Ендрос Суомп

Гладуин Ванучи
Гюнтер Камурата

Хал Копърсмит
Хърк Стамблър от Бърчтаун

Хоумър Гарамънд от Ръниннг уотър
Иън Офали Дървосекача

Джон Речовития от Трипъл форк
Джуд Исаксон от Ардстой Хил

Канрет Джон от Джонсплейс
Корл Трошача на крака

Ленос от Хайландс
Лосън Гриш

М'Тамба Мим
Муни Подарсез

Месълс от Уинди Вейл
Муул от Рексбан

Никое Дарси от Лонг Плейн
Октанс Бук от Пачука

Омир Келсумба
Мануел Едноокия

Отис Китамура
Рал Сетоф от Уайтроудс

Перн-Пол Хосимба
Пернсол Мулетаря от Уефс Плейн

Фил Сенхриас
Полидор Мръсния

Проклус Нан Линг
Рафаел Сандовал

Рахим Сосиас
Рико Китикечхорн от Тайгърс Лейър

Рудолф Тадбъри
Руен Редалдо

Сенсай Хагенадерф
Шанг Ти Страховития

Синюжу от Евъргрийн Слоуп
Тай Корбиш Кандри

Томас Сграбчвана
Търлоу Вълтий от Хай Краг

Травърс Сандакан от Тийвс Роуд
Юрумчи

Ван Нوماда
Преподобния Минг Касапина

Владерлин Бейн от Санфа Таун
Уот Франко от Дийп Ууд

Вул Нарваес
Зел от Уиндчастий

След като приключи с четенето, Лерос погледна към все още високото слънце.

— Днес ще има време за доста битки. Нека започваме.

Той подаде свитъка на по-нисшия свещеник, който извика силно:

— Артур от Чеспа — Бен Тарас от Бетъл Акс.

Двамата навлязоха в кръга, направиха свещените жестове в молба за благоразположението на Торун и почнаха. Бен Тарас едвам бе поел десетина пъти дъх, когато бойната брадва отхвърча от ръката му и се заби с тъп звук в притихналата, гостоприемна земя; в същото време мечът на Артур потъна точно и дълбоко в тялото на Бен Тарас. Голата, заравнена земя на бойния ринг пиеше кръвта на Бен, сякаш бе отдавна зажадняла за нея. Двамина роби с опърпани сиви туники извлякоха тялото му от ринга и го помъкнаха към мястото, където други роби приготвяха кладата. Подредените сухи дърва надхвърляха вече човешки бой, но още не бяха достатъчни. Днес трийсет и двама мъже щяха да се присъединят към боговете, за да захванат вечния си пир с Торун.

— Голямата лява ръка — Брам Безбрадия от Консилор.

Този двубой продължи малко по-дълго; сетне и двете ръце на Голямата лява ръка (изглеждаха еднакво големи) застинаха, след като мечът на Брам разпра корема му. Робите отново се появиха да извлекат трупа, но Голямата лява ръка се размърда и пририта леко, докато го изнасяха. Очите му бяха отворени и живи, макар ужасната рана да бе очевидно смъртоносна. Един накуцващ роб извади от пояса си къс, но масивен оловен чук и строши черепа на умирация мъж с къс, методичен удар. Лерос за втори път произнесе ритуалните слова,

предназначени да ускорят пътешествието на загубилия двубоя към Торун, и кимна към помощника си, който държеше свитъка.

— Брун от Бурзо — Байръм от Лонг Бриджис.

Така продължи следобедът — с малки паузи между боевете. Някои от битките бяха дълги, а един от победителите бе изгубил толкова много кръв, че едва стоеше на крака, преди да успее да отнеме последния дъх на победения. След края на всеки двубой се появяваха бързо роби: да спрат кръвотечението от раните на победителя (ако имаше рани), да го отведат да яде, да пие и да почива. На онези, които бяха омаломощени в първия кръг, щеше да им бъде доста трудно във втория.

Когато се състоя последният дуел, слънцето вече червенееше близо до хоризонта. Преди да се оттегли, Лерос даде заповед рано сутринта лагерът да бъде преместен. Първоначално възнамеряваше да изчака до обед, преди да започне нарочно бавния си поход нагоре в планината, но пушекът от погребалната клада, изглежда, се задържаше ниско тук долу, а станът, пропит с кръвта на героите, привличаше земноводни гадина от реката.

[1] Списъкът е подреден според английската азбука, някои от имената са придружени или се състоят изцяло от прозвищата на воините, някои са обикновени имена — б.пр. ↑

III

„Орион“ вече бе навлязъл дълбоко в системата и бързо съгласуваше орбиталната си скорост със скоростта на Хънтърс; всъщност, не му оставаше много до навлизането в атмосферата. Седнал в креслото си в малкия команден мостик по средата на кораба. Шьонберг наблюдаваше работата на автопилота, съгласувана с компютризираното холографско изображение на планетата, която се носеше пред него; планетата, която изглеждаше gestalt, според данните на сензорните инструменти, вградени във външния корпус на кораба.

Няколко дена преди това Суоми бе извлякъл разпечатка за планетата Хънтърс от корабния „газетар“ — стандартна база данни, използвана за навигация, търговия и в случай на авария. Годината на Хънтърс бе около петнайсет пъти по-дълга от земната стандартна година; следователно Хънтърс бе много по-далеч от източника на живот, отколкото Земята от Слънцето; ала слънцето на Хънтърс бе синкавобял субгигант, тъй че силата на излъчването бе кажи-речи същата. Радиусът, масата и гравитацията на Хънтърс бяха като на Земята, както и съдържанието на атмосферата. Хънтърс сигурно щеше да бъде колонизирана от полюс до полюс, ако не бе изключителният осев наклон — повече от осемдесет градуса спрямо равнината на въртене около тукашното светило — почти толкова, колкото и на Уран в орбитата му около Слънцето.

Пролетта властваше вече цяла една стандартна година в северното полукуълбо на Хънтърс и този район излизаше сега от нощта, която бе на практика дълга горе-долу колкото една стандартна земна година. Край полюса нощта бе траяла повече от пет стандартни години, а общото ѝ времетраене бе седем години. Далеч на север ледените клещи на студа и мрака бяха наистина неумолими, но скоро щяха да се разтворят. Предстояха седем години постоянно слънцегреене.

Според данните на „газетара“, които навярно още бяха валидни, макар и остарели с повече от век, хората изобщо не бяха успели да се

установят за постоянно по-надалеч от 15 градуса ширина от двете страни на хънтърския екватор. Щяха да бъдат необходими куполни колонии, но населението никога не се бе разраснало дотолкова, че да се наложи разширяване и да стане строителството им изгодно. Всъщност населението не бе заело дори цялата екваториална зона на главния континент, когато довтасаха берсеркерите. При атаките на машините-убийци, пришълци от Космоса, развиващата се технологично цивилизация на колонистите на Хънтърс бе унищожена; намесата на бойната флотилия на Карлсен бе единствената причина, поради която някои от колонистите — а и самата биосфера всъщност — бяха оцелели. Туземният живот, макар и нито една от формите му да не бе интелигентна, успя да се запази във всички ширини, като преживяваше дългите зими в зимен сън под една или друга форма, а в много случаи проспиваше и жарките лета в цикъл на летен сън.

Встрани от тропиците пролетта предлагаше единствената възможност за хранене, растеж и възпроизводство. Тъй като южното полукълбо бе заето в по-голямата си част от вода, северната пролет бе засега от огромно значение за земните животни. По време на северната пролет с топенето на ледовете от пещери, гнезда и дупки се появяваха най-различни зверове. Сред тях имаше хищници и, което бе по-ужасно, те изгаряха от по-силен глад и жестокост, отколкото което и да е същество, живяло някога по дивите кътчета на Земята. Сега на планетата Хънтърс, както винаги след всеки петнайсет години по земния стандарт, започваше с пълна сила ловният сезон, откъдето идваше и името ѝ.

— По-скоро би трябвало да го наричаме браконьерския сезон — обърна се Карлос Суоми към Атина Поулсон. Двамата се намираха в стрелбището, което Шьонберг бе устроил преди няколко седмици в голямата кабина, точно под салона на „Орион“. Суоми и Атина се бяха вторачили в големия стелаж с високоенергийни оръжия.

Шьонберг бе наредил всеки на борда да си избере оръжие и да се обучи с него, преди да започне истинската стрелба. Шьонберг и Де ла Торе прекарваха доста време долу, докато Селесте и Барбара почти не се мяркаха там.

Суоми и Атина бяха по-умерени, той обикновено се вясваше, когато тя отиваше да тренира. Сега бяха по средата на тренировката.

На около десетина метра от стелаж — което ще рече, половината диаметър на сферичния кораб — компютърно симулирана холограма показваше в стопкадър шепа хънтърски хищници в доста добре изрисуваната им естествена среда. Около скицираните животни и в дълбочина до илюзорния хоризонт се простираха няколко квадратни километра ледници.

— Добре — рече Атина с обичайния си нисък тембър. — Формално погледнато, това пътуване е в нарушение на междузвездните закони. Но нито властите на Земята, нито Междузвездните власти, изглежда, дават пет пари. Оскар е твърде хитър, за да се въвлича в сериозни неприятности за такива неща. Отпусни се и се наслаждавай на пътуването, Карл, след като си вече тук. Защо изобщо си тръгнал, след като идеята не ти се нрави?

— Знаеш защо дойдох!

Суоми извади наполовина една пушка от стелаж, но я върна обратно. Дулото ѝ в убито сив цвят бе леко издуто в края, цялото надупчено с малки, прецизно нанесени по машинен път отвори. Излъчваше физическа мощ, доведена сякаш до абстрактно, чисто математическо изражение. Суоми вече бе опитал почти всички пушки от стелаж и му се виждаха почти еднакви, въпреки значителните различия в дължина, форма и тежест. Сега бяха заредени със специални пълнители за стрелба по мишена, изстрелваха съвсем слаб лъч, колкото да попадне в обсега на мишената. Настройката и обсегът им по принцип не бяха по-различни от пушките по панаирджийските стрелбища на Земята или на някоя друга от колонизираните планети; само че там обикновено се стреляше по играчки берсеркери — черни метални призрчета с най-различни ъгловати форми, които размахваха крайници или святкаха заплашително с имитиращи лазери светлини.

— Винаги са ми харесвали тези стрелби по мишена — рече той. — Мигар не са достатъчно реални, че трябва да преследваме и живи животни?

— Защото тези не са истински — рече Атина твърдо. — И стрелбата по тях също не е истинска.

Тя си избра пушка и се обърна гърбом към Суоми, за да се прицели. Сканерът отчете позата ѝ като на готов за стрелба ловец и картината пред нея бавно оживя отново. Многоусто създание с твърда, гъста козина се промъкваше към тях от около седемдесет метра

разстояние. Атина стреля, пушката леко изтрака, без да трепне, и звярът се преметна грациозно, почти стилизирано, във въздуха; там, където би трябвало да е гръбнакът му, се появи червена светлинка. Показанията бяха: точен изстрел, животното е убито.

— Атина, аз дойдох, защото ти тръгваше и исках да прекарам известно време с теб, да изясним отношенията помежду си. Затова те помолих да ми издействаш покана. А освен това едва ли някога бих получил друга възможност да пътешествам с частна космическа яхта. Ако ще трябва да ловувам, за да е доволен твойт господар и капитан горе, ще го направя. Или поне ще се престоря, че го правя.

— Карлос, ти непрекъснато ми говориш лоши неща за Оскар, но това няма да мине. Мисля, че ще избира тази.

Тя повъртя пушката в ръцете си, оглеждаше я с критичен поглед.

— Чудя се какво ли си мислят хората от Хънтърс за експедиции като нашата?

— Доколкото знам, те не им вредят. Не знам дори дават ли изобщо пет пари, че сме тук; мисля, че не. Няма да ловуваме в населен район, а на север.

Тонът ѝ бе уверен, сякаш знаеше за какво говори, макар навярно да бе прочела просто същата разпечатка, която и Суоми бе изучавал одева. Никой друг, освен Шьонберг, не бе идвал тук преди, а и самият той не бе особено разговорлив за предишното си пътешествие. С няколко думи ги увери, че ще се насладят на един великолепен спорт, накратко ги предупреди за някои опасности, от които трябва да се пазят — и толкоз. Сигурно бе идвал на Хънтърс няколко пъти. Трябва да бе на триста години, че и повече; трудно бе да се прецени това, след като възраст от петстотин години не бе нещо необичайно. Стига централната нервна система да издържи, останалите органи по принцип можеха да бъдат ремонтирани или при нужда — подменени.

По интеркома прозвуча гласът на Шьонберг:

— Скоро навлизаме в атмосферата, народе. След двацет минути ще бъде изключена изкуствената гравитация. Подредете и застопорете нещата си и се настанете в салона или в кабините си.

— Слушаме те в стрелбището — отвърна Суоми. — Тръгваме.

Той и Атина се заеха да привържат пушките на стелажа, както и всичко останало, което би могло да се разлети, ако маневрирането в състояние на безтегловност по някаква причина станеше опасно.

Няколко минути по-късно Суоми вече наблюдаваше спускането им на екраните-стени в салона. Планетата, която бе не по-голяма от звездичка, когато я бе видял за последен път, сега беше над тях, или така поне изглеждаше. Нарасна още, сетне се премести под тях, след като Шьонберг промени позицията на кораба, разстла облачна мрежа да улови „Орион“, а най-накрая се превърна в свят с хоризонт, към който да се придържат. Синкавобялото слънце придоби жълтеникава отсянка, когато започнаха да го виждат вече през атмосферата на планетата.

Земята долу бе планинска, сурова. Досуц както повечето планети, отвисоко Хънтърс изглеждаше ненаселена. Тук това впечатление се запази, дори когато слязоха на няколко километра височина.

Шьонберг, сам в командния мостик, пое изцяло управлението от компютрите, поведе ръчно кораба, като бързо местеше поглед от един монитор на друг. В салона можеха да го видят на телевизионния екран за пътници. Бе очевидно, че на практика нямаше никакво движение в атмосферата на Хънтърс и не съществуваше заплаха за катастрофа във въздуха.

Сега Шьонберг следваше някаква река, всъщност маневрираше между стените на дълбок каньон. Възвишенията се издигаха и сетне потъваха под „Орион“, когато той променяше курса встрани от речното корито, като същевременно непрекъснато намаляваше скоростта. Най-накрая в полезрението им, в началото на някакъв проход, се появи подобно на хижа здание с дървени пристройки; целият комплекс бе обграден с ограда. Почти нямаше равно място, но Шьонберг без проблеми приземи кораба върху голата земя на около петдесет метра от оградата. От сферичния метален корпус се спуснаха солидни подпори, които да поемат тежестта му и да го поддържат изправен. Едва доловимо поклащане подсказа, че управляващият е изключил задвижването. Корабът използваше за маневриране в атмосферата същите безшумни сили, както в Космоса — макар и в близост до маси с размерите на планета да бе необходимо повече внимание — и бе в състояние да кацне на каквато и да е повърхност, която може да поеме тежестта му.

Очевидно кацането им бе наблюдавано, защото още щом задвижването бе изключено, от портата в оградата започнаха да излизат хора, облечени с еднообразни дрехи. Пристигането на космически кораб бе вълнуващо събитие, но нищо повече. Импровизираният комитет по посрещането — шестима или осмина души, не се поколеба да се приближи.

След като корабът се закрепил устойчиво на земята, Шьонберг стана от мястото си и се запъти към главния люк, отвори го, без да се бави, и натисна бутона за спускане на рампата. Преди отпътуването той и останалите бяха взели имунологични мерки, а корабът бе третиран от медиците, за да се избегне пренасянето на опасни микроорганизми на тази планета с примитивно здравеопазване.

Туземците чакаха на няколко метра от кораба; жените — с дълги роби и тежки престилки, повечето от мъжете — с работни комбинезони. Неколцина държаха в ръце примитивни ножове и мотики.

Един усмихнат млад мъж, по-добре облечен от другите (ботушите му бяха по-контешки, макар и тежки като на останалите), с къс меч в украсена ножница на кръста, пристъпи напред.

— Е, добре дошли. — Говореше на общия език, но за ухото на земния жител — с тежък, макар и разбираем, акцент. — Доколкото си спомням, ти си мистър Шьонберг.

— Точно така. — Усмихнат и с открити маниери, Шьонберг се спусна по стълбичката, за да се ръкува. — А ти си... Кестанд, нали? По-малкият брат на Микенас?

— Вярно. Бях съвсем малък, когато идвахте за последен път на лов. Учудвам се, че ме позна.

— Никак не ми беше трудно. Как е Микенас?

— Добре. Със стадата е.

Разговорът продължи да се върти около състоянието на ранчото или феодалното имение (каквото и да бе то), притежавано или управлявано от отсъстващия Микенас. Суоми и останалите пътници — жените сега бяха облечени доста по-скромно — бяха излезли от салона, но възпрени с жест от Шьонберг, си останаха в кораба и само се наслаждаваха на свежия, извънземен въздух. Селяните междувременно си стояха скупчени отстрани. Изглеждаха до един весели и здрави, но сякаш бяха глухонеми. Навярно бяха минали

петнайсетина години, откакто някой от тях бе получавал новини от голямата междוזвездна цивилизация, която бе разпростряла мрежата си в небето над тях. Усмиваха се на гостите, но само Кестанд говореше, а дори той нямаше никакво намерение да попита как вървят нещата там, сред звездите.

Явно щяха да минат без запознанства. Цялата работа приличаше на тайно събиране, нещо като среща на контрабандисти. За миг Суоми се усъмни, но идеята му се видя смехотворна. Човек, богат колкото Шьонберг, не би се забъркал тъй направо с контрабанда, ако е решил да я прави.

— Ловувахте ли вече? — попита Кестанд.

— Не. Искях да се отбием първо тук и да видим какво се е променило от последното ми идване.

— Ами... — Кестанд (в никой случай най-красноречивият оратор, когото Суоми бе слушал) се разпростря върху по-раншните си сведения за състоянието на реколтата, времето и лова. — ... Но нямаше истински северен лов, нали разбираш, този сезон още не съм успял да намеря време. Бих искал да тръгна веднага, но Микенас ме остави за свой заместник.

Шьонберг слушаше търпеливо. От изтърваните тук-там реплики Суоми разбра, че Микенас и Шьонберг бяха пътували на север с космически кораб през миналия ловен сезон и се бяха поздравили със значителен успех. Погледът на Суоми бе неотклонно прикован от меча, който Кестанд носеше. Ножницата беше кожена, привързана към колана му, дръжката изглеждаше като пластмасова, но най-вероятно бе дървена или кокалена; на Суоми му се искаше да знае повече за местните материали. Като прерови спомените от целия си живот — едва трийсет години, — не можа да си спомни да е виждал човек, който носи оръжие с несимволично предназначение. Разбира се, този меч би могъл да бъде и само символ на властта. Но изглеждаше съвсем истински и необходим, както мотиката, която държеше друг от мъжете.

Диалогът бе променил посоката си към правителствените и религиозни промени след последния северен ловен сезон. За Суоми това бе неясна тематика, но Шьонберг, изглежда, я разбираше.

— Значи Божата планина е взела властта — рече замислено Шьонберг и поклати глава, сякаш съмненията му се бяха потвърдили.

Сетне попита: — Ще проведат ли Турнира, както го бяха планирали за този сезон?

— Да. — Кестанд погледна към слънцето. — Би трябвало да започне след два или три дена. Байръм от Лонг Бриджис е нашият местен шампион.

— Местен ли? — Шьонберг бе озадачен. — Лонг Бриджис не се ли намира на цели двеста километра от тук?

— Нали ти казах, че Турнирът е световен. Всяка от шейсет и четирите области излъчва шампиона си. — Кестанд поклати глава. — Много бих искал да отида.

— И сигурно би отишъл, обзалагам се, че би го предпочел пред лова, ако Микенас не те бе оставил за свой заместник.

— Не, о, неее, няма начин. Турнирът е закрит — само за боговете и за жреците. Дори графът не получи покана, а Байръм му е телохранител. Микенас пък и не опита.

Шьонберг се намръщи леко, но не продължи повече с въпросите за Турнира. Суоми междувременно си представяше Турнира като онези от старите приказки на Земята — с мъже в брони, които фучат един срещу друго върху също тъй бронирани коне и се опитват да се свалят от седлата с копия. Но не би могло да бъде съвсем същото; спомни си, бе чел, че на Хънтърс няма яздитни животни.

След още малко приказки Шьонберг благодари вежливо на информатора си и извика да му подадат от кораба чантата, поставена в чекмеджето близо до входния люк.

— Дайте и два от онези слитъци, които ще намерите в чекмеджето; моля, донесете ги долу, господа.

Суоми и Де ла Торе свалиха нещата по стълбичката. Шьонберг постави чантата в краката на Кестанд и обяви:

— Бях обещал на Микенас да му донеса това — батерии за лампите и някои лекарства. Кажи му, че съжалявам за това, че не се видяхме; ако всичко е наред, ще се отбия отново следващия ловен сезон. А това тук — вдигна двата слитъка и ги подаде на туземеца, — е за теб. Подходящ метал за върхове на стрели или за сечива и оръжия. Намери някой добър ковач да се заеме с него. Кажи му да го закалява в ледена вода, мисля, че няма да имате трудности с намирането ѝ по тези ширини.

— О, благодаря ти много! — Кестанд очевидно бе твърде доволен.

След като стълбицата бе прибрана и люкът — затворен, Шьонберг веднага вдигна отново „Орион“ във въздуха. Управляваше ръчно, издигна се в стръмна дъга, след което постепенно приведе кораба в хоризонтален полет с курс северозапад.

Този път пътниците бяха дошли с него при пулта за управление и седяха или надничаха зад рамото му. След като поеха в хоризонтален полет, Де ла Торе попита:

— Накъде отиваме, безстрашни водачо? Ще идем ли да погледаме как стрoшават някоя и друга глава?

Шьонберг изсумтя.

— Нека първо половуваме, Гус. Онзи каза, че Турнирът ще започне след два-три дена. Нямам търпение да половувам малко. — Този път реши да спази етикета и да се обърне към тях. — Това устройва ли ви?

Планетата бягаше на юг и изток. Слънцето, отново синкавобяло на тази височина, обърна обичайния си за този сезон дневен ход на изток, поради огромната, многократно по-висока от звуковата бариера, скорост на кораба им. Един индикатор в края на опасната зона показваше, че двигателят се напруга докрай, за да ги носи с такава скорост тъй близо до центъра на маса с размерите на планета. Шьонберг наистина изгаряше от нетърпение. Суоми забеляза, че бе включил силовите гасители по корпуса, за да омекоти звуковите ударни вълни; летяха твърде високо, та да ги види някой от земята с невъоръжено око. Никой долу не можеше да ги засече.

Селесте и Барбара скоро се оттеглиха, за да се преоблекат с обичайните междузвездни одежди. В следващите няколко дена групата щеше да е далеч от погледите на хънтърските мъжкар, които биха могли да се възбудят или да се скандализират от модата на големия свят.

Атина, подпряла се на стойката зад креслото на Шьонберг, отбеляза:

— Питам се дали има и други ловни дружинки тук. Имам предвид хора от други планети, като нас.

Шьонберг само сви рамене.

— Предполагам, че би могло да има три-четири — рече Суоми.
— Малцина могат да си позволят частно космическо пътуване, а същевременно трябва да са увлечени и по лова.

— А тъй като ние имаме това увлечение, жив късмет е, че попаднахме на Оскар — обади се Де ла Торе.

Оскар не отвърна нищо. Суоми попита Де ла Торе:

— Между другото, ти за него ли работиш? Не си ми споменавал.

— Както се казва, икономически съм независим. Запознахме се по бизнес дела преди година.

Шьонберг бе издигнал кораба малко по-високо, за да облекчи движителя. На тази височина Хънтърс като че бе готова да пусне отново кораба от прегръдката си. На няколко от стените-екрани се виждаше „терминатор“ — граничната линия между нощта и деня, — която се спускаше под ъгъл през облачния покров към невидимия екватор на юг. Южният полюс, скрит от извивката на кълбото, бе почти в средата на около седемгодишния си (според стандартното време) период на непрекъснато слънцегреене. Слънцето се намираше на една стандартна година след най-голямото си приближение до зенита и сега се въртеше спираловидно все по-ниско и по-ниско на небето — извършвайки по едно завъртане всеки хънтърски ден или около едно завъртане за двайсет стандартни часа.

След още две стандартни години слънцето щеше да се отправи към дългата нощ, за южния полюс, и едновременно с това щеше да изгрее над хоризонта на северния. Точно сега хънтърската Арктика, скована във втората половина от дългата нощ, би трябвало да изглежда безжизнена като повърхността на Плутон, погребана под огромния покров на голяма част от водата на планетата. Там горе зората на равноденствието щеше да тури край на ловния сезон; точно сега обаче сезонът бе в разгара си по средните ширини на север, където слънцето току се бе показало над хоризонта и с всеки ден се издигаше по малко от изток към запад в южното небе, предизвиквайки размразяването. Сигурно този район бе и целта на Шьонберг.

Спуснаха се в един свят на леден сумрак, сред склоновете на голи скали и фантастични, топящи се ледници, надвиснали над долини, изпълнени с буйни води и със зеленината на неудържимо разцъфващия живот.

Шьонберг намери проходимо място в пейзажа, където да приземи „Орион“ върху достатъчно равна и твърда скала, която да понесе тежестта му. Този път, преди да отвори люка, той взе от малкия стелаж досами него пушка и я приготви за стрелба. С отварянето на люка нахлу постоянният полифоничен грохот на буйните води. Шьонберг пое дълбоко въздух, изправи се и се огледа внимателно. Както и при предишното кацане, останалите бяха зад него. Селесте и Барбара не бяха облечени за леденото време и треперейки, се отдръпнаха назад. Въздухът миришеше на влага и студ, на размразяване и на чуждоземен свят. Пейзажът, който се разкриваше пред тях, бе твърде обширен и сложен, за да може да се възприеме бързо. Южните планини се издигаха високо и хвърляха сенки върху хребетите на север.

Излязоха веднага; оставаха само няколко стандартни часа до смрачаване. Шьонберг направи обичайната проверка на оръжията и на другата екипировка и попита за доброволци.

Атина веднага обяви, че е готова. Де ла Торе също каза, че би опитал. Суоми — и той, макар да нямаше намерение да убива нещо, което не го е нападнало. Испитваше истинско желание да излезе за малко от кораба. Въпреки че, за да смекчат ефекта на затвореното пространство при проектирането на интериора на „Орион“, бяха използвани всички трикове на психологията на заобикалящата среда, пътешествието все пак бе сбрало шестима души на малко място. Тъй като Суоми знаеше всичките номера на проектантите, те имаха най-малък ефект върху него. Барбара и Селесте решиха да не излизат на лов този ден, след като Шьонберг им даде да разберат, че такова е и неговото предпочитание. Обеща им по-спокоен пикник на сутринта.

— Ще вървим по двойки — обяви Шьонберг, след като всичко бе готово. — Гус, ти си ловувал и преди, макар и не на тази планета. Бих предложил с Атина да се поразходите из ей оная долина.

От изходния люк се виждаше как тя се простира пред тях — започваше трийсет-четирийсет метра след каменистия терен, където бе кацнал „Орион“, километър и половина леко извит и покрит със зеленина склон преминаваше в покрит с лед каньон, в чиято основа бе започнал да пробива пътя си нов буен поток.

— Ей там, в долния край, където склонът преминава в каньон, растителността може да достига и човешки бой. Трябва да има

дванайсет-тринайсет вида тревопасни животни.

— На толкова малко място? — прекъсна го Де ла Торе.

— На толкова малко място. — Предвкусвайки лова, Шьонберг изглеждаше по-спокоен и весел, отколкото през цялото пътешествие досега. — Тук през пролетта животът не просто се размразява, той изригва. В тази долина трябва да има и големи хищници, дано не греша. Не бива да изскочат срещу вас на една ръка разстояние, затова заобикаляйте по-високата растителност. Карлос и аз ще поемем по горната пътека. — Тя се извиваше по скалистия склон от другата страна на кораба. По време на спускането им Суоми бе зърнал високите ливади в тази посока. — Може да открием нещо наистина изгладняло там горе: току-що излязло от пещерата си и запътено към долината за първото си ядене от година или две насам.

Високи обувки, топло облекло, оръжия, комуникатори, екипировка за аварийни ситуации — всичко бе наред. Суоми слезе последен по рампата и обувките му изхрущяха върху хънтърската почва. Едва бе слязъл от рампата, и тя започна да се сгъва и прибира. Ако компаньонките си останеха в кораба със затворен люк, щяха да бъдат в пълна безопасност, докато мъжете се завърнат.

Атина и Гус им махнаха и тръгнаха надолу, а филизите на тревоподобната растителност, покрила земята, се увиваха около обувките им.

— Върви напред по пътеката — рече Шьонберг и посочи нагоре. — Сигурен съм, че си добре с нервите, но е въпрос на принцип: не обичам, когато изскочи нещо, по което си струва да се стреля, ловец новак да е със заредена пушка зад гърба ми. — Ако и думите да не бяха мили, тонът му бе шеговит, а и изражението му бе весело и дружелюбно. Явно с Шьонберг в момента всичко бе наред, гореше от нетърпение да потеглят.

Всъщност нямаше пътека, която да следват, но Суоми пое по хребета на хълма, който си бе естествен път и който Шьонберг сигурно бе имал предвид.

Още с първите стъпки на изкачването Суоми изпадна във възхита от окръжаващия го свят. Навсякъде, където топенето на зимния лед бе разкрило дори само няколко сантиметра почва, се виеше буйна растителност. Не се виждаха подобни на дървета растения, явно

всичко бе започнало да расте преди няколко дена или седмици. В по-голямата част от терена тревоподобните и лианоподобни растения не бяха по-високи от кръста, но тук-там растяха толкова нагъсто, че човек не можеше да зърне земята между стъблата им. Растенията се бореха като обезумели, безмилостно, за вода, за топлина и слънце, стремяха се да израстат, да получат колкото се може повече от влажния сезон, преди да започне дългата, изпепеляваща суша на лятото.

Спря се пред ливада, където създания с размерите на човек, прилични на голи охлюви, пълзяха и се хранеха лакомо с растенията; виждаха се гънките по сивкавите им, безкосмести тела.

— Сланисти червеи — рече пренебрежително приближилият зад него Шьонберг, още като ги видя. — Сега внимавай много, нещо може да ги дебне.

— Възможно ли е някои от по-едрите видове да замръзват напълно по време на нощта?

— Биолозите, с които съм говорил, твърдят, че е невъзможно. Но едва ли някой може да бъде сигурен.

Шьонберг оглеждаше района с бинокъла си. Между тях и кораба се издигаше малко, скалисто хълмче и сега се намираха извън обсега на каквото и да е творение с човешки произход, ако се изключат нещата, носени от самите тях. Стъпките, които бяха оставили тук-там из кишата или из разкаляния торф, бяха единствените следи от присъствието на хора. Светът около тях бе сътворен девствен — чрез смърт и възкресение.

Суоми също оглеждаше района, но не с бинокъл и не в търсене на дивеч. Жълтеещото слънце се плъзгаше ниско над планинския хоризонт и изглеждаше като да е пред залез; всъщност обаче на дневната светлина ѝ оставаха още час-два. От другата страна на широката долина изстена ледник, избълва няколко тона от корнизата си и се разцепи с появата на нов, бистър водопад. Органовата музика на по-стари водопади се носеше постоянно в далечината. Постепенно, като възприемаше гледката по-пълно и докато преминаваше радостта, че е отново на открито, Суоми осъзна, че никога не бе съзирал толкова красива и величествена природна гледка, не бе виждал поне приблизително нейно подобие. Дори чудесата и ужасиите на космоса, които, ако изобщо могат да се възприемат, не бяха далеч отвъд мащабите на човешкото мислене и възприятие. Докато този боботещ

свят на планини и долини, с неговия изригващ живот, бе извън човешките представи.

Шьонберг не бе толкова доволен от видяното. Очевидно не бе открил следи от хищници.

— Хайде да повървим още малко — рече троснато той, докато прибираще бинокъла.

Суоми отново поведе. След като изминаха още неколкостотин метра, Шьонберг пак нареди да спрат, този път в основата на стръмен склон.

Шьонберг огледа отново терена с бинокъла, този път по-набързо, посочи към хълма и рече:

— Аз отивам там горе да поогледам. Искам да съм сам, безшумен и незабележим. Ти остани тук, не мърдай и си отваряй очите. Може нещо да ни е проследило, дебнейки ни, така ще имаш възможност за добър изстрел, докато чакаш.

Усетил леката тръпка на опасността — но достатъчно лека, за да е и приятна, Суоми се обърна назад и огледа пътя, по който бяха дошли. Нищо не мърдаше освен далечните, безвредни сланисти червеи.

— Добре.

Седна и загледа как Шьонберг се изкачва по склона и изчезва зад върха на хълма. Сетне се завъртя върху каменистото си „седало“, като се наслаждаваше на липсата на хора околоръст. Възхитително бе да си толкова сам... струваше му се, че е за пръв път през живота му. Можеше да се усамоти и на кораба, разбира се, но там винаги бяха телата и умовете на останалите и човек неизменно усещаше присъствието им на няколко метра от себе си. Суоми погледна комуникатора на колана си. Каналите за връзка между ловците и тези между ловците и кораба бяха включени, но досега изобщо не бяха ги използвали. Всички се наслаждаваха на физическото и психическото усамотение.

Времето течеше. Шьонберг се забави повече, отколкото бе очаквал Суоми. Лека сянка пробяга по близките растения, докато слънцето се спускаше зад далечен леден зъбер. Внезапно пред очите на Суоми се появи великолепен ледников звяр — може би на около 250 метра разстояние, — отвъд малко възвишение от детрит, срутил се от склона на хълма, в чието подножие чакаше Суоми. Появи се не оттам,

откъдето Шьонберг очакваше хищници, а и създаването не гледаше към Суоми. Блещеше се надолу и въртеше глава напред-назад. Суоми вдигна бинокъла и си припомни прочетеното. Великолепен екземпляр, мъжки, може би във втория си жизнен цикъл, току-що събуден от втория зимен сън през живота си, в разцвета на силата и свирепостта си. Виждаха се хлътналите му слабини и ребра, въпреки гъстата оранжево-жълта козина. Бе доста по-голям от земен тигър.

Без да се изправя, Суоми вдигна пушката си и се прицели спокойно. Само си играеше. Свали оръжието.

— Твърде далеко е за новак — чу той гласа на Шьонберг зад себе си, малко по-нагоре по склона. Ревът на водопадите сигурно погълна думите, преди звярът да ги е чул, така както Суоми не бе доловил приближаването на Шьонберг сред скалите. — Ала целта е добра. Ако не искаш да опиташ, ще пробвам аз.

И без да се обръща, Суоми знаеше, че Шьонберг вече вдига пушката си, за да се прицели. И пак, без да се обръща, Суоми вдигна своето оръжие и стреля (бум — малко по-силен звук, отколкото на стрелбището, а и сега, след като пушката бе регулирана на пълната си мощ, откатът бе чувствителен); прицелил се бе нарочно пред животното, за да го подплаши — изстрелът вдигна леден гейзер. Животното се сниши по котешки, сетне обърна към земяните своята непроницаема, чуждоземна муцуна. Хората, които населяваха Хънтърс, произхождаха от Земята; затова бе лесно да се забрави колко непривично чуждоземни бяха всички останали форми на живот.

В следващия миг ледниковият звяр вече тичаше, прекосяваше склона с големи котешки скокове. Ала той не бягаше от хората, както би трябвало, както Суоми неразумно бе очаквал. Без изобщо да осъзнава силата, пред която се изправя, той идваше към него, за да го убие и изяде. Следваше инстинкта на влудяващия глад. Препускащите лапи с дълги нокти къртеха камъни от сипея и те се търкаляха надолу, примесени със сняг.

Стреляй! Дали Шьонберг го изрече, или той самият, дали пък само мисълта се рееше в ледения, сякаш застинал извън времето въздух — това Суоми не знаеше. Знаеше само, че към него идва смъртта — видима в плът и кръв, а собствените му ръце не ставаха за нищо друго, освен да се занимават със символи, да задействат пищеци

устройства, четки и електронни моливи; и сега мускулите му бяха парализирани и той щеше да умре. Не можеше да помръдне пред безумната сигурност, която съзря в очите на звяра — сигурността, че е надушил месо.

Обади се пушката на Шьонберг — повтарящи се, на пръв поглед безрезултатни изпуквания току до дясното ухо на Суоми. Невидимите юмруци с богоподобна мощ се стовариха върху гърдите на готвещото се за нападение животно, посрещнаха красивата енергия на нападението му с още по-голяма, по-брутална сила. Изстрелите изтръгваха фъндъци оранжево-жълта козина, раздробиха мускулите и костите под нея. Огромното тяло изгуби грациозността и устрема си. И все пак, изглежда, не се отказваше да достигне хората. Но тялото му се разкъса от поредицата проникващи рани и от тях се заизливаха вътрешностите му — сякаш бе някаква натъпкана с червена материя плюшена играчка. Суоми ясно видя как отворената предна лапа с дълги като ножове нокти се изви високо и се стовари в локва киша на десетина метра от краката му.

Когато животното спря да мърда, Шьонберг стреля за всеки случай внимателно още веднъж в тила му, праметна пушката през рамо и извади холограмната си камера. Но след като огледа потъналото в кръв, обезобразено тяло от няколко гледни точки, поклати глава и прибра камерата. Заговори окуражително на Суоми, сякаш изобщо не се бе изненадал или разстроил от поведението му. Беше безцеремонно снизходителен, когато Суоми най-сетне успя да изрече със заекване някаква благодарност. А това посвоему бе най-презрителното отношение, което Шьонберг би могъл да прояви.

IV

Рано сутринта на втория ден ръководещият Турнира жрец Лерос поведе оцелелите трийсет и двама участници в лек петкилометров поход от равнината край реката нагоре, към доста по-висока ливада, проснала се в скута на Божата планина. На новото място изпратената напред група свещеници и работници вече се трудеше — приготвяха за битките нов ринг от изчистена и добре трамбована пръст, както и нов походен олтар за статуята на Торун, която бе докарана с каруца пред Лерос и воините. Робите се потяха здраво, за да изкарат дневната си дажба, тъй като броят им бе силно намалял, след като мнозина бяха изпратени да работят по други места. Естествено, сега вече само половината от воините се нуждаеха от обслужване, а както винаги, имаше много неща за вършене в града-крепост горе и във васалните земи под него.

Планът за Турнира, връчен на Лерос от Върховния жрец Андреас и неговия Вътрешен кръг от съветници, изискваше всеки следващ рунд от битките да се провежда по-високо в планината от предходния. В това, както бе обяснил Андреас, имаше символична цел. Ала Лерос забеляза сега, че планът си имаше и практически предимства. Боклукът от всеки лагер оставаше зад гърба им, походната тоалетна, остатъците от кухните, останките от погребалнатаклада.

Работата по подготовката на новото място приключи скоро след пристигането на воините и един прислужник подаде на Лерос новия, написан на тънък пергамент списък. Той събра мъжете и след като някой формалности бяха изчистени, зачете списъка:

Артур от Чеспа
Брам Безбрадия от Консилор

Брун от Бурзо
Чарлз Изправения

Кол Ренба
Ефим Самдевятов

Фарли от Айкоск
Джеф Симболор от Симболорвил

Джайлс Коварния от Ендрос Суомп
Гладуин Ванучи

Хал Копърсмит
Хоумър Гарамънд от Рънинг уотър

Джуд Исаксон от Ардстой Хил
Канрет Джон от Джонсплейс

Ленос от Хайландс
М'Тамба Мим

Месълс от Уинди Вейл
Октанс Бук от Пачука

Омир Келсумба
Отис Китамура

Пернсол Мулетаря от Уефс Плейн
Полидор Мръсния

Рафаел Сандовал
Рахим Сосиас

Рудолф Тадбъри
Шанг Ти Страховития

Синюжу от Евъргрийн Слоуп
Томас Сграбчвача

Травърс Сандакан от Тийвс Роуд
Ван Номада

Владерлин Бейн от Санфа Таун
Вул Нарбаес

Преди да даде знак за започването на първата битка от втория кръг, Лерос се поспря за миг, за да се огледа, да види своя свят. Доволен бе от твърде много неща в него. От високата ливада, където се намираше, се виждаше пейзажът на обработената земя долу — километър подир километър ниви и пасища, тук-там по някоя овощна градина, китка къщи, ивица гора или наниз от дървета покрай рекичка. Бе мирен и лесно подчиним свят, свят на селяни, на реколти, на занаятчии, които покорно служеха на господаря на насиетието, който обитаваше върха. Е, съществуваше и Братството, което да хвърли петно върху този свят. Нищо ново не се бе чуло след вчерашното им послание... но още по-досадно бе съществуването на Вътрешния кръг, който изглеждаше недостъпен за Лерос, а оттам и службата на Върховен жрец — непостижима. От къде на къде свещеник като Лашез например, който бе повече занаятчия, отколкото воин, ще бъде член на Вътрешния кръг, докато Лерос и други по-заслужили ще бъдат държани извън него?

Във всеки случай поне Турнирът вървеше добре. А това бе най-важното. Навярно ако преминеше с голям успех, а нямаше причини да не следва гладко своя предначертан план, Лерос ще бъде най-сетне повишен. В края на Турнира голямата порта на града ще се отвори за победителя, девойки ще постелят цветя пред него и ще го поведат победоносно по улиците към Храма; вратите ще се разтворят и за Лерос; сетне вътрешните завеси от метални брънки ще се разтворят — никога не се бяха вдигали за Лерос, — после и тайните врати; и победителят щеше да бъде допуснат там, където самият Лерос никога не бе попадал: мястото, където боговете се разхождаха с падналите герои, някога смъртни мъже, където само Върховният жрец и хората от Вътрешния кръг можеха да идват, за да посредничат между тях и света на хората.

За Лерос религията не бе просто въпрос на вяра. Веднъж бе зърнал Торун във вътрешния двор на Храма — по-висок от всеки смъртен мъж, той вървеше с Върховния жрец през една нощ, раздирана от бури и проблясващи светкавици...

Сведе глава в миг на лична молитва, сетне се върна при очакващите го мъже и към отговорностите си и извика имената на участниците в първия двубой за деня:

— Артур от Чеспа — Брам Безбрадия от Консилор.

Артур бе мъж на средна възраст и със среден ръст.

В компанията на воините изглеждаше дребен. Набит, упорит на вид, с големи мустаци, той влезе в кръга, излъчващ напълно безизразна увереност, и с непоклонливо спокойствие заби поглед в приближаващия Брам Безбрадия с едно намерение — да го убие.

Брам, изглежда, бе безбрад поради изключителната си младост. Макар да бе висок и с широки рамене, лицето му изглеждаше на не повече от една хънтърска година, петнайсет или шестнайсет шейсети от човешкия живот. Брам не бе спокоен, но вълнението му се дължеше по-скоро на радост, отколкото на уплаха, когато атакува с енергичен замах на дългия си меч. Артур парира удара доста добре и сякаш не бързаше сам да нападне.

Брам продължи атаката си; младостта и енергията му не допускаха, че може да бъде победен. Замахваше отново и отново, докато Артур все така отстъпваше благоразумно, като изчакваше най-добрия момент за контраатака. И пак Брам нападнаше с все по-голяма скорост и с ужасяваща сила. Артур още не бе решил как най-добре да се противопостави, когато го връхлетя удар, който не можа да парира. Изгуби едната си ръка от рамото. Завършващият мах дойде бързо.

— Брун от Бурзо — Чарлз Изправления.

Брун бе едър и рус, изгорял на слънцето. В едната си яка ръка държеше късо копие по такъв начин, че бе ясно — предпочиташе да прободне с него, отколкото да рискува да го хвърли. Той пое инициативата, макар и предпазливо, започна да се движи в бавни кръгове срещу часовниковата стрелка около Изправления Чарлз. Самият Чарлз, дългурест като щъркел, който би изглеждал по-доволен, ако

стои на един крак, се бе възправил неподвижен, хванал меча си с две ръце, готов да противостои на онова, което Брун би предприел. Ударът на копието бе силен и бърз, но отговорът на Чарлз бе по-добър; отсеченото острие на копието падна на земята. Русокосата глава на Брун не закъсня да го последва.

— Кол Ренба — Ефим Самдевятов.

Тези двамата си приличаха — малко над средния ръст и с кестеняви рошави коси. Кол Ренба въртеше къса верига с дървена дръжка, накрая с желязна топка, осеяна с шипове. Самдевятов бе готов с меча и камата си. И двамата се втурнаха в атака едновременно, ала топката с шиповете изби меча от ръката, която го държеше, и в следващия миг пръсна по земята мозъка, който я бе направлявал.

— Фарли от Айкоск — Джеф Симболор.

Отново — прилика: този път по-скоро в поведението, отколкото във външния вид. И двамата претенденти бяха добре облечени и притежаваха скъпи оръжия. По дръжките на сабята и камата на Джеф блестяха дори скъпоценни камъни. Фарли бе светъл, брадата и косата му бяха почти рижи. Голите му ръце, с изпъкнали вени и мускули, бяха по-скоро изпъстрени с лунички, отколкото обгорели от слънцето. Джеф Симболор бе по-мургав и с половин глава по-нисък от Фарли, но изглеждаше равностоен по тегло и сила. Битката им бе бавна. Силите сякаш бяха напълно изравнени, докато по-високият ръст на Фарли не му позволи да забие меча си в рамото на Джеф. След като ръката, която държеше меча, бе ранена, по-ниският от двамата скоро получи нова рана. Фарли не рискува безразсъдно; противникът му отслабна от загубата на кръв и едва тогава той нападна яростно, за да го довърши.

— Джайлс Коварния — Гладуин Ванучи.

Джайлс бе среден на ръст, но жилив, с почерняло от слънцето лице и с руса коса, със светли и невинни очи. Ако наистина бе коварен, то днес това не му потрябва. С дългия си меч набързо довърши ниския и набит Гладуин, който бе избрал за оръжие бойна брадва.

— Хал Копърсмит — Хоумър Гарамънд.

Хал Копърсмит бе много висок, с отпуснати рамене и дълги ръце, изпъстрени с изкусни татуировки. Дългият меч потрепваше неспокойно в ръката му, досущ като антена, която следваше движенията на противника. Хоумър Гарамънд изглеждаше опечален от предстоящата му задача, макар да бе почти толкова млад, колкото и

сияещият от възможността да убива Брам Безбрадия. Хоумър държеше небрежно меча и камата в силните си ръце, когато Хал се втурна в атака. И макар Хоумър да се отмести, не го стори достатъчно бързо.

— Джуд Исаксон — Канрет Джон.

Джуд, свиреп дребосък с невероятно дълги мустаци, излезе пъргаво на ринга; към лявата му ръка бе привързан кръгъл метален щит. С дясната си държеше къс меч. Канрет, може би най-възрастният сред оцелелите в първия кръг, го изчакваше с подходящо на годините му търпение. Той бе въоръжен с късо копие с дебела дръжка; начинът, по който го държеше, подсказваше, че може да го използва и като тояга, и да прободне с него. Дойде мигът на истината и тогава копието срещна само щита на Джуд, докато Канрет Джон бе свален с удар на меча в коляното. След това краят му дойде бързо.

— Ленос от Хайландс — М'Тамба Мим.

Лицето на Ленос бе изпъстрено с белези и след като излезе на ринга, движенията му — бе приведен и гъвкав, с широка крачка — изглеждаха повече животински, отколкото човешки. Приблужи с меча и камата си М'Тамба Мим, огромен чернокож, въоръжен със същите оръжия. Земята под краката им се опръска с кръв, преди Ленос да надделее; но дори тогава, пак като животно, той се озъби на робите, дошли да се погрижат за раните му.

— Месълс от Уинди Вейл — Октанс Бук от Пачука.

Челото на Месълс бе набраздено като на писател или учен. Облечен бе в селски дрехи и се биеше със селска коса. Октанс бе мършав, а окъсаните му одежди му придаваха вид на прегладнял бандит. Ала мечът му се оказа по-бавен от косата и той бе покосен.

— Омир Келсумба — Отис Китамура.

Широкото черно лице на Келсумба излъчваше колкото безгранична решителност, толкова и силна ярост. Докато гледаше, Лерос си спомни, че той бе попитал дали ще получи изцелителните способности на бог. Воините се сближиха и Келсумба развъртя бойната си брадва с невероятна сила — удар напред, сетне бързо развърщане и подготовка за нов удар; в ръцете му брадвата изглеждаше лека като пръчица. Първо мечът на Китамура отхвърча настрана, а сетне и челюстта му. Той падна на четири крака и си остана така. Келсумба остави довършителните работи на оловните чукове на погребалната команда.

— Пернсол Мулетаря — Полидор Мръсния.

Мулетаря бе възрастен мъж, който заработи внимателно с късо копие и дълъг нож. Възрастта на Полидор не можеше да се определи, но иначе не бе по-мръсен от всекиго друг и излезе със стар меч — доста очукан и назъбен. Но старият меч си свърши работата успешно и Пернсол умря кротко, сякаш доволен да види края на житейските си борби и да заеме скромното си място край масата на Торун.

— Рафаел Сандовал — Рахим Сосиас.

Сосиас приличаше повече на шивач, отколкото на боец, не бе особено едър и пъчеше малко, домошарско шкембенце. Ала извитата му сабя си беше тъй на мястото в дланта му, както дланта бе продължение на косматата му ръка. Сандовал бе особено грозен, и то не от белезите си, а по природа. Той надменно въртеше боздуган с шипове. Веригата на боздугана обви сабята на Рахим и я изтръгна от ръката му, ала преди Рафаел да успее да разплете собственото си оръжие от сабята, Рахим извади скрит нож и прерязва гърлото на противника си.

— Рудолф Тадбъри — Шанг Ти Страховития.

Тадбъри имаше вид на военен, както и на боец. Лерос си помисли, че у този мъж имаше нещо генералско, което го отличаваше от обикновените воители край него, ала не знаеше нищо за произхода му. Повечето от участниците в Турнира бяха толкова непознати за Лерос и останалите свещеници, колкото и един за другия.

Здрав като канара, с къси и дебели пръсти на огромните си ръце, Рудолф Тадбъри излъчваше сила и самочувствие. Шанг Ти бе наистина страховит, а сравнително малката му глава бе поставена на такова гигантско тяло, че изглеждаше почти гротескно. Мечът на Шанг Ти отговаряше на размерите на тялото му. Мечът на Рудолф бе по-дебел от обичайното и достатъчно дълъг, за да стигне до сърцето на Шанг Ти.

— Синюжу от Евъргрийн Слоуп — Томас Сграбчвача.

Синюжу бе почти мършав, по-слаб от останалите живи воители. Носеше меч за две ръце и той изглеждаше прекалено тежък за него до момента, в който показва колко бързо може да го върти. Томас бе едър и свиреп на вид, малко по-дребен от Шанг Ти, но с по-хармонични пропорции. Кръстоса копието си с меча. Копието се оказа по-дълго.

— Травърс Сандакан — Ван Номада.

Сандакан излезе с брадва с тънко острие и яка, армирана дръжка. Върху лицето му бяха изписани бръчките и белезите на много битки. Ван Номада, облечен с дълъг и безформен пуловер, характерен за пастирите от високите пасища, въртеше дългия си меч с демонична енергия. Сандакан изобщо не му бе прилика и когато Травърс умря, Ван отрязва едното му ухо и рече:

— Ще му го върна в залата на Торун — ако е истински мъж, то нека приеме това от мен.

Този жест бе новост за Лерос, който се позамисли, но накрая се усмихна колебливо в знак на одобрение. След като и последният труп бе изтеглен от ринга, той официално обяви имената на двойката за последната схватка.

— Владерлин Бейн — Вул Нарваес.

Около кръста на Бейн бе увит дълъг камшик, за чието предназначение никой от учтивост още не бе посмял да попита. В ръцете си Бейн държеше меч и кама. Нарваес — с весело, глуповато изражение, въоръжен единствено с вила, приличаше на току-що завърнал се от нивата селянин. Но като добър жетвар той заби шишове на вилата точно там, където целеше, и Владерлин умря, преди още да се свлече на земята; така и не се разбра предназначението на камшика около кръста му.

Слънцето още не бе стигнало зенита си. Битките от втория кръг бяха завършили.

Шестнайсетте останали живи воители се оттеглиха, за да се насладят на приготвената за тях храна. През цялото време бърбеха и се шегуваха като добри приятели. Същевременно обаче внимателно оглеждаха раните на съперниците си и преценяваха къде да потърсят слабостта им в утрешните двубои. Те бяха наясно, че трябва да се използва и най-малкото предимство. Всички от оцелелите бяха изключително опасни — и всички можеха да се похвалят, че сред жертвите им имаше убийци с превъзходни качества.

Докато почиваха след обяда си, забелязаха от планината да се спуска бързешком някакъв пратеник. Новината, която донесе, накара Лерос да вдигне рязко глава към небето. Но от мястото на лагера под дърветата не можеше да се види много. Воините също бяха

любопитни, но не особено. Турнирът, в който участваха, бе по-важен от каквото и да е друго, което да отвлече вниманието им.

По-късно, когато един жрец от Вътрешния кръг слезе долу да разговаря сериозно с Лерос, сред воините се разнесе новината, че кръгъл, сребрист кораб отвъд света е дошъл на посещение в Божата планина. Повечето от любопитство опитаха да зърнат кораба — едва забележим, кацнал между дърветата на един хълм в далечината.

V

Оскар Шьонберг, Атина Поулсон и Гус де ла Торе излязоха на лов отново на следващия ден, след почти фаталния сблъсък на Суоми с ледниковия звяр, докато Барбара Уртадо и Селесте Серветус участваха само формално в лова. Суоми бе решил да остане на кораба. Оскар, Атина и Гус — и тримата преживели известни вълнения през първия си ловен ден, но завърнали се с празни ръце — този път се прибраха с холограмните си трофеи от големи хищници, записани на малки кристални кубове за по-сетнешно репродуциране и излагане.

Седнала в салона, Атина разтриваше уморените си нозе и се оплакваше, че ще е трудно да намери място, където да изложи своя ледников звяр.

— За тебе няма проблеми, Оскар, но моят апартамент е твърде малък. Ще се наложи да изнеса половината обзавеждане, за да сторя място за това, ако изобщо реша да го изложя.

— Защото си се сдобила с трофея в забранена за лов зона ли? — засмя се Шьонберг. — Ако някой те обезпокои, просто му кажи, че аз съм ти го подарил. Да дойде да се разправя с мен.

— Ще трябва да го държа изключен през повечето време и да го показвам само при специални случаи. Предполагам, че ще изплаши повечето от обичайните ми посетители.

Чак сега тя се усети и потърси с поглед извинение от Суоми, но сетне се извърна.

Вчерашния ден, след като всички се бяха завърнали на кораба, изслушаха с известно притеснение разказа му за това как се гипсирал от паника и как Шьонберг хладнокръвно му спасил живота. Атина бе може би по-притеснена от самия Суоми. Де ла Торе изглеждаше вътрешно развеселен, а Барбара демонстрира известно съчувствие.

Суоми се питаше дали спътниците му — особено Атина — очакваха от него да поиска пушка и възможността да излезе отново на лов, за да се самодокаже.

Ще има да чакат, ако бе наистина така. Добре де, наистина бе ужасен. Може би ако излезеше отново и животното го нападнеше, вече нямаше да се вцепени. Или пак щеше да е същото. Отговорът на този въпрос не го вълнуваше. Нямаше какво да доказва. Докато всички останали ловуваха през втория ден, той седеше върху спуснатата рампа на кораба и се наслаждаваше на въздуха. За всеки случай имаше пушка подръка, но ако се появеше нещо застрашително, възнамеряваше просто да влезе в кораба и да затвори люка.

След като всички, които желяха, се сдобиха с ловни трофеи, Шьонберг повече не си губи времето на север. Ловният сезон щеше да продължи дълго, докато мистериозният Турнир очевидно щеше да е кратък и той не искаше да го изпусне. Когато Суоми спомена пред момичетата за Турнира, нито едно от тях нямаше ясна представа за какво става дума. Той самият предполагаше, че става дума за някакъв вид физическа борба.

Шьонберг явно знаеше пътя към Божата планина, макар да бе споменал, че никога не е бил дотогава там. При полета на юг летя много по-бавно и по-ниско, отколкото преди, като внимаваше за земните ориентири. През повечето път следва речна долина, отпървом чрез радара поради приземната мъгла, а после и визуално, след като мъглата се разсея. Когато след няколко часа стигнаха до целта си, стана ясно, че не може да я сбъркат. Божата планина — гористо възвишение, се издигаше самотна сред окръжаващата я равнина с ниви, градини и пасища. Планината бе широка и доста висока, но не особено стръмна. Върху обезлесения връх бе издигнат комплекс от бели каменни стени и сгради с размерите на град — виждаше се така ясно, сякаш бе построен да служи за аеронавигационен фар.

След като направи кръг около планината на почтително разстояние, Шьонберг намали още скоростта и започна да се снишава към нея. Но не и към града-крепост на върха ѝ; той дори не посмя да прелети над него.

На неколкостотин метра под стените на белия град, подобна на кула скала се издигаше в гората — приличаше на миниатюрен гол палец от подобната на боксова ръкавица планина. След като я забележа, Шьонберг приближи бавно, направи кръг близо до нея, сетне увисна точно над скалата, за да я изследва внимателно със сензорите, скрити в корпуса на „Орион“. Бе висока между двайсет и трийсет метра и

изглеждаше почти недостъпна за катерене. Нямаше признаци човек или звяр да са си правили труда да стигнат плоския ѝ връх.

Де ла Торе, стиснал перилата зад креслото на пилота, предложи:

— Бих рекъл, че този връх е достатъчно голям, за да ни издържи, Оскар, дори ще остане местенце да се поразходим около кораба.

Шьонберг изсумтя утвърдително.

— Това е и моята идея: да го приземя тук. Ще трябва да изсечем стъпала или да пуснем въже, за да можем да слезем долу. Но от друга страна, няма да имаме посетители, освен ако не ги поканим.

След като завърши с проучванията отблизо (само от няколко метра) на малкото плато, Шьонберг спусна „Орион“ върху него. „Краката“ за приземяване се изнесоха и се нагласиха така, че да поддържат кораба изправен. Наистина на скалистата „масичка“ имаше достатъчно равна площ да поеме спокойно кораба, а оставаха и няколко квадратни метра човек да се поразтъпче. Всички на борда се възползваха веднага от това. Дори на такава височина въздухът в този тропичен пояс бе доста топъл, но жените бяха пак плътно облечени поради несигурността си за изискванията на местния морал и обичаи. Шьонберг бе наредил да оставят всички оръжия в кораба.

Проучването потвърди, че скалата би могла да се изкатери от човек само от едната страна. Но дори там имаше места, където и на най-чевръст катерач щяха да са необходими изсечени стъпала или може би въже, за да се качи или да слезе относително безопасно.

— Къде е народът? — почуди се на глас Селесте, взряна над морето от върхове на дървета към белите градски стени на върха, който се намираше малко над тях.

Де ла Торе бе извадил бинокъл и се взираше в друга посока, надолу, към склона.

— Виждам трийсет-четирийсет мъже в някакъв лагер. Ей там. Мога да различа някои от време на време между дърветата.

За известно време нямаше по-добър отговор на въпроса на Селесте, нямаше признаци, че пристигането на „Орион“ или присъствието му върху стърчащия, отрязан скалист „пръст“ бе забелязано. Гъстата гора, която покриваше планината, разбира се, би могла да скрие и доста очебийно иначе движение. Дърветата, забеляза Суоми, изглеждаха като аналози на обичайните земни видове. Може би първите колонисти са донесли със себе си някакви близки мутанти.

Стволовете им бяха съответно по-дебели от стволовете на повечето земни дървета, а клоните бяха разперени под прав ъгъл.

Бе изминал около половин стандартен час след приземяването им и шестимата пришълци, въоръжени до един с бинокли, наблюдаваха околността, когато неочаквано една от портите във високите стени на града се отвори, от нея излезе малка група облечени в бели роби мъже, която веднага потъна в гъстите дебри.

Шьонберг имаше инфрачервен уред, с който можеше да проследи пътя им под дървесния покров, но не си направи труда да го използва. Вместо това прибра бинокъла в калъфа му, облегна се назад и запали пура. Малко по-рано, отколкото Суоми бе очаквал появяването ѝ отново, делегацията от града излезе из горите — в просеката, прокарана по дирята на падащите камъни от кулата, върху която бе кацнал „Орион“.

Шьонберг хвърли пурата и отиде до края на платото с вдигнати ръце, за да поздрави мъжете под себе си. Вдигнали глави нагоре, те отвърнаха на жеста му със същата лекота. Бяха половин дузина. Белите роби на двама или трима бяха украсени с пурпурно поръбване в различни отсенки.

Тъй като разстоянието бе твърде голямо, за да говорят, без да викат, хънтърците приближиха бавно. Едрият им водач дойде до подножието на кулата и започна да се катери. Отначало напредваше стабилно, без особени затруднения. На половината път обаче един отвесен скат го спря. Сега пришълците вече забелязаха, че бе възрастен мъж, макар и да се движеше пъргаво.

Погледна към Шьонберг, който стоеше с разтворени ръце на десетина метра над него, и извика:

— Иноземци, Торун и другите богове на Хънтърс ви приветстват с добре дошли.

Шьонберг се поклони леко.

— Благодарим на Торун и на другите славни богове на Хънтърс, като искаме да изразим благодарността си в такава форма, каквато ще приемат за най-учтива. Благодарим и на теб, който се обръщаш към нас като техен говорител.

— Аз съм Андреас, Върховният жрец на царството на Торун на този свят.

Шьонберг представи хората от своята група, Андреас — придружителите си. След продължилата размяна на любезности, в които Шьонберг намекна, че иска да направи някакъв дар на Торун, веднага щом разбере какъв ще е най-подходящият, той хвана бика за рогата.

— Както е известно на всинца ни, Хънтърс е планета, която се слави в цялата вселена с качествата на своите бойци. Разбрахме, че най-добрите воители на планетата сега са събрани на Божата планина за голям Турнир.

— Напълно вярно — отвърна Андреас. За чуждо ухо речта му бе с далеч по-недоловим акцент от речта на Кестанд.

Шьонберг продължи:

— Молим за благосклонността на Торун да ни разреши да присъстваме на Турнира, или поне на част от него.

Андреас не погледна към спътниците си, които го очакваха смълчани долу, а над върховете на дърветата към града, сякаш очакваше да получи някакво съобщение.

— Говоря от името на Торун. За него е удоволствие да удовлетвори молбата ви. Турнирът е вече в ход, но най-важните кръгове от двубоите предстоят. Следващият е утре.

Андреас поговори още малко с иноземците и обеща другата сутрин да им изпрати водач, който да ги отведе до бойния ринг навреме, за да наблюдават събитията през деня. Обеща им също, че по някое време на престоя им ще бъдат поканени в града и ще бъдат приети в храма на Торун, както подобава на видни гости. Той благодари за обещания от Шьонберг подарък за Торун. След това жреците и иноземците се сбогуваха вежливо.

По време на краткия път обратно до града Андреас бе замислен и отчужден повече от обичайното. Подчинените му, които го следваха, забелязаха настроението му и не му се натрапваха.

Той бе възрастен мъж по хънтърските стандарти, носеше белезите на десетки тежки рани, бе оцелял в стотина битки. Вече не бе онзи храбър воин, мускулите му страдаха от годините и отпускането. Чевръстото изкатерване му струваше повече усилия, отколкото би желал да проличи. Черепът му бе изпъкнал изпод опънатата кожа на

лицето и показваше всяка шейсетина от човешкия живот — онова, което иноземците биха нарекли стандартна година.

Но тази прогресивна промяна в изражението на лицето му не го безпокоеше особено.

Макар да чувстваше умора в краката си, той успяваше да поддържа бърза крачка и твърде скоро групичката му се завърна в града.

Там той отблъсна подчинените си, които възнамеряваха да го заспят със стотици въпроси и разнопосочни мнения за посетителите. Тези мъже, под равнището на Вътрешния кръг, не разбираха нищо. Останал сам, Андреас закрачи бързо и все така замислен из лабиринта от тесни, но светли улици. Слуги, занаятчии, войници и аристократи — всички му сторваха път. На стълбите пред високите външни порти на Храма на Торун неколцина аристократи от Вътрешния кръг с поръбени с пурпур роби прекъснаха разговора си, за да се поклонят учтиво — поздрав, на който Андреас отвърна с леко кимване. Куртизанка, която слизаше от носилката си, се поклони още по-дълбоко. Очевидно бе държанка на някой безбрачен свещеник на пониско равнище от Вътрешния кръг. Андреас изобщо не ѝ обърна внимание.

Във външната част на Храма осветлението бе добро, ярка слънчева светлина нахлуваше през отвора б покрива; тук тихото пеене на бойни песни, придружено от приглушен барабан, идеше от групичката псалти, коленичили пред олтара, отрупан с вражески черепи и пленени оръжия. Въоръжен пазач, който стоеше пред входа към Вътрешния Храм, отдаде чест на Андреас и отстъпи встрани, докато му отваряше голямата порта. Широки стълби се спускаха надолу. Залата, към която водеха, бе просторна, вкопана донякъде под равнището на облените от слънце улици навън.

Тук, във Вътрешния храм, осветлението бе косо и мъждиво, светлината се процеждаше през множество малки входи. Андреас отмахваше завеса подир завеса от метални брънки, за да си проправи път към огромната зала. Мина покрай място, където бе коленичил самотен богомолец — боец с щит и меч в ръка, жрец-генерал, облечен изцяло в бяло, който се молеше мълчаливо пред висока каменна статуя. Силно стилизирана, тя представляваше мъж с плътно прилепнала чуждоземска носия, който носеше кръгъл и почти безличен шлем,

имаше мрачно, безбрадо лице — това бе Карлсен, полубог от далечното минало с меч в дясната си ръка и с подобно на пръчка иноземно оръжие в другата. Андреас леко се намръщи. Знаеше се, че махането на статуята щеше да донесе неприятности. Карлсен все още бе популярна личност за голяма част от народа.

Нататък Андреас пое по път, недостъпен, дори неизвестен, освен за малцина. Мина през още няколко завеси от метални брънки и сви в ъгъл, от който започваше небиец на очи коридор. Отново имаше стълбище надолу, с по-тъмни и по-тесни от предишните стъпала. Там, където свършваха, в ниша на стената светеше газена лампа — светлината ѝ позволяваше на човек да се движи, без да опипва стените, но не и повече. Тук бяха високите и масивни порти, които водеха към залата на Торун. Иззад тези врати от време на време проблясваше светлина, чуваше се звукът на арфа, рог и буен смях. В такива случаи на новодошлите им разрешаваха да останат с широко отворени очи на стълбите и за малко да погледат и послушат отдалеч как боговете и героите пируват вътре.

Андреас носеше единия от двата ключа за портите на Торун. Другият бе у Лашез — главният занаятчия на Храма и, разбира се, член на Вътрешния кръг. След като завъртя ключа по правилния таен начин, портите се разтвориха пред Андреас, той бързо се вмъкна вътре и притвори плътно вратата подире си.

Голямата зала на Торун, изкопана от скалата под Храма, бе може би пет метра дълга, три широка и три висока — във всеки случай доста скромна за господаря на света. Стените, подът и таванът бяха груби — от гол камък; залата на Торун не бе завършена. И навярно никога нямаше да бъде завършена. Работата по нея бе започнала преди почти двайсет хънтърски години, пет пъти повече от човешкия живот. Малко нещо бе сторено по време на властването на предишния Върховен жрец. Ала след това плановете се промениха. Залата бе вече достатъчно голяма, за да изпълнява единствената си истинска функция — да мами новодошлите. Имаше вентилационен отвор на тавана, за да могат да горят ярки факли и да осветяват вратите отдолу и отстрани, в единия ъгъл бяха струпани музикални инструменти. А що се отнася до гръмогласния, божествен смях — и Торун, и Мьолнир можеха да го изпълнят.

Торун бе в залата, седнал зад маса, която почти изцяло заемаше малкото помещение. Толкова бе едър, че дори седнал, очите му бяха на равнището на очите на високия жрец, изправил се пред него. Буйната му, тъмна и рошава коса бе прибрана със златиста превръзка, коженото му наметало висеше на гигантските му рамене. Славният му меч, толкова голям, че никой човек не можеше да го повдигне, бе препасан на кръста. Грамадната му дясна ръка, както винаги скрита в кожена ръкавица, лежеше върху масата до масивна метална чаша. На мъждивото осветление лицето на Торун с дългата му тъмна брада би могло да бъде взето за човешко, само че бе прекалено неподвижно и твърде едро.

Торун не помръдваше. Нито пък полубогът Мьолнир, седнал от другата страна на масата, със сребриста препаска на главата, загърнат в тъмно наметало. Почти толкова едър, колкото и бога на войната и на лова, Мьолнир споделяше пира на Торун без ядене и пиене в някакво мрачно братство.

След като влезе в залата Андреас изчака малко, застанал неподвижен, цял внимание — искаше да се увери, че нито един от двамата няма да бъде предизвикан да се раздвижи от влизането му. Понякога го правеха. И човек трябваше да е предпазлив. Успокоен, той заобиколи високата маса и отиде зад стола на Торун. Там, в стената, имаше малка тайна врата, за която не бе нужен ключ. Андреас я отвори, като натисна на подходящото място. Зад вратата се виждаше стълбище, водещо надолу.

Този път слизането му отне повече време. На последното стъпало Андреас се обърна първо наляво. След три или четири крачки в тази посока излезе от тесен тунел в дъното на огромна яма, издълбана в скалата до Храма. Изкопаването ѝ бе отнело труда на поколения роби; бе започнало по време на властването на петия Върховен жрец, предхождащ Андреас. Толкова далновидни и великолепни бяха плановете на истинския бог, чиито плодове едва сега зрееха! В горната си част ямата бе обградена с белокаменни стени и покрита така, че гледана отвън, наподобяваше на сградите в Храмовия комплекс, по никой начин не изпъкваше в лабиринта от постройки, а те всички малко или много си приличаха.

Андреас се върна в тунела и продължи пътя си вдясно от последното стъпало. Преди да влезе в залата без врата, до която го

изведе тунелът, той се спря, затвори очи в благоговейно наподобяване на Смъртта и прошепна кратка лична молитва. Съвсем не към Торун. Торун бе създание, един инструмент, част от необходимата измама за пред масите, измама, която Андреас бе изоставил зад гърба си в Храма. Онова, което сега бе пред него, бе върховната — и единствената — реалност.

Залата, в която Андреас влезе, бе стара, колкото първите неща, построени от хората на Хънтърс. Осветяваше я мъждива светлина, която се процеждаше косо през някаква шахта на покрива с тежки решетки, които до голяма степен спираха слънчевите лъчи. Бе малко по-голяма от залата на Торун над нея. Можеше да побере стотина души, но това никога не се бе случвало. По-малко от десетима знаеха изобщо за съществуването ѝ.

До стената срещу единствения вход имаше ниска дървена маса, върху която стояха половин дузина сандъчета от блестящ метал. Всяко от тях бе с различна форма, всяко бе положено в специално издълбано ложе в плота на масата. Външната повърхност на сандъчетата бе много прецизно обработена и оформена, явно продукт на далеч по-съвършена технология от тази, с която разполагаха местните ковачи на мечове. Лабиринт от сиви тръбички и кабели свързваше различните сандъчета.

Ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи, че дървената рамка, върху която бяха поставени сандъчетата, всъщност не бе маса, а нещо, което повече приличаше на носилка или на паланкин, макар и оформено не така, че да поеме човешко тяло. От двата края на носилката стърчаха яки прътове с изрязани дръжки, тъй че шест или осем души биха могли да носят цялата конструкция. Дръжките бяха излъскани от дългогодишна употреба, ала носилката, както и всичко останало в залата, бе много чиста.

Светлият плочник на пода блестеше дори на мижавата светлина. Единствено ниският каменен олтар в средата на залата бе потъмнял от стари и неизличими петна, от ръждата на скованите железни халки, към които са се привързвали някога крайниците на жертвите, с ръждиво-кървави петна на местата, където някога са се вадели органите им. Пред носилката бе поставена купа за плодове, пълна с детски черепи. Приношения от цветя лежаха пръснати на малки купчинки, но не и във вази. Почти всичките бяха увехнали.

След като влезе в залата, Андреас коленичи, сетне се просна в цял ръст на пода — главата и разперените му ръце сочеха към олтара, и отвъд него — към носилката с металния ѝ товар.

— Изправи се, Андреас — рече твърд, нечовешки глас. Той идваше някъде откъм металните сандъчета, където малка дървена рамка бе поставена легнала и върху нея бе опъната кожа на барабан. В средата на кожата блещукаше метална пластинка. Гласът, който излизаше от барабана, рядко бе силен; подобно устройство бе поставено и в Торун, за да реве и да се смее. Този глас обаче, тихият глас на Смъртта, на Андреас повече от всичко му приличаше на барабанен бой, макар и да не бе съвсем като тътен на тъпан.

Андреас се изправи, заобиколи олтара, приближи носилката, още веднъж се поклони дълбоко на сандъчетата върху нея, този път обаче — само на едно коляно.

— О, Смърт — рече той с тих и почтителен тон, — това наистина е звезден кораб и пилотът му е избрал да кацне на онази скала, на която ти с мъдростта си предвиди, че би могъл да кацне такъв кораб. След малко ще отида да подготвя Мьолнир за задачата му и да избира воините, които ще отидат с него. Дотук изпълних докрай всички твои заповеди.

Гласът-барабан попита:

— Колцина са иноземците, които пристигнаха с кораба?

— Видях шестима и няма признаци на борда да има и други. Чудодейна е мъдростта ти, о, Смърт, с която предвиди, че такива хора ще бъдат съблазнени да прекосят небето, за да наблюдават нашия Турнир. Чудодейна и...

— Споменаха ли нещо за човека, за лошия човек на име Йохан Карлсен?

— Не, Смърт.

Андреас бе леко озадачен. Естествено, човекът на име Карлсен би трябвало отдавна да е мъртъв. Но бог Смърт бе по-мъдър от всяко човешко промишление; Андреас отдавна се бе убедил в това. Бе застинал почтително в очакване на следващ въпрос.

Той дойде подир кратка пауза.

— И това са частни ловци? Браконieri, според собствените им закони?

— Да, господарю Смърт, говорителят им каза, че ловували. Никой от тяхното иноземно правителство не знае, че са тук.

Подпомаган от допълнителни въпроси, Андреас продължи разказа си, като спомена някои подробности, които досега бе успял да научи за посетителите и техния кораб.

Бе сигурен, че корабът не бе чак толкова голям, та да не се събере в ямата до Храма.

VI

На шестия ден след кацането на „Орион“ Лерос изведе шестнайсетте оцелели дотук претенденти в Турнира към нов лагер, още по-високо в планината. Там, след като привършиха с рутинните дела, прочете двойките за третия кръг от Турнира:

Брам Безбрадия от Консилор
Чарлз Изправения

Кол Ренба
Фарли от Айкоск

Джайлс Коварния
Хал Копърсмит

Джуд Исаксон
Ленос от Хайландс

Месълс от Уинди Вейл
Омир Келсумба

Полидор Мръсния
Рахим Сосиас

Рудолф Тадбъри
Томас Сграбчвача

Ван Нوماда
Вул Нарваес

Жрецьт от Вътрешния кръг, който бе слязъл вчерашния ден от града, бе съобщил на Лерос и на воините, че могат да очакват появата на иноземни посетители за този кръг. Турнирът щеше да си продължи почти както обикновено, а към иноземците трябваше да проявят най-голяма учтивост. Ако се държат необичайно, да не им се обръща внимание. Сред тях е възможно дори да има жени; да не се обръща внимание и на това. На Лерос му бе наредено да заповядва чести спирания между битките за молитви и церемонии.

Воините нямаха много време да мислят за друго, освен за собственото си оцеляване в Турнира, тъй че идването на иноземците ведно с водача им, тъкмо когато Лерос бе по средата на списъка, не предизвика никакво прекъсване. Дойдоха четирима гости, от тях — две жени, ала Лерос с известно облекчение забеляза, че бяха скромно облечени. Бе чувал невероятни разкази за поведението на иноземците. Не му бе приятно да има такива зрители, ала навярно на Торун, по някакви негови си, Божии причини, му бе приятно. Във всеки случай заповедите си бяха заповеди, а и Лерос бе преживял далеч по-неприятни неща.

Този ден бойният ринг бе изтрамбован на върха на плосък склон, покрит с рядка горица. От него се виждаше ясно корабът на иноземците — на неколкостотин метра, кацнал връз срязаната каменна кула. Върху гладкото масивно кълбо от блестящ метал, което пренасяше хора между звездите, се виждаше една-единствена врата. Понякога се забелязваха още двама иноземци, дребни фигурки, седнали или изправени върху ръба на скалата пред кораба.

Атина, която стоеше до Шьонберг непосредствено до ринга и очакваше донякъде неспокойно да започнат двубоите, му прошепна:

— Сигурен ли си, че това ще бъде бой до смърт?

— Така каза водачът ни. Предполагам, че знае за какво става дума.

Шьонберг наблюдаваше приготовленията с голям интерес, дори не се обърна към нея, когато ѝ отговори тихо.

— Но ако онова, което ни каза, е вярно, всеки от тези мъже вече е минал в турнира през два двубоя. А погледни — почти няма следи от рани по тях.

— Виждам няколко превръзки — прошепна ѝ в отговор Шьонберг. — Но може би имаш право. — Замисли се по въпроса. — Би могло да е следното: тук очевидно не се бият яхнали някакво животно. Ето защо мъжете трябва да разчитат единствено на силата на мускулите си и не могат да носят много тежки брони. Ето защо един добър удар с каквото и да е оръжие ще нанесе сериозна рана, а не някакво незначително порязване. Повечето наранявания са тежки и първият от двамината, който бъде ранен, почти сигурно ще изгуби двубоя. Ерго, победителите не преминават в следващия кръг сериозно ранени.

Замълчаха, защото Лерос гледаше към тях и може би бе вече готов да даде началото. Двамина въоръжени мъже бяха застанали един срещу друг в двата края на ринга. Де ла Торе и Селесте също бяха целите внимание.

Лерос се прокашля и обяви:

— Брам Безбрадия — Чарлз Изправления.

Застанал на миниатюрното плато до Барбара Уртадо и устремил поглед към ринга, Суоми бе твърде далеч, за да чуе как Лерос извиква имената, но с бинокъла си видя двамата мъже с вдигнати оръжия да се втурват един към друг на ринга. Тогава свали бинокъла и се извърна, питайки се за какъв дявол се бе оставил да бъде въвлечен в тази гадна история. За лова на животни човек би могъл да намери или да съчини някаква причина или извинение, но не и за това — а ето че и Атина бе там, до самия ринг, и то като най-запалена зрителка.

— Някой би трябвало да направи антропологично проучване — му бе обяснила тя малко преди това, докато се готвеха да напуснат кораба. — Ако наистина се бият до смърт.

Бъдещият им водач — висок, облечен с бяла роба младеж, току-що им бе обяснил доста подробно правилата на Турнира.

— Но ти не си антроположка.

— Тук нямаме професионален антрополог. И все пак това е работа, която трябва да се свърши.

Тя отиде да се доприготи, закачи на колана си до холографската камера малък видеомагнетофон.

— И Шьонберг ли е тук, за да прави антропологични изследвания?

— Попитай него. Карл, щом мразиш Оскар толкова много и не можеш да понесеш да гледаш живота в цялата му суровост, защо изобщо дойде на това пътуване? Защо ме накара да помоля Оскар да те покани?

Той пое дълбоко въздух.

— Вече говорихме за това.

— Отговори ми отново. Наистина бих искала да узная.

— Добре. Дойдох заради теб. Ти си най-привлекателната жена, която съм виждал. Имам предвид не само секса. И сексът влиза в сметката, разбира се, но аз желая онази част от теб, която Шьонберг притежава.

— Той не ме притежава, както се изрази ти. Работя вече пет години за Оскар и той спечели моето възхищение...

— Защо пък възхищение?

— Защото е силен. И у теб има някаква сила, Карл, по-различна, която също ми допада. Оскар спечели моята възхита, а често и компанията ми — защото ми харесва да съм с него. Аз и той няколко пъти се любихме и това също бе приятно. Но той не ме притежава. Никой не ме притежава. И никой няма да ме притежава.

— Един ден ще се превърнеш в нечий подарък.

— Никога.

Брам и Чарлз се дебнеха предпазливо в първия двубой за деня, никой от двамата не се решаваше още на решителен щурм. Бяха еднакви на ръст, но Чарлз Изправения бе доста по-слаб, с тъй изпънат гръб, че бе съвсем очевидно откъде идва прозвището му. Носеше широка дреха от фина кожа, тъмното му лице бе симпатично.

Атина си помисли, че той излъчва невероятно спокойствие, докато изчаква с дългия си и остър на вид меч в едната ръка, насочен към противника. В крайна сметка явно не става въпрос за битка на живот и смърт, помисли си тя. Независимо колко насериозно я вземаха, сигурно бе някакъв спектакъл, някаква игра, в която символичният победен ще отстъпи... и макар непрекъснато да си го внушаваше, усещаше, че нещата не стоят така.

— Хайде — шепнеше Чарлз, сякаш предизвикваше някакво животно. — Ела, ела. Сега!

И безбрадият Брам, самата младост и необикновена сила, нападна: направи крачка, сетне втора, а после в страховит устрем вдигна меча си и го стовари. Острите лезвиета звъннаха при кръстосването си, двамината изпъшкаха. Сред тълпата зрители се чу нестроен хор от възбудени възгласи. Чарлз отбиваше удар подир удар и отстъпваше. За миг се подхлъзна и щеше да изгуби равновесие, но веднага след това нанесе контриращ удар, който предизвика дрезгав тътен от одобрителни възклицания от страна на воините, които наблюдаваха с очите на познавачи. Брам избягна удара, без да бъде засегнат, но устремната му атака бе спряна. Атина за пръв път започна да разбира, че тук на трона ведно с бруталната сила властваше и финото умение.

Брам остана неподвижен за миг, намръщен, срещнал сякаш неочакваната съпротива на неодушевен предмет. Сетне изведнъж се втурна отново, по-буйно и отпреди, ако това изобщо бе възможно. Дългите мечове се кръстосаха и зазвънтяха, отделиха се, после пак се кръстосаха и запяха. Атина започна да разбира и темпото, и стратегията на ударите. Беше погълната изцяло от двубоя, отворила широко очи, а съзнанието ѝ бе готово да попие всичко. В един миг кой знае как — въпреки пълното си съсредоточаване тя не успя да забележи как — мечът на Чарлз вече не бе в ръката му. Стърчеше от ребрата на Брам, ефесът му бе здраво забит в гръдната кост, а половин метър от острието излизаше окървавено и гротескно от широкия гръб на Брам.

Брам разтърси глава — веднъж, дважд, трижд — изглежда, че можеше да повярва. Атина виждаше всичко това съвсем ясно и ѝ се струваше, че бе някак си забавено. Брам все още въртеше своя меч, но, изглежда, вече не можеше да уцели току-що обезоръжения си противник, който стоеше точно пред него. И тогава някак несръчно Брам седна на земята, пусна меча и вдигна ръка към лицето си; разтърка го, сякаш изведнъж осъзнал, че никога няма да му порасте брада. Ръката му се отпусна, а самият той се наведе напред, главата му се склони върху гърдите. Тази поза изглеждаше невероятно неудобна, но той я понасяше без никакво оплакване. Чак когато облеченият в сиво роб закуцука, за да извлече тялото извън ринга, Атина осъзна с пълна сила, че мъжът... момчето... бе умряло пред очите ѝ.

Чарлз Изправения изтегли меча си с рязко и силно движение и го подаде на друг роб да го почисти, а трети роб през това време пръскаше пясък върху мястото, където Брам бе изгубил живота си. Някъде отзад копаеха. Само за няколко мига светът се бе променил, или по-скоро Атина се бе променила. Никога повече нямаше да бъде същата.

— Кол Ренба — Фарли от Айкоск.

Мъжът, който пристъпи напред, когато обявиха името Кол Ренба, бе едър, с шоколадова кожа и рошава глава. Застана почти в центъра на арената, въртейки боздуган — обкована с шипове топка в края на къса желязна верига, — и очакваше Фарли да го нападне.

Оскар се опитваше да й каже нещо, но Атина нямаше време да слуша или да мисли, нямаше време за нищо друго, освен да гледа. Нямаше време дори за Оскар.

Фарли от Айкоск, рус и луничав, висок и добре сложен, макар и да не можеше да бъде определен като симпатичен, пристъпи котешки с обутите си в ботуши от фина кожа крака. Останалата част от облеклото му бе проста, но от скъпа, здрава тъкан. Присви очи от отблясъците, които слънцето хвърляше върху добре лъснатите му меч и кама. Стиснал оръжията в двете си ръце, той направи лъжлива атака, влезе в обсега на боздугана и кимна сякаш със задоволство, като видя колко бързо топката с шипове се изви в дъга към него на опънатата си верига и после се върна обратно.

Сега Фарли започна да кръжи, движеше се около Кол Ренба първо в едната, после в другата посока. Боздуганът го следваше, още по-бърз от преди, по-бърз, отколкото бе възможно, според Атина, и тя извика, без да се усети дори. И пак извика, този път с облекчение, като видя, че шиповете не улучиха гладкото, бледо тяло на Фарли.

За миг и двамата застинаха, сетне отново се размахаха оръжия — с такава бързина, че Атина трудно можеше да се ориентира. Помисли си, че вихрушката е преминала, когато върхът на един от шиповете на боздугана закачи ръката на Фарли и камата му изхвърча леко, ала никак несръчно настрани. Почти в същия миг дългият меч на Фарли отвърна на удара и Кол Ренба отстъпи на свой ред, като продължаваше да върти с дясната си ръка боздугана, а лявата му бе свита, сякаш искаше да се предпази сама от нов удар; ръкавът ѝ бързо се пропиваше в червено.

Сега левите ръце и на двамата мъже кървяха, но ръката на Фарли изглеждаше по-безсилна. От външната ѝ страна стърчаха белите краища на счупени кости. Лъскавото острие на дългата му кама се въргалаше в праха.

Когато въоръженият с боздугана видя какви поражения бе нанесъл и разбра, че собствената му лява ръка можеше поне да бъде опазена в това ѝ състояние, той спря да отстъпва и захвана отново да атакува. Въртеше грозната тежест на смъртта около себе си в плавна елипса. Когато Кол приближи, Фарли започна да отстъпва, но само започна. След като боздуганът изсвистя край него, дългото острие на меча му светкавично и силно намери гърлото на напредващия Кол. Кол Ренба умря, боздуганът изхвърча от ръката му и описа широка дъга, завъртя се край крещящите мъже около ринга, които се отдръпнаха, за да се предпазят от него.

Доста след като стихнаха виковете на другите зрители, Атина все още пищеше. Чу се и млъкна; пусна Шьонберг, чиито ръка и рамо бе стиснала в спазъм, без да се усети. Оскар я гледаше с недоумение, а също и де ла Торе, който бе прегърнал презрамо Селесте на известно разстояние от тях.

Ала Атина веднага ги забрави. Воините се подготвяха за следващата битка.

— Джайлс Коварния — Хал Копърсмит.

Копърсмит бе по-слабият в тази двойка и далеч по-висок. Задоволи се да започне в защитен план, като държеше дългия си меч като сензорния орган на някакво гигантско насекомо. Джайлс Коварния бе със сламеноруса коса, излъчваше едно такова сериозно упорство, а и имаше (както е при повечето успели предатели, помисли си Атина) — открито, внушаващо доверие лице. Не бе едър, не изглеждаше и кой знае колко силен, но действаше с дългия си меч уверено и пестеше силите си. Острието му ту излиташе високо, ту се спускаше ниско, без Атина дори да разбере, че бе започнало да се движи. Хал Копърсмит, изглежда, имаше същите затруднения. Първом лакътят му бе наранен, сетне коляното, а после едрият бицепс на татуираната му ръка бе пронизан изцяло. Оттук нататък следваше единствено касапницата. Джайлс отстъпи назад, с изписано върху лицето отвращение. Един роб притича и замахна с чук, за да сложи край на тихата агония на Хал.

— Джуд Исаксон — Ленос от Хайландс.

Ленос се втурна в атака едва ли не преди да прозвучи сигналът за началото на двубоя; свирепото му, обезобразено от белези лице се понесе подобно на щит пред тялото му. Държеше меч и кама с широки лезвия, въртеше ги и те бляскаха, досущ като косите, монтирани върху главините на древните колесници. Дребният Исаксон, който подвикваше сякаш от радост, че му се е паднало да срещне толкова агресивен противник, също се втурна напред, достатъчно бързо, за да се сблъска с Ленос почти в средата на отъпкания ринг. Кръглият метален щит на лявата ръка на Джуд звънтеше като полудяла наковалня под водопада от влудяващи удари на противника му. Изглежда Ленос не бе в състояние да измисли, още по-малко пък да предприеме някакъв защитен ход. Обладан бе единствено от атаката си с две ръце, и то толкова маниакално, че противникът му комай не можеше да намери и частица от мига и пространството, в които да контраатакува.

При такова темпо битката не можеше да продължи дълго; така и стана. Едната ръка на Ленос изведнъж застина, прободена в миг от дългото, заоблено острие на Исаксоновия меч. Камата на планинеца продължи да бляска във въздуха, но издрасканият щит на Исаксон поемаше ударите. Сетне Джуд измъкна меча си от ранената ръка на противника, развъртя го и засече все по-бързо и по-бързо, с все по-усилваща се ярост. По-силна дори от яростта на Ленос, който, преди да умре, бе насечен на парчета.

— Какво ти става?

Атина разбра, че настоящият глас бе повторил въпроса няколко пъти. Шьонберг я държеше здраво за двете ръце и леко я раздрусваше. Вглеждаше се отблизо в лицето ѝ. След като погледът ѝ се фокусира върху неговия, изражението му смени загрижеността си със странна смесица от забава и пренебрежение.

— Нищо ми няма. Какво имаш предвид? Добре съм.

Тя продължи да очаква следващия двубой и чак по-късно осъзна, че жрецът, който ръководеше Турнира, Лерос, или както там се наричаше, бе обявил почивка. Бавно се изпълни с усещането, че, потъвайки напълно във възбудата на битките, временно бе изгубила контрол върху собственото си поведение, сякаш бе смесила дрога със

секс. Ала не, всичко бе наред. Почти бе стигнала дотам, но вече се владееше.

Шьонберг я погледна загрижено и рече:

— Най-добре да дадем възможност и на Карлос и Барбара да видят това-онова.

— Той ли? — Тя се разсмя рязко, презрително. — Това не е за него. Благодаря ти, че ме доведе, Оскар.

— Все пак мисля, че ти стига.

Де ла Торе надникна иззад рамото на Оскар.

— И на мен ми стига, поне засега. Да се връщаме на кораба, Атина.

— Аз оставам!

Тонът ѝ бе такъв, че никой от двамата мъже не ѝ възрази. Селесте междувременно се бе доближила до Шьонберг; гледаше повече него, отколкото онова, което ставаше на ринга.

— Е, тогава аз си отивам — рече Де ла Торе и тръгна.

След като подаде пушката си на новия постови Де ла Торе, Суоми се плъзна и се запуска по стръмния склон от върха на платото, като се придържаше за въжето, което бяха провесили от върха, за да става качването и слизането по-лесно и безопасно. От тази страна скалата в по-голямата си част не бе чак толкова стръмна; имаше няколко петна покрита с дребни камъчета земя, някой и друг храст. Вече се виждаше донякъде отъпкана пътека.

Когато стигна до гората, Суоми се отправи право към мястото на Турнира. Атина бе там, и то не за да хвърли едно око, а бе останала сама, за да го изгледа целия. От чисто научен интерес? Антропология? До този ден не бе проявявала никакво любопитство към тази наука, поне не и пред Суоми. Може би в крайна сметка турнирът не бе толкова смъртоносен, колкото си го мислеше Суоми. Нито той, нито Барбара бяха гледали. След като се върна, Де ла Торе не каза нищо, а и Суоми не го попита. Може би бе тъй кървав, както ги бе предупредил водачът им, а тя стоеше там и го гледаше. Ако бе такава, то най-добре той да узнаеше това овреме.

Когато се появи от гората и приближи, на ринга не ставаше нищо ужасяващо. Хората просто стояха в очакване, докато един облечен с бяла роба мъж изпълняваше някаква церемония пред прост олтар. Като

приблужи, Шьонберг му кимна за поздрав. Атина го погледна, имаше вид на изцяло погълната от видяното. Бе и притеснена от нещо, забеляза той, ала не даваше признаци, че иска да бъде някъде другаде. Вниманието му скоро бе отвлечено от нея.

— Омир Келсумба — Месълс от Уинди Вейл.

Келсумба пристъпи напред с пружиниращите си, масивни като дънери крака, черната му кожа блестеше, брадвата лежеше като бебе в люлката на страховитите му ръце. Месълс, мършав и побелял, замислен, донякъде очукан от годините като старинната коса, с която възнамеряваше да се бие, се държа известно време на почтително разстояние от Келсумба, оттегляше се с пестеливи движения, докато изучаваше движенията на своя съперник. И ето че брадвата го връхлетя — Суоми се сепна от бързината на удара, при това с такава сила и маса, вложени в него, че на пръв поглед никакво човешко същество не би могло да го отбие. Месълс не сбърка, острието на косата му се озова на подходящото място да отклони брадвата, ала жестокият звънлив тласък, когато остриетата се пресрещнаха, едва не го събори на земята. Нов удар на брадвата се стовари върху косата, сетне — още един. Месълс не успя да заеме позиция, за да отвърне на атаката. След четвъртото или петото отбиване на ударите лезвието на косата се строши. От кръга зрители се понесе придружен със стонове ропот и Суоми чу, че в него участваше и Атина. Видя унесеното ѝ лице с овлажнени устни; бе погълната изцяло от боя, забравила за него и за всичко останало.

Все още стиснал здраво строшеното си оръжие, чийто счупен връх продължаваше да бъде опасен, Месълс запазваше спокойствие и демонстрираше по-голяма пъргавина, отколкото човек можеше да предположи при вида му. Известно време избягваше да бъде избутан в края на ринга. Нито на него, нито на някого друго от останалите воители би им минало някога през ум да пресекат тази линия и да излязат от ринга — все едно там съществуваше някаква невидима стена.

Брадвата сега следваше Месълс като неясна бляскава сянка. Най-накрая го улучи в гърба в момент, когато се опита да се извърти и да я избегне. Тялото му се свлече на земята, но продължаваше да се гърчи, да потръпва, да се движи. Един роб пристъпи напред с чука, за да нанесе последния удар.

Стомахът на Суоми се сви, разбунтува се, жалкият, и изхвърли в спазъм онова малко количество храна, което бе поел за закуска. „Трябваше да взема успокоителни“ — помисли си той. Ала вече беше късно. Извърна поглед от ринга, но не можеше да направи нищо, за да предотврати повръщането. Ако по този начин оскверняваше свещена земя — ами, тогава щяха да го убият. Ала като се изправи, забеляза, че май изобщо никой не му бе обърнал внимание. Дали бе от деликатност, или от липса на интерес — това не можеше да разбере.

— Полидор Мръсния — Рахим Сосиас.

Суоми почувства, че вече може да гледа. Полидор, не по-мръсен от останалите си съперници, размахваше очукан меч с очебийна сила и енергия. Сосиас бе пълен и нисък, ала някак си успя да нарани пръв противника с ятагана си — направи грозен разрез на лявото му рамо. Полидор бе по-скоро стимулиран, отколкото отслабен от раняването и осъществи такова мощно нападение, щото в следващите няколко мига изглеждаше, че ще надделее. Ала неочаквано нанесе несръчен удар отдалеч и с почуда видя как собствената му дясна ръка, отсечена до лакътя, падна в краката му. Направи гримаса и плю срещу Сосиас малко преди ятаганът да се върне отново, за да отнеме живота му.

Облеченият в бяло жрец бе пак в кръга и, изглежда, нямаше да има повече почивки. Не че това имаше някакво значение за Суоми. Той се извърна, този път преднамерено. Бе разбрал, че би могъл да гледа каквото и клане да предстоеше; ала въпреки това предпочиташе да не го прави.

Приблужи към Шьонберг и Атина, успя да улови неговия поглед, но не и нейния, и рече:

— Връщам се на кораба.

Погледна и към Селесте, но тя му отвърна с отегчено изражение и се премести по-близо до Шьонберг.

Суоми им обърна гръб и пое бавно през гората. Приятно бе да е отново за малко сам, ала тази чуждоземска гора не бе мястото, където да спре и да поразмисли.

Когато стигна в основата на платото, забеляза, че въжето за изкачване бе прибрано. Тъй като не бе в настроение да се катери без него, Суоми извика. Секунди по-късно на върха на склона се появиха главата и раменете на Де ла Торе.

— Какво има? — извика той.

— Нагледах се. Пусни въжето.

— Добре.

И след миг въжето се заизвива като змия надолу.

Като се изкачи горе, Суоми видя Барбара да лежи гола върху дунапренов дюшек, разположен толкова близо до пътеката за изкачване, че Де ла Торе можеше да седи върху него и да си върши прилично работата на постови. Суоми забеляза още и един бинокъл, поставен на триножник така, че полегнал мъж (може би и върху жена) бе в състояние да наблюдава непрекъснато какво става на бойния ринг.

Де ла Торе очевидно бе приключил засега с бинокъла, с дюшека и с момичето; бе навлякъл вече чифт шорти и продължаваше да се облича. Гласът му бе мек и ленив.

— Тогава ще ти връча пак пушката, Карлос, и ще се спусна долу.

И още преди Суоми да нагласи ремъка на оръжието на рамото си, Де ла Торе вече бе тръгнал. Суоми го изглежда как изчезва от полезрението му, сетне се обърна към Барбара, която лежеше уморена, свита на кълбо на дюшека.

— Как са нещата при теб?

Тя се поразмърда и отвърна тихо:

— Поносими.

Никога досега не бе виждал Барбара тъй очевидно потисната. Беше спал с нея няколко пъти по време на дългото пътуване, също толкова — и със Селесте. Но не и с Атина; по време на пътуването не можеше да се държи непринудено с нея. Но сега вече би могъл.

Барбара единствена от всички бе отказала изобщо да наблюдава турнира. Затова, разбира се, садистът Де ла Торе бе решил да я избере за своя цел, за вместилище на своите страсти... На Суоми му се искаше да ѝ каже нещо мило, но не можа да измисли нищо. В следващите дни голотата ѝ би могла да възбуди неговата собствена похот, но сега, така, както лежеше по очи, тя изглеждаше само беззащитна и бъдеща жалост. Е, бе решила да предприеме луксозно космическо пътуване с милиардер и желанието ѝ се бе изпълнило. Сега си плащаше.

Нямаше нужда да обикаля като часови около кораба; имаше само един път за изкачване към него. Застанал на края на пътеката, Суоми можеше да види над върховете на дърветата и без бинокъл как Де ла

Торе приближава бойния ринг. Следващият двубой явно още не бе започнал; доколкото Суоми можеше да прецени по разположението на фигурките в далечината, още четирима мъже очакваха да влязат в бой. Бинокълът бе подръка, но не му се щеше да го взема. Май не искаше да узнае повече подробности за ставащото.

Очертаваха се няколко дълги дни занапред, докато Турнирът не преминеше през кървавата баня до края си, а сетне предстоеше дългият път до дома. Ала всичко това си имаше и предимства. Беше станало ясно, че онова, което ужким се бе зародило между него и Атина, на практика не съществуваше. Не че бе свършило — то просто не бе съществувало.

Барбара се бе надигнала и прокарваше пръсти през косата си, все още без настроение да говори. Суоми се обърна и погледна в северна посока от високото си място, видя, или му се стори, че вижда, гигантските ледници на ловните полета да се мерзелеят току на хоризонта, досущ като виснали в небето облаци.

Що за звук пък бе това сега? На пътеката нямаше никого. Значи бе някое малко животно или птица. Няма значение.

Е, по обратния път общуването нямаше да е лесно, но си струваше нещата помежду им да се уредят, инак щяха да се влачат бог знае още колко. Човек би могъл да приеме това като благоприятен завършек. Ако бяха...

Дали имаше кълвачи тук? Не можеше да забележи птицата, но звукът беше почти постоянен. Сигурно бе някъде долу, сред дърветата. Откъм мястото на Турнира се носеше далечен полифоничен рев, очевидно крещяха доста силно, за да се чува толкова надалеч, ала той не се опита да разбере какво се случва там.

Барбара се бе изправила с дрехи в ръце.

— Ще вляза да взема душ, Карлос.

— Добре.

Изглежда я как се отдалечава. Жени. Великолепни, но кой би могъл да ги разбере?

А пък щом стана дума за великолепие, то бе и в онова животно, ледниковия звяр, чиято сила и красота бе накарала Суоми да се вцепени от възхита и от ужас, когато то връхлетя върху него. За своя собствена изненада, изпита леко разочарование, че не го бе убил сам. По-добре щеше да е, разбира се, ако можеше да го оставят живо... ала

какво бе писал Торо? В живота на народите, както и в живота на отделните хора, има моменти, когато най-добри мъже са най-добрите ловци. Нещо от сорта беше. Народът на междוזвездните хора, разбира се, отдавна бе минал този етап. Както и самият Карлос Суоми в личен план. Или поне би трябвало. Шьонберг, от друга страна, макар и далеч да не бе обикновен садист...

Досадните почуквания се свързаха в съзнанието му с визуален спомен — как твърдият метал обработва камъка, по-точно казано — как Шьонберг издълбаваше стъпала по склона, увиснал на въже, с алпинистки инструменти в ръце. Досега Суоми не бе направил тази асоциация, защото звуците, които чуваше в момента, бяха твърде бързи. Никой не би могъл да върти чук с такава бързина. А в същото време чуването бе твърде неритмично, за да бъде в резултат на автоматичен инструмент.

На склона, по който можеше да се изкачи скалата, нямаше никого. Суоми тръгна да обиколи кораба и да огледа другите склонове, спускащи се от платото, когато изведнъж съзря пред себе си някого, нещо, което се прехвърляше внимателно над ръба на скалата. Огромна глава с буйна, рошава, черна коса, привързана със сребриста лента. Под нея — надигащото се над ръба масивно тяло на борец, облечено с груби кожи и развято черно наметало. Като се вгледаше човек повнимателно, фигурата бе толкова грамадна, че съзнанието му трудно би я възприело за реална.

Катерачът претърколи едрото си тяло върху плоската повърхност на платото, надигна глава и погледна право към Суоми. Непроницаемото лице, чиято долна част бе скрита от буйна черна брада и мустаци, пасваше по размери на главата, ала въпреки това в него имаше нещо необичайно. Не че бе обезобразено от белези или причудливо деформирано. Макар да не бе маска в обичайния смисъл на думата, то все пак бе изкуствено. Прекалено изкусно направено, досущ като творбата на някой луд художник, убеден, че може да праметне хората да си помислят, че този робот, това чучело е човек.

Фигурата се изправи грациозно на крака и Суоми забеляза нещо, което тялото ѝ бе прикривало. На самия ръб в скалата бе забита алпинистка халка. Към нея бе завързано въже, което се спускаше

опънато право надолу. И ето че лицето на втори катерач, този път с нормален вид, се появи в полезрението му.

Междувременно водачът гигант се бе изправил в целия си ръст. Суоми не бе виждал по-висок човек. След като се изопна, той мушна алпинисткото чукче в торбата на кръста си и със същата ръка изтегли огромен меч.

Суоми бе замръзнал на място, не бе вцепенен от страх, както пред ледниковия звяр, а просто не бе в състояние да намери удовлетворително обяснение за онова, което сетивата му възприемаха.

Първото, което му хрумна, бе, че това е някаква грозна, но изпипана шега, дело на Шьонберг и Де ла Торе, ала осъзна още преди да се замисли по-надълбоко, че те едва ли биха сметнали за необходимо да си правят чак такъв труд, та да го изплашат. Поне Шьонберг имаше достатъчно мозък в главата си, да не вика „бау“ на възбуден човек със заредено оръжие в ръце.

Второто обяснение, което му хрумна, бе, че на Хънтърс, както навсякъде другаде, сигурно имаше хулигани и някои от тях бяха решили да видят какво биха могли да задигнат от кораба на извънземните.

Ала огромният водач на мародерите не се вписваше и в двете хипотези. Умът на Суоми блокира при вида му, сетне се опита да заобиколи препятствието и да продължи работата си.

Обладан от някакво смътно намерение да сплаши бандитите, Суоми започна да сваля пушката от рамо. Докато правеше това, гигантът пристъпи две крачки напред с вдигнат меч, сетне спря, сякаш доволен от заетата позиция.

В това време вторият катерач, хънтърски воин, млад и як на вид, вече се бе изкачил на върха и с изваден меч се насочи към отворения люк на кораба. Трети, също с нормален ръст, го следваше.

— Стой! — извика Суоми и усети несигурността в тона си. Почувства се глупак, след като никой не спря, макар пушката да бе сега в ръцете му.

На платото вече имаше двамина нашественици с човешки вид, освен човекоподобния гигант, а в полезрението му се появи и още един. Люкът на кораба бе отворен — и ако изключим Суоми — незащитен. А вътре бе Барбара.

Вдигна пушката срещу им и извика „Стой!“, този път далеч по-убедително. Огромната фигура мигновено връхлетя срещу него, с бързина, която не бе по силите на човек. Мечът-убиец бе вдигнат високо, готов да се стовари. Суоми натисна спусъка, ала след като пушката не трепна, осъзна, че не бе вдигнал предпазителя. Инстинктивно отстъпи крачка назад, за да избегне стоварващия се меч и усети как единият му крак увисва във въздуха. С лявата си ръка потърси отчаяно опора и улови въжето за спускане и качване; това го спаси от смъртоносното падане. Погрешната стъпка го отпрати на малко разстояние от ръба на платото, но въпреки това ходилото му се стовари върху скалата с такава сила, че кракът и гръбнакът му потръпнаха от болка. При падането ръката му се усука и въжето се изплъзна от нея. Изгуби опора, претърколи се върху дребния чакъл и се спря о издадена скала с удар, от който дъхът му секна. Въпреки това се намираше все още на половината път по пътеката, най-стръмната ѝ част оставаше току под него.

Опрял гръб на скалата, която го бе спряла, полуседнал, полулегнал, сега бе с лице към върха. Замаян осъзна, че не бе сериозно наранен и че с дясната си ръка все още стискаше пушката. Пръстът му вече намери малкото лостче на предпазителя до задната част на цевта и го превъртя. Кой знае как се сети дори да нагласи оръжието на пълната му мощ.

Гигантското човекоподобно с вдигнат меч се появи горе. Когато забеляза Суоми, то се спусна по стръмния склон с грациозността на танцъор. Слизаше с насочен към него меч, като запазваше съвършено равновесие — един дълъг скок, втори...

Пушката затръщя в ръцете на Суоми. Размахващата меча ръка на чудовището изригна в пръски от сухи на вид частици и дим, човекоподобното се завъртя в невероятен пирует, по-грациозно от което и да е друго ранено животно. Изгубила равновесие и отклонена от пътя си от тласъка на силния заряд, високата фигура се плъзна покрай Суоми надолу по склона.

Не падна обаче. В следващия миг възстанови равновесието си и спря да се пързалия. Сетне се обърна и спокойно се заизкачва като препускаща планинска коза. Въртящият се и блестящ меч отново бе

насочен към Суоми, а лицето под него бе сякаш маска на лудо спокойствие.

Суоми издаде стон-ридание — смесица от ужас и отчаяние. Пушката в ръцете му заподскача и зарита в непрекъснат откос. Суоми се опитваше да не изпуска целта. Облеченото с кожи чудовище, с безизразно лице под сребристая лента на косата, спря на място. Вследствие на огнения вал от него се разхвърчаха кичури козина, отломки и парчета от непозната материя. Сетне огънят го запрати надолу по хълма; то все още се мъчеше, залитайки, да се задържи на крака, черното му наметало ту се увиваше около него, ту се развяваше. Продължаващият непрекъснат огън на Суоми го забодя в дъното на пътеката върху дънера на едно дърво като насекомо, подскачащо в диви конвулсии.

Мощният заряд разкъса сребристая лента и половината лице на чудовището се превърна в сива, безкръвна маса. Мечът отхвърча от ръката му. С непохватен, последен скок нагоре фигурата се строполи. Претърколи се на земята и остана неподвижна. Чак тогава Суоми отпусна спусъка.

И изведнъж всичко утихна. Небето, платото — всичко се въртеше пред очите на Суоми. Осъзна, че се бе проснал опасно върху стръмния склон, краката му бяха доста по-високо от главата. Едно погрешно движение и щеше да полети надолу. Дишаше накъсано, на малки, подобни на стонове глътки. Много внимателно, стиснал здраво скъпоценната пушка, той се изправи най-сетне на крака. Сега вече почувства болката от десетина охлузвания и натъртвания, получени при падането.

Трябваше да се върне горе и да защитава кораба. Ала бе невъзможно да се изкатери по склона. Как ли бе оцелял при падането си тук? Значи бе по-жилав, отколкото бе смятал. При претъркуването си надолу се бе отклонил от пътеката за качване и слизане. Не можеше да стигне до нея и по страничен път. Налагаше се да слезе чак долу и да се заизкачва по обичайния начин.

За да го стори, трябваше да препаше пушката презрамо и да използва двете си ръце, за да се задържа за скалата. При сегашното си състояние той изобщо не се замисли за паданията и плъзганията надолу, които сигурно биха строшили глезените му, ако бе предприел по-спокойно слизане.

Вече долу, той не изпусна от очи фигурата на падналия си противник. Свали пушката от гърба си, но не му потрябва. Огънят ѝ бе отцепил от ствола на голямото дърво сума трески, които ведно с нападалите листа и клонки образуваха на земята шарен килим. Върху този килим лежеше една гигантска кукла, запратена там от неговата собствена ярост.

Суоми — убиецът — все още не бе в състояние да разбере; не бе в състояние да отмести погледа си и приближи. И този път, досущ както и с ледниковия звяр, имаше разпръснатата козина, макар тази да бе отдавна мъртва, тъмнокафява, за разлика от красивия оранж на звяра.

Бутна го с дулото на пушката, протегна ръка и отмахна разкъсаното наметало. Лицето, или онова, което бе останало от него, бе извърнато настрани. И масивното тяло под кожените дрехи бе разкъсано — оголена лудост, осветена от слънцето. Този път нямаше кръв и кости, а плънка от материя, с която биха натъпкали една кукла. В нея се виждаха разкривени метални пръти и разкачени зъбчатки, тук-там по някоя лъскава кутия или тръба, и всичкото това — опасно със сложна плетеница от метални кабели и изолирани жици — несиметрична, сякаш правена от човек. А това пък — някакъв енергиен източник? Водородна лампа? Не, ядрена горивна клетка, предназначена не специално за захранването на робот, но несъмнено вършеща добра работа.

Бе убил и в същото време не бе убил. Този труп никога не е бил жив — това бе сигурно. Сега вече можеше да наблюдава по-спокойно. Докосна бузата над брадата — на пипане бе като гладка животинска кожа. Козината не бе покривала кожа, а черупка от ръчно изработена броня. Леката неправилност на формата и дебелината на бронята напомни на Суоми за бойния щит, който бе видял долу, на Турнира. При стрелбата от близко разстояние високоенергийната пушка бе разтрошила грубата броня като черупка на яйце. Вътре бяха частите на структурата — също ръчно изработени, — които мистериозно се смесваха с няколкото капсуловани кутии, гладки и съвършени по форма и изработка, очевидно със съвсем друг произход от останалите.

Сграбчи колана си. Комуникаторът му го нямаше и той слисан установи, че сигурно бе изтръгнат или бе изпаднал по някое време при падането му.

— Карлос! — Бе гласът на Барбара, пронизан от ужас, долиташе някъде отвисоко. — Карлос, помощ!... — Писъкът ѝ веднага и рязко прекъсна.

Суоми изтича до основата на пътеката и погледна. На върха се виждаше главата на единия от хънтърсите, които бяха изкатерили скалата. Суоми направи крачка нагоре; в ползрението му веднага се появиха ръцете на мъжа: държеше къс, дебел лък със запъната стрела. Суоми започна да вдига пушката и стрелата бръмна покрай ухото му. За миг изпита истински страх, ала не отвърна с огън. Нямаше да има полза, ако убиеше единия там горе. Макар и да разполагаше с превъзхождащо по силата си оръжие, Суоми нямаше да може да стори нищо за Барбара или да си върне кораба без помощ.

Трябваше да потърси помощ. Обърна се и се затича, като пренебрегна болката от разранените си и окървавени нозе и скования си гръб. Бягаше към мястото на Турнира, за да даде тревога. Пушката не вдигаше шум и навярно никой нямаше да го чуе, ако стреляше още.

Не бе изминал и петдесет метра в гората, когато пред него се появи редица от униформени мъже с лъкове и копия, разположени под прав ъгъл на пътя му, за да го отрежат. С тях бе облечен с бяла роба жрец. Униформените войници на Божата планина; те не идваха да помогнат на чуждоземеца в борбата му с бандитите, а бяха насочили оръжията си срещу него.

— Опитайте се да го хванете жив — изрече ясно жрецът.

Суоми още веднъж рязко смени посоката, пое надолу по хълма, за да добие по-голяма скорост, да се отклони и от войниците, и от кораба. Чу зад себе си подобни на сигнали свирки и прилични на птичи грак викове.

Зад гърба му кънтяха само чифт стъпки, бързо го застигаха. Суоми си представи още един робот-чудовище. Спря и се обърна, видя, че всъщност бе войник човек, ала въпреки това стреля на месо. Не улучи, отцепи парчета от дървесен клон над главата на преследвача си. Дали ранен от треските, дали замаян от ударната вълна, или чисто и просто изплашен, мъжът залегна, за да се укрие, и се отказа от преследването. Суоми избяга. В далечината мъжете продължаваха да си подсвирват и да си сигнализират един другиму, ала звуците ставаха все по-слаби, колкото повече тичаше. Когато най-сетне, останал без дъх, се втурна в гъст, с преплетени клони гъсталак, вече не чуваше

нищо подире си; долавяше само шума на собствените си измъчени дробове и учестения пулс на кръвта във вените си.

VII

След като Суоми си тръгна от турнира, Шьонберг забеляза, че Атина го изглежда в гръб с изражение на досада върху лицето. Тези двамата, изглежда, се дразнеха един от другото и това комай бе всичко. Бе започнало да става ясно, че между тях така или иначе няма да се случи нищо интересно — което бе добре дошло от гледна точка на Шьонберг, защото момичето бе безценна и много лоялна служителка. Шьонберг никак не би искал да я загуби.

Почуди се как би могла да бъде заинтригувана от мъж като Суоми, Изглеждаше свенлив като бяла ружа, следваше я безропотно, провали се на лова, опита се да не дойде на турнира от принципи съображения и като не успя, се цупи и мръщи при вида на пролялата се кръв. Разбира се, едно такова клето поведение би могло по някакъв начин да привлече дадена жена. Шьонберг отдавна се бе отказал от опитите си да предвижда какво биха сторили жените. Това бе една от причините да му е приятно да е заобиколен винаги от тях; те със сигурност бяха готови да поднесат изненади.

От другата му страна Селесте се приближи още малко и се отърка съвсем леко о ръката му. Тази вече ставаше досадна. Край на претенциите за независимост. Изглежда, вече не можеше да понесе да не е близо до него.

Но в следващия миг той веднага забрави за жените. Почивката отиваше към края си и жрецът Лерос държеше в ръка списъка с имената, от който щеше да чете отново.

— Рудолф Тадбъри — Томас Сграбчвача.

Тадбъри, с вид на военачалник, поздрави Лерос и Томас с меча си. Томас размахна неопределено копието си — жест, който би могъл да бъде изтълкуван като отговор, но би могъл и да не бъде — сетне го свали, насочи го и тръгна напред. Шьонберг наблюдаваше действията с критичен поглед. Мислеше си, че вече бе започнал — само започнал, разбира се — да схваща как се води двубой с остри и наточени оръжия.

Тъй като мечът няма обсега на копието, Рудолф се плъзна встрани от мощните мушкания, като сечеше копието, когато успееше, опитвайки се да отчупи върха му и да скъси дистанцията, при която копието вече щеше да е по-малко ефективно и предимствата да минат на страната на меча. Това не бе кой знае колко по-различно от онова, което Шьонберг бе очаквал. Бе чел теоретичните разработки на учените за личните двубои и бе гледал на Земята анахронистите да си играят с техните притъпени оръжия. Никога обаче не бе похващал някой от дървените им мечове; не си падаше много по игрите.

Тадбъри нямаше успех в сеченето на копието, защото то бе обвито със спираловидни метални ленти по цялата си дължина, които мечът не смогваше да пробие. А и нямаше кой знае колко възможности да опитва; Сграбчвача явно бе майстор на оръжието, което беше избрал. Рудолф не успя да стигне до желаната от него дистанция на боя. Томас въртеше дългото копие напред-назад, то изглеждаше леко като змийски език, и в същото време сръчно парираше всеки път, когато мечът а-ха да достигне лицето или масивното му тяло. И ето че в миг Томас вече не стоеше отдръпнат назад, та да се възползва максимално от по-големия обseg на оръжието си. Вместо това той отблъсна с копието меча от пътя си и скочи, за да улови противника си в хватка от борбата.

Викове на изненада се разнесоха около ринга, а и Тадбъри също бе слисан. Мечът и копието паднаха на отъпканата земя и двамата мъже трамбоваха и се въртяха заедно в някакъв гротесков танц, като всеки се опитваше да препъне и хвърли другия. Ала Томас имаше предимството на силата, а и на умението. Когато паднаха, той бе връз рухналия по очи Рудолф. Масивната дясна ръка на Томас се превърна в лост, който да строши жилестия врат на Рудолф. Самият Рудолф, по корем под противника си, риташе окаян, извиваше тялото си с отчаяна сила. Усилията му изглеждаха безполезни. Лицето му почервения, сетне стана мораво.

Шьонберг си помисли, че остатъкът от кислород в кръвта и в дробовете му сигурно бързо свършваше. Надяваше се човекът да се избави бързо от болката си и дори побутна Селесте малко назад, за да види по-добре идващата смърт. Ако го видеха колко внимателно гледа, много хора на Земята биха го помислили за садист. Всъщност той не желаше страданието на нито едно живо същество.

Шьонберг би поискал сам да се включи в Турнира. Естествено, знаеше отлично, че не бе по-подготвен да се изправи срещу тези мъже с остри оръжия, отколкото те бяха готови да срещнат високоенергийните пушки. Предишния сезон, когато ловуваше с Микенас, Микенас му бе показал как да използва ловно копие и Шьонберг бе успял да прободне някакъв опасен дивеч с взетото назаем оръжие. Това бе едно от най-запомнящите се изживявания през живота му и той не бе разказвал никому за него.

Но да участваш в Турнир като този бе съвсем различна работа. А и не би могъл да очаква, че ще бъде допуснат до участие. Може би трябваше да разбере как се извършва класирането в предварителните кръгове и кога ще се проведе следващия планетарен Турнир. Предполагаше, че ще има отново турнир, може би през следващия ловен сезон. А пък ако можеше да намери начин да тренира на Земята и да се върне след петнайсет години... може би синът на някой от тези мъже щеше тогава да го убие.

Малко вероятно бе, меко казано, че някога изобщо би могъл да спечели голям Турнир на планетата на ловците, независимо през колко тренировки и каква подготовка би преминал. Не изгаряше от желание да умре, а и знаеше, че когато видеше насилствената смърт да се задава, щеше да се уплаши, както и преди. Но си струваше, струваше си, струваше си. Заради поставения извън времето миг на свръхнапрегнат живот, който щеше да изживее преди края. Заради момента на пълноценното съществуване, когато монетата с надпис „Живот“ и „Смърт“ вместо ези и тура се завърти пред олтара на бога на късмета — мигове, далеч по-ценни от толкова години досада, които съставляваха по-голямата част от онова, което хората наричат цивилизация.

Рудолф не можеше повече да се напруга да оттласне убиеца си, не можеше дори да издава ръмжащото си гъргорене. Лицето му бе зловещо, нечовешко. Не се чуваше друг звук освен тежкото дишане на Сграбчвача. А и той утихна скоро, след като усети как животът под него си бе отишъл. Пусна главата на Рудолф да падне, изправи се на крака — съвсем леко и пъргаво за толкова едър мъж.

Шьонберг погледна към Селесте, която разглеждаше ноктите си. Не бе ужасена от видяното, а само леко отвратена. Усетила погледа му, тя отвърна с бърза, въпросителна усмивка. Той се извърна към Атина.

Тя наблюдаваше как воините потягаха оръжията си за следващия двубой, потънала дълбоко в мислите си. Шьонберг и целият останал свят не съществуваха за нея.

Де ла Торе се появи с лека походка откъм кораба и застана до тях.

— Как мина този двубой? — попита той Шьонберг и се понадигна, за да погледне към мястото, където извличаха трупове.

— Добре. И двамата се биха здраво.

— Ван Номада — Вул Нарбаес.

Това щеше да е последната битка за деня. Атина извърна глава към Шьонберг, но без да го поглежда, и попита шепнешком:

— Какви са тези неща на колана му?

Бяха два или три чифта, завързани с връв.

— Приличат на човешки уши.

Де ла Торе се изкикоти високо, което накара Шьонберг да го погледне, смръщен от изненада.

Ван Номада въртеше дългия си меч на пръв поглед непохватно, като любител, ала никой от зрителите не можеше да се подлъже от тези измамни движения. Представлението стана почти комично, защото Нарбаес, на свой ред, се преструваше на вода ненапита. Изглеждаше като безобиден селянин — роля, която сигурно внимателно бе репетирал. Въоръженият с вила Вул пристъпи предпазливо и направи няколко мушкащи ескапажа към противника си. Облеклото му бе грубо, бе свил гротескно устни и приличаше на някой разядосан селянин с окаляни крака, който се бе отдал на непривична за него ярост.

Седемте воители, които бяха преминали през днешните опасности невредими, се бяха отпуснали и имаха настроението да се посмеят с удоволствие на играта загадка. Дюдюкаха и подсвиркваха на непохватните на вид преструванковци, подхвърляха им подигравателни съвети. Лерос ги погледна веднъж раздражен, но за изненада на Шьонберг не каза нищо.

В миг на проницателност Шьонберг разбра, че участниците в Турнира на този етап сигурно стояха по-близо до боговете дори от жрец с ранга на Лерос.

Ван се помъчи на няколко пъти да отсече дръжката на вилата, която не бе защитена с метал, ала Нарваес си имаше начини да я извърта така, че да намали до минимум последствията от сблъсъка с острието, а и дървената дръжка изглеждаше много гъвкава и здрава. След като тактиката на Ван пропада неколкратно, той изпробва нещо ново: сграбчи вилата със свободната си ръка. Бе толкова бърз, че още при първия си опит успя да улови здраво оръжието точно там, откъдето се разклоняваха шишовете. След това дръпна изненадания Вул Нарваес, извади го от равновесие, като в същото време замахна с меч ниско и силно.

Отрязва ушите на Нарваес още преди той да бе умрял, като предупреди с ръмжене роба с чука да стои настрана, докато не взе трофеите си непокътнати.

Премигвайки, Атина се върна отново към окръжаващата я действителност. Огледа се за Шьонберг и видя, че се бе обърнал и очакваше да поговори с Върховния жрец Андреас, който току-що се бе появил, придружаван от малък ескорт войници, по пътя, който се спускаше от планинския връх.

Де ла Торе приближи Атина и я попита тихо:

— Записа ли това, последното?

— Какво? — Недоразбрала, тя се обърна към него с въпросително изражение на лицето.

— Говоря за рязането на уши и дали си го записала на кристал. Аз също направих някой и друг запис.

Въпросителното ѝ изражение се изпари, след като осъзна за какво ставаше дума. Кристалът, върху който трябваше да бъдат направени записите за нейните антропологични изследвания, си седеше неизползван на колана ѝ.

След като поднесе къса поздравителна реч пред оцелелите воители, Андреас се обърна към Шьонберг и попита:

— Хареса ли ви днешното състезание?

— На тези, които сме тук, ни хареса много. Трябва да се извиня за Суоми — онзи, който повърна, както може би сте чули. Не мисля, че той ще дойде да гледа отново.

Андреас сви леко устни, но не каза нищо. А и не трябваше. Такъв мъж не заслужаваше и презрение и не си струваше да се хаят думи за

него. Попита:

— Бихте ли се присъединили към мен на празненство в Храма на Торун тази вечер? Като казвам всички, имам предвид тези, които сте тук. Можем да поемем нагоре към града веднага, ако това ви устройва.

Шьонберг се поколеба малко.

— Не ми дойде на ума да взема със себе си подарък за Торун от кораба.

Андреас се усмихна накриво. Ако усмивката деформира лицето на човека, то този мъж бе лош.

— Сигурен съм, че ще поднесете подходящ дар — рече върховният жрец. — Но няма нужда да се бърза, не и сега.

— Много добре. — Шьонберг огледа присъстващите си спътници. Всички изглеждаха напълно готови да приемат поканата да бъдат гости на Торун. — Само да се обадя на хората, които ни чакат на кораба. Ще отнеме минутка.

— Разбира се.

Благородният дивак Андреас се извърна учтиво настрани.

Шьонберг откачи комуникатора си от колана и заговори. Погледна към кораба и му се стори, че вижда главата на Суоми, който би трябвало да седи на пост в края на пътеката. Отговори Барбара.

— Ало? — Тонът ѝ издаваше несигурност.

— Виж, Барб, поканени сме да посетим Храма. Предвижда се празненство. Не знам точно кога ще се върнем на кораба. Кажи на Суоми, преди да се смрачи, да влезе вътре и да затвори кораба. Да ми съобщите, ако възникне някакъв проблем; аз ще ви се обадя, когато се наканим да се връщаме. О'кей?

Последва малка пауза, след което тя отвърна само:

— О'кей.

— Всичко наред ли е?

— Да. О'кей, Оскар.

Дори споменаването на Турнира и мисълта за него сигурно я бяха разстроили, предположи той. Навярно сега държеше ръката на Суоми, докато той разказваше за зверските ужасии. Е, при следващото пътуване ще трябва да си подбере спътниците по-внимателно. Нито един от цялата група не бе онова, на което се бе надявал.

Само че следващия път може да дойде тук сам, без намерение да се връща на Земята. Почуди се дали наистина би могъл да се обучи

сам, на Земята, да си служи с остриите оръжия. Питаше се дали ще е по-добър с меча, с брадвата или копието. Тази вечер, ако всичко минеше добре, щеше да има възможността да спомене плана си пред Андреас.

Групичката иноземци и техният малък ескорт от няколко войници пое нагоре по добре павирания планински път; Андреас и Шьонберг Вървяха заедно начело.

— До върха има само няколко километра — съобщи им Андреас. — Може би около час път, ако не бързаме. Вашият час на Земята е долу-горе колкото нашия, нали така?

След като изминаха едва половин километър от зигзагообразно виещия се път, стигнаха до мястото, където, както им обясни Андреас, се подготвяше рингът за боевете на следващия ден. Тук имаше по-малко равни места и в единия си край рингът гледаше към дълбока стръмнина, почти пропаст. След още километър зигзаговидният път мина между две наблюдателни кули близнаци, където стражите отдадоха отривисто почест с копията си. Андреас отвърна на поздрава им.

Трябва вече да приближаваха върха. Наклонът стана отново по-малък и пътят се заизвива сред подобна на парк гора. Много от дърветата бяха плодни. Земята под тях бе скрита под килим от лианоподобни растения с листа като трева.

После дърветата пооредяха, теренът стана равен и те видяха града-крепост, разположен върху самия връх на планината. Докато пътят ги водеше все по-близо до снежнобелите стени, право към зеещата порта, Шьонберг се обърна да хвърли още един поглед към кораба. Бе започнал да изпитва леко безпокойство, което трудно можеше да преодолее. Преди да влезе в града зърна само горната част на металната сфера над върховете на дърветата.

Вътре нямаше кой знае какво за гледане освен още стени от яркобял камък. Шьонберг намери улиците, по които следваха пътя си, за тесни и оживени. Облечени в сиво роби, каруци, теглени от многобройни животни, сторваха път на облечените в бяло аристократи. Тук и там някоя елегантна жена хвърляше поглед към посетителите от носилката си или от зарешетения прозорец на къщата си. Прозорците бяха малки, вратите — обикновено затворени, стените — неизменно

бели. Архитектурата на града бе белязана от абсолютна еднаквост. Уловил погледа на Андреас, Шьонберг попита:

— Можем ли да правим снимки тук?

— Разбира се. Можете да снемете и мен, но по-късно. Ще го оценя високо.

Все повече и повече от облечените в бяло господари на планетата образуваха шпалир край посетителите, покланяха се леко и вежливо и демонстрираха по-голямо любопитство, отколкото Шьонберг бе очаквал да проявят хънтърсите. Атина се усмихваше и махаше с ръка на жените и децата в бяло, които надничаха от прозорците или иззад ъглите. Облечените в сиво жени и мъже, общо взето, изглеждаха прекалено забързани, за да вдигнат очи. Шьонберг забеляза, че не се виждаха деца със сиви дрехи.

— Храмът на Торун.

Андреас бе спрял и сочеше висока порта от сив кован метал, която пазеше входа към вътрешен двор, обрамчен от трите си страни със сгради във вездесъщото бяло. Те бяха малко по-високи, отколкото сградите, покрай които бяха минали гостите дотук по пътя си през града.

— Там ще празнуваме довечера.

След като влязоха през портата, Андреас ги изостави временно и се запъти към постройката, за която Шьонберг реши, че е самият Храм — най-високата, около дванайсет-петнайсет метра, с широки бели стъпала и непристъпни двери.

Иноземците бяха отведени от покланящи се млади свещеници в съседна сграда, където ги настаниха в отделни стаи — до една без изглед към улицата, те гледаха към някаква симетрично подредена градина в затворения вътрешен двор.

Раболепен слуга отведе Шьонберг до отредената му стая, която той намери за малка, но приятна. Прозорчето бе защитено с декоративна решетка, меки килими покриваха пода, имаше и удобно на вид легло. Сигурно в поканата се включваше и пренощуване. Слугата подреждаше бели одежди, които бе извадил кой знае откъде, а през отворената врата се виждаха други слуги, които бързаха да пренесат нещо, което приличаше на вана.

Малко по-късно, след като му изтриха гърба — едва ли бе нужно, но нека си вършат работата по своя си обичай, — той откри, че

неочакваното равнище на гостоприемство до известна степен бе отслабило безпокойството, което бе започнало да го потиска. Подозираше обаче, че Андреас ще поиска от него някаква голяма услуга, преди да се разделят. Каква би могла да бъде? Може би да пренесе контрабандно извънземни оръжия, необходими да покори някой особено натрапчив противник.

Докато свърши с банята и с обличането, бързоспускащата се тропична хънтърска нощ вече бе влязла във владение. Млад свещеник дойде да го придружи до празненството; изглежда, всичко се движеше по гладко разписание.

След като размени няколко думи с водача си, Шьонберг спря пред стаята на Атина, която бе до неговата, и видя, че тя бе готова да го последва — точна както винаги, сякаш щяха да пътуват по работа. Нейният водач й казал, че Де ла Торе и Селесте, чиито стаи бяха следващите в покрития с килим коридор, вече били тръгнали.

Като се шегуваха нехайно що за стока биха могли да продадат на своя нов клиент Андреас, Шьонберг и Атина следваха своите водачи от вътрешния двор през манастир към друг двор, без изобщо да зърнат градските улици. Очевидно Храмовият комплекс бе твърде обширен.

Най-накрая влязоха през малка странична врата във високата сграда, която Шьонберг бе определил като самия Храм, и ги отведоха в просторна зала, малко под земното равнище. В нея бе освежително хладно след топлината на слънчевия ден.

Де ла Торе и Селесте вече бяха на масата, облечени в бяло, Де ла Торе с венец от листа на главата, като древен римлянин. С тях бяха Върховният жрец и още половин дузина мъже от най-висок ранг. Някои от тях бяха от придружителите на Андреас при първото му опознавателно посещение на иноземния кораб.

Слугите обслужваха безшумно и сръчно. Банкетната зала бе голяма, приятно украсена с фини драперии, с меко осветление от добре разположени свещи. Всичко бе тъй, както трябваше да бъде.

— Нашият домакин ни разказваше за голямата зала на Торун — рече Де ла Торе, след като размениха поздрави.

— Така ли? — Шьонберг направи с ръка кръгово движение, обхващащо залата. — Това ли е тя?

Един от жреците от Вътрешния кръг се ухили, широко и някак мръснишки.

— Не, светът на Торун е доста по-различен от нашия. Или от вашия.

Както и на Турнира, Шьонберг се озова между Атина и Селесте. Тук, въпреки външно приятната обстановка, не само Селесте, но и Атина се стремяха сякаш несъзнателно да бъдат по-близо до него. Не само че нямаше други жени-гости тази вечер, но Шьонберг имаше усещането, че никога в историята на Храма тук не бе стъпвал женски крак. Андреас и другите хънтърски водачи не разговаряха с Атина, освен ако не им зададеше пряк въпрос, което тя, разбира се, правеше от време на време, за да покаже смелостта си. Селесте, като добра компаньонка, знаеше, че от нея се очаква да си мълчи. Ако хънтърците научеха какъв е истинският ѝ статус, щяха да се обидят жестоко.

Не ще и дума, групата му се радваше на изключително внимание. Щеше да се наложи поне привидно да приеме искането им, когато го предявяха — каквото и да бе то.

Пиршеството бе богато, но Шьонберг, след като се извини на Андреас, посъветва иноземците да не вкусват определени блюда, както и от ферментиралото мляко, което им поднесоха в големи купи.

— За нашите земни стомаси ще е по-добре да пием само вода, ако Торун не възразява.

Андреас махна небрежно с ръка.

— Торун обикновено не обръща внимание на такива неща. А и водата винаги е била питието на добрия воин.

Шьонберг сръбна от водата си, налята в златна чаша.

— С нетърпение очаквам следващия кръг на Турнира.

— Аз също. Радвам се, че интересите ни съвпадат. За съжаление работата ми попречи да видя по-раншните кръгове.

— Знам какво означава човек да е много зает.

Селесте потропваше с крак под масата. На сцената се бяха появили танцьори и тя ги наблюдаваше с професионален интерес. Бяха добри — момичета и младежи танцуваха заедно, представлението бе много просташко спрямо земните стандарти, прекалено откровено еротично на места, но добре отработено и изпълнено с енергия. Хънтърците около масата наблюдаваха шоуто с мрачни лица или изобщо не го гледаха. Шьонберг се почуди мислено дали свещениците тук са безбрачни. Ще попита по-късно, ако изобщо го стори.

Въпросите за секса на която и да е планета се оказваха почувствителна тема, дори от религията, която тези духовни водачи, изглежда, не приемаха прекалено насериозно.

За иноземците всичко бе ново и интересно и вечерта за тях премина бързо. Бе станало вече доста късно, свещите догаряха, танцьорите буквално щяха да се строполят от изтощение и тогава Шьонберг рече, че е време за него и групата му да се завърнат на кораба.

Андреас направи жест на учтиво неодобрение.

— Леглата ви са приготвени. Някое от момичетата ей там може да сподели твоето, ако поискаш.

— Предложението е безкрайно привлекателно. Но се безпокоя за кораба си.

— Останете тук. Прекарайте нощта под покрива на Торун. Ти и аз имаме още много неща, за които да си говорим. А и ще е неприятно да се катерите по онази висока скала нощем, за да стигнете до кораба.

Шьонберг не се колеба дълго.

— Приемаме с радост предложението ти. Ако ме извините обаче, трябва да поговоря за минута с хората на кораба.

Той откачи комуникатора от колана си, включи го и зачака. Никой не отговори на мига. Вдигна устройството към устата си и повика:

— Суоми?

— Останете тук — рече Андреас и усмивката придаде на лицето му зловещ вид. — На сутринта ще се опитам да ви уредя среща с него.

— Ще се опиташ... Не разбирам.

— Виж какво, вашият човек, когото оставихте да охранява кораба, вече не е там. Това е една срамна случка — докато течеше последният кръг на Турнира, той се изплаши и избяга. Не исках да те безпокоя излишно, но още не сме успели да го открием.

Шьонберг се изправи и придаде на лицето си най-подходящото за един могъщ магнат изражение.

— Ами корабът ми?

— Ние го охраняваме. Нищо няма да бъде повредено. Никой не може да припари до него без мое разрешение. Хайде, настоявам да останете да пренощувате тук!

VIII

Малко след зазоряване на следващия ден един роб отиде да разбуди осемте оцелели участници в Турнира.

Джайлс Коварния скочи веднага след лекото подръпване на нощницата, преобърна се, веднага си спомни къде се намира и се разбуди напълно, малко сепнат. Седна, разтърка очи, за да прогони съня и се огледа, а после рече, без да се обръща конкретно към някого:

— Лагерът ни става все по-малък и по-малък с всеки изминал ден.

Макар повечето от останалите да бяха будни, никой не отговори веднага. Подобно на Джайлс, те се бяха увили в роби и одеяла за през нощта и сега навсякъде бавно се измъкваха от тях — досущ като насекоми, които излизат от пашкулите си.

През нощта бе преваляло. Утрото бе сиво и безрадостно. Предишната вечер осемте воители бяха легнали твърде близо един до друг, сякаш постигнали съгласие срещу някаква външна заплаха. Мястото, което заемаха сега, бе наистина мизерно в сравнение с първия хубав лагер край реката, далеч долу в подножието на планината.

Джайлс се изправи, можеше да види как реката се вие, завой подир завой, как се промъква като змия в равнината, докато се изгуби най-сетне в утринната мъглица. Долу нивите образуваха неправилни правоъгълници. За миг — но само за миг — Джайлс усети почти с физическа болка колко много му се иска да бъде там някъде, в своята затънтена провинция, да крачи глуповато подир плуга — така, както го бе правил отдавна.

Много отдавна.

Чернокожият гигант Омир Келсумба стоеше на няколко крачки от него и се готвеше да изпразни пикочния си мехур по надолнището. Робите не си бяха направили труда да изкопаят походна тоалетна за този лагер, а и мнозина от тях бяха извикани по друга работа

предишния следобед. Омир се обърна и през рамо отговори най-сетне на Джайлс:

— Тази вечер ще ни е необходимо още по-малко място, но какво от това? Скоро всички ние ще обитаваме залата на Торун, където сигурно има място за всеки мъж.

— Добре казано — похвали го Фарли от Айкоск; беше се изправил да се протегне, сетне се наведе и със сръчни движения на покритите си с лунички ръце започна да сгъва своята нощница. И тя, както и оръжията му, изглеждаше доста скъпа.

Всички воители вече бяха станали, почесваха се, протягаха се, плюеха, скатаваха одеждите си в подготовка за напускане на лагера. Фарли от Айкоск се поклони дълбоко пред олтара на Торун, коленичи и зашепна молитви, като опираше чело о земята. Скоро към него се присъедини Келсумба, сетне Чарлз Изправения, а после, един по един — и останалите, докато накрая всички не отдадоха почитта си поне формално. Загадъчното лице на малката статуя на Торун не даде знак за предпочитание към някого от тях.

Ван Номада, изглежда, бе най-гладен тази сутрин, защото пръв напусна светилището и се запъти към огъня, където самотен роб със сива роба приготвяше някаква съвсем обикновена наглед закуска.

След като отмина, Джайлс попита тихо Келсумба:

— Какво мислиш за този... дете реже уши за трофеи?

Вместо да отговори, Келсумба само изсумтя. Преглеждаше брадвата си, проверяваше дали нощният дъжд не е проникнал и не е образувал ръжда, въпреки че оръжието бе внимателно обвито с намаслени парцали. Всичко друго, което Келсумба притежаваше, освен брадвата, бе опърпано и износено.

Надвесен над брадвата си, взрян в острието ѝ отблизо, той рече на Джайлс:

— Ти сигурно си мъдър мъж. Може би ще ми обясниш нещо. Да предположим, че не спечеля Турнира. Дори така, след като съм стигнал толкова далеч, ще бъда близо до челото на масата на Торун. Дали ще ме изслуша? Ако умра днес или утре, дали ще се застъпи пред богинята на изцелението да бъде благосклонна към мен?

Джайлс тихичко въздъхна.

— Този въпрос е извън моята осведоменост — отвърна. — Но най-общо се смята, че всички рани, стари или нови, се изцеряват,

когато човек влезе в залата на Торун, независимо от ранга му.

— О, не моите собствени рани са ме довели тук. — Едрият мъжага обърна безучастен поглед към далечината. — Там, далеч, имам жена и две деца. Малките, и двете са болни, линеят и не растат. Лечителите в селото не могат да помогнат с нищо. Молих се на боговете, предлагам жертви, ала състоянието на децата не се подобри. — Обърна се към Джайлс, пръстите му пробягаха по дръжката на брадвата. — Значи аз самият ще стана бог. Тогава ще бъда в състояние да излекувам децата си, дори да не мога повече да живея с тях. — Тонът му се извиси, а самият той придоби изражението на фанатик с втрещения си поглед. — Аз ще убия шестима мъже, ако потрѣбва и шейсет! Ще убия и теб, и самият Торун не ще може да ме спре!

Джайлс кимна сериозно, за да изрази съгласие, ала лицето му бе безизразно. Сетне внимателно се извърна настрана. Когато след малко отново се обърна назад, видя Келсумба да седи притихнал и да точи брадвата си.

Томас Сграбчвача, който стоеше наблизо, когато Джайлс бе направил забележката си за навиците на Ван да реже уши, навярно бе чул разговора. Тъкмо той трябваше да се изправи този ден срещу колекционера на уши, ала това ни най-малко не безпокоеше сънливия тази сутрин Томас. Протегна се и изрева гърлено. Трудно бе да се прецени Келсумба или Сграбчвача бе най-едрият от оцелелите мъже. Джуд Исаксон явно бе най-дребен, а Джайлс — малко по-висок от него. Джайлс въздъхна отново, след като установи този факт.

Закуската се състоеше от дебели, безвкусни питки й вода. За първи път нямаше месо. Мъжете изръмжаха на роба, който ги обслужваше, но той издаде само няколко нечленоразделни звуци, направи жестове на безпомощност — някой някога му бе отрязал езика — от тях стана ясно, че не са доставили нищо друго и че му се е наложило да върши повече от обичайното, защото колегите му са били откарани на друга работа.

Лерос потвърди това, като се мръщеше, докато дъвчеше своя пай от печените питки.

— Двама мои приятели жреци дойдоха да ме събудят рано тази сутрин и да изразят съчувствието си, че голяма част от свитата ни бе отнета. Няма никакво извинение за такова калпаво обслужване. Вярно,

намаляхме на брой, но вашата слава — на оцелелите дотук — расте. Изпратих протест до Върховния жрец. Вярвам, че на обяд ще бъдем по-добре обслужвани и хранени.

След като закуската, скалпена надве-натри, бе изядена, Лерос даде нареждане за поход и групата започна отново да се изкачва. Далеч пред тях керван от товарни коли с храни за града, скърцаше бавно по пътя нагоре. Друг керван от празни, подрънкващи каруци, се спускаше бързо и с трополене надолу. Чарлз Изправления, който вървеше най-отпред, трябваше да извади меча си, за да накара начумерения колар на първата от спускащите се каруци да отбие кервана встрани, за да стори път на изкачващите се герои.

Раздразнението на Лерос се усили от това произшествие, но той не каза нищо и групата продължи. Е, наистина те вече не представляваха внушителна гледка. Мъжете бяха раздърпани след няколко дена, прекарани на открито, а и бяха оставени практически без обслужване. Прииска му се да спре и да набие с пръчки онзи негодник коларя, но такова действие само би уронило още повече престижа на процесията.

Градът на Торун още не се виждаше, макар върхът на Божата планина да бе вече на не повече от километър над тях. Джайлс зърна за миг огромния чуждоземен кораб, който блестеше мокър на далечния си скалист пиедестал, ала сетне дъждът и мъглата го обвиха, а дърветата отново обрамчиха пътя, по който вървяха.

Двама жреци от среден ранг слязоха надолу да посрещнат Лерос и да приказват с него. Тримата, докато разговаряха насаме, се отдалечиха пред групата от осмина воини. Осмината продължиха да се изкачват спокойно и равномерно, понякога двама-трима вървяха заедно един до друг достатъчно дълго, за да разменят по някоя дума, понякога крачеха в колона, потънали в самотно, самовгълбено мълчание. Двама опърпани роби — всичко, което бе останало от предишния им царски кортеж — носеха багажа най-отзад. Единият бе ням, а другият куцаше. Статуята на Торун, за която във всеки лагер досега се изграждаше временен олтар, бе оставена в предишния лагер. Временно, бе казал Лерос, докато не се сдобият със слуги, които да построят порядъчен храм.

Малко след несъстоялия се инцидент с каруците Джайлс Коварния потърси Джуд Исаксон, който крачеше сам, и тръгна

дружески до мъжа, който след няколко часа щеше да се опита да го убие. Джуд отбеляза присъствието му с бегъл поглед, после се върна отново към мислите си.

Поглеждайки назад към окъсаните им като просяци слуги, Джайлс отбеляза:

— Така значи, няма месо. И както изглежда, днес няма да има и музиканти, които да извисят душите ни нагоре, към залата на Торун.

Джуд сви рамене, изгледаше загрижен. Може би примесеният с дъжд вятър, който духаше право във врата му, бе единствената причината за това.

Джайлс изброи още десетина крачки под ботушите си и добави:

— Аз знам едно. Шейсет и четирима храбри воители, всички до един пращящи от живот, кръв и доблестни дела, се сбраха в равнината долу. А сега сме само осмина, дето още дишаме. Тогава, когато все още можехме да се обърнем и да си тръгнем за дома, бяхме посрещнати и поздравени като герои. А сега? Никой няма да оцени делата ни, нито пък да пее в тяхна възхвала. Дали умрелите петдесет и шест вече наистина пируват там горе? — Погледна към върха, скрит от гората. — Не чувам вятърът да довява смях.

Мустаците на Джуд помръднаха, но той само се изплю.

Джайлс бе решен повече да не протака нещата; времето неумолимо напредваше. Като се опитваше наслуки да предизвика реакция, той рече:

— Ти и аз видяхме тези петдесет и шестима добри мъже да се превръщат в дим. Не, дори не и това. Дори не всички бяха изгорени, както подобава на герои, ами мнозина бяха погребани като убити животни. В плитки гробове.

— Човече — намери най-сетне гласа си Джуд, — човече, не знам защо ме изпитваш с тези приказки. Кажи ми — не знам нищо за теб освен името ти — дали без основания те наричат Джайлс Коварния?

— Това е дълга история, на която човек трудно би повярвал. Но ще я започна, ако пожелаеш.

— Не, не ме интересува. Един истински мошеник сигурно би се нарекъл Джайлс Честния. Добре! — Джуд очевидно бе стигнал до решение. — Добре! Щом искаш пряк разговор. И децата знаят, че нито на върха на тази планина, нито пък някъде другаде има богове. А щом

е така, кой всъщност управлява Храма, Божата планина, света? Простият отговор е, че те се управляват от хора.

Той кимна, усмихна се, доволен от собствената си логика, и сетне продължи отново:

— Така. След като няма да ни посрещнат в някаква си въображаема зала, възниква въпросът защо сме тук. Би трябвало да има истинска причина. Би било безсмислено да се избиваме един другиго до последния човек заради забавлението на неколцина другоземци, които са се озовали тук. Не. Помни ми думата. Преди да започнат двубоите днес — или в най-лошия случай преди да свършат, — шестима или осмината от нас, които сме останали, ще бъдат посветени в тайната и Турнирът ще бъде прекратен.

— Наистина ли смяташ така?

— Човече, че какво друго? Ние влизаме в някаква елитна, тайна част. Вече спряха да ни изпращат припаси, нали? Турнирът ще бъде спрял, ще ни поднесат някаква история за това кой е крайният победител и колко щастливо си пирува и мърсува с боговете.

— Добрият стар Лерос трябва да е отличен актьор.

— Може би още не са му казали. Може да е добър, но не е от най-умните. Достатъчно ясно е, ако се вгледаш, ако прецениш всички факти. Ще ни включат в някакъв вид дворцова охрана — на Върховния жрец или на когото и да е там, дето ни дърпа конците от върха на оная планина.

След като Джуд замълча, Джайлс също не можа да намери известно време какво да рече, макар и да разсъждаваше трескаво. Най-сетне отвърна:

— Може и да си прав. Аз знам само, че бих дал много, за да мога да се спусна по стъпките си надолу и да намеря пътеката към дома.

— Говориш глупости, Джайлс. След като си стигнал толкова далеч, те никога няма да те пуснат. Къде е домът ти?

— Блатото Ендрос. — Това бе отдалечена южна провинция. — Там думата на Божата планина не важи много-много.

— Така съм чувал и аз. Всъщност дори са ми разправяли, че там е пълно с врагове на Торун. — Джуд го гледаше втренчено. — Защо си тук тогава?

— Аз не съм враг на Торун — отвърна мигновено и твърдо Джайлс. — Може би е вярно, че някои от тези свещеници не са толкова

достойни и честни, колкото би трябвало да бъдат. А на въпроса защо съм тук, ами, и аз самият си го задавам.

Далеч напред жреците се бяха спрели, все още потънали в оживен разговор. Лерос ръкомахаше гневно, докато другите двама изглеждаха нещастни и смирени. Бяха стигнали до следващия ринг, подготвен за боевете. Джайлс забеляза, че бе построен така, та част от ръба му да наднича над почти отвесната пропаст. Усети ледена тръпка да пробощда сърцето му. По неговия край, на юг, вярвах, че това се случва, когато един мъж види мястото, където ще умре.

— Какво ти казах? — прошепна Джуд и сръга с лакът Джайлс. Лерос се бе обърнал към тях, когато приближиха, и се готвеше да заговори на воините. Но нещо в позата му се бе променило и всички веднага разбраха, че няма просто да обяви следващия рунд на боевете. Предстоеше нещо друго.

* * *

Лерос бе ядосан, но не на воините, не и на потиснатите свещеници, които стояха до него. Заговори с напрегнат глас:

— Първо ми е наредено да попитам дали, след като иноземците бяха при нас вчера, някой от тях е споменавал името на полубога Карлсен.

Воините си размениха леко учудени погледи. Повечето от тях не можеха да си спомнят нещо, казано от иноземците: имаха по-важни неща, за които да мислят. Това едва ли бе съобщението, което Джуд бе очаквал, и той се намръщи.

Всички мълчаха, единствен Джайлс вдигна ръка и попита:

— Добри ми Лерос, да не би тези иноземци да се обвиняват в някакво богохулство?

— Това се решава горе — рече единият от двамата свещеници и посочи към върха.

— Кажи на Андреас да го решава тогава — сопна се Лерос. — И ме остави да продължа по-важната си работа тук.

— Господарю Лерос, моля за извинение. Повтарям отново, че аз и мнозина други се отнасяме със съчувствие към твоите възгледи. Само препредавам нарежданията...

— Да. — Лерос отново се обърна към очакващите воители. — Онези горе, изглежда, са решили да ни занимаят с друга дреболия. Един от иноземците, онзи, който се държа като изплашена женска, като видя кръв, е изчезнал. Смята се, че би трябвало да е още в планината, тъй като патрулите в равнината не са го открили. Трябва да ви попитам дали някой от вас не е виждал този човек снощи или днес.

Джайлс въздъхна, сякаш съжали, че не го бе видял. Останалите седмина, вече напълно незаинтересовани, също дадоха мълчалив отрицателен отговор.

Лерос се обърна към другите свещеници:

— Нали онези иноземци носят устройства, с които разговарят един с другото от километри разстояние? Как може да се изгуби някой, след като може да каже на другите къде е?

— Такова устройство бе намерено близо до кораба им — отвърна единият от свещениците. — Страхливецът сигурно го е изпуснал. Във всеки случай, по мое мнение, той не иска да бъде открит. Други, още по-необичайни неща бяха намерени там, а предстоят и още събития, за които не сме осведомени.

Гласът на свещеника бе преминал почти в шепот. Джайлс се престори на толкова отегчен, колкото бяха и останалите бойци около него, заяпал се бе в някакво летящо създание на едно дърво, ала междувременно улавяше внимателно всяка дума.

Свещеникът продължи разговора си на четири очи — поне така си мислеше — с Лерос:

— Казаха, че другите иноземци са гости в зоната на Храма, но никой не вярва, че са останали там по свой избор. Малцина са ги виждали, след като влязоха там. Една от жените, изглежда, е задържана на борда на кораба им. И нещо още по-странно — човек, чието име няма да спомена, ми разказа най-изненадващ слух; полубогът Мьолнир отишъл да нападне иноземците и един от тях го е убил.

Лерос издаде звук на отвращение и се обърна гърбом.

— Още малко и ще ти повярвам!

— О, аз самият не вярвам на това за Мьолнир. Изключено! Богохулствено е. Ала става нещо странно, нещо, свързано с иноземците, а на нас не ни казват истината.

— Може и да е така. Но това няма нищо общо с мен или с този Турнир. — Лерос присви очи и погледна към пътя. — Кога можем да

очакваме по-добра храна и напитки, както и неколцина нови слуги?

Третият свещеник изглеждаше още по-нещастен и отпреди.

— Господарю Лерос, пак ще се наложи да ти дам отговор, който няма да ти хареса.

Лерос се обърна.

— Сега пък какво? — Тонът му бе заплашителен.

— Работата е там, че Вътрешният кръг сякаш изведнъж забрави за Турнира. Не са просто заети с други работи, ами не дават вече и пет пари. Не можах да получа обещание, че доставките, изпращани тук, долу, ще се подобрят. Видях Андреас само за малко и той бе твърде зает с други работи, не знам точно какви. Рече ми: „Кажи на Лерос да продължава с неговото представление и да свършва по-скоро.“ Как бих могъл да не се подчиня на Висшия жрец?

Ръката на Лерос неволно се стрелна към кръста, там, където виси мечът на всеки воин, ала намери само гладката материя на свещеническата роба.

— Моето представление? Това ли бяха думите му?

— Кълна се, че каза тъкмо това.

— Е, аз мога да не се подчиня на заповедите на Андреас — рече Лерос с ледена ярост, думите му бяха тихи и премерени. — Независимо дали е Висш жрец, или не. Какво още би могъл да ни отнеме? Всичките роби и храната, а защо не и дрехите и оръжията ни?

Останалите свещеници имаха такива изражения, сякаш се опитваха да не чуват. Джайлс бе затаил съсредоточено дъх.

Лерос продължи:

— Е или не е този Турнир, за да достави удоволствие на Торун? Нима не е предназначен да избере мъж, достоен за апотеоз? Не са ли тези осем останали шампиони, до един най-добрите... — Лерос не можа да намери думи, за да продължи. Изглеждаше така, сякаш се задушава. Най-сетне пое дълбоко въздух и продължи: — Добре! Трябва да се кача горе сам и да задам сам въпросите си на тази тема. Един от вас ще почака тук за известно време, за да не останат тези мъже без вниманието на жрец от висок ранг.

След това Лерос се обърна към осемте воители, намръщената гримаса изчезна и върху лицето му се появи обичлива, но тъжна усмивка.

— Славни ми господа — храбри бойци. Трябва да ви изоставя за малко. Искате ли да продължите със следващия кръг на Турнира или ще изчакате да се върна? Ще се кача горе на хълма, за да изискам подходящото отношение. Не мога да кажа кога ще се върна.

Мъжете се спогледаха несигурни. Джайлс едва не проговори, но прехапа устни. Умът му работеше трескаво, опитваше се да прецени възможностите. Искаше отлагане, но не и много дълго.

Като видя неувереността им, Лерос вдигна глава към големия бронзов щит, на какъвто приличаше слънцето на Хънтърс, чиито лъчи се опитваха да пробият тънката мъглица.

— Изчакайте до пладне — каза им той. — Ако не се върна дотогава с новини за повече почит и храна за вас — или не съм изпратил съобщение, — тогава започвайте и се бийте по най-добрия начин.

Той предаде списъка с имена на свещеника, който бе избран да остане с мъжете, и като кимна на другия да го последва, пое с бърза крачка нагоре към хълма.

Утринта се точи дълго и бавно. Докъм пладне воините стояха или се излежаваха, някои мрачно мълчаливи, други разговаряха по двама-трима с тихи гласове. Най-сетне, когато стана ясно, че пладне бе минало и нямаше съобщение от Лерос, нито пък се виждаше да идва, жрецът заместник се прокашля и събра осмината. С донякъде несръчна реч той се представи като Йелгир и обяви, че може да извади свитъка, ако са готови да се бият.

— Хайде да продължаваме — рече Ван Номада.

Останалите кимнаха в знак на готовност. Изчакването и несигурността бяха по-трудно поносими, отколкото ударите. Заеха местата си около ринга.

Йелгир измъкна свитъка с имената и отново се прокашля.

— Чарлз Изправения — Фарли от Айкоск.

Чарлз и Фарли приближиха един към друг от срещуположните краища на ринга с почти ленива стъпка. В средата му допряха оръжията си леко, като изразиха по този начин уважението си към уменията на другия, след което започнаха внимателното дебнене. Ранената лява ръка на Фарли, която Лерос сам бе шинирал и

превързал, май не го безпокоеше особено, само дето започна боя единствено с меча, оставил камата затъкната в колана си.

Постепенно бойците увеличиха темпото и силата на движенията си и дългите мечове запяха звънливо. Двубоят между тях изглеждаше съвсем равностоен. Изведнъж бляскавото като скъпоценен камък острие на Фарли се завъртя в светкавичен финт, който той не бе използвал в предишните кръгове на боевете. Чарлз се опита да парира предполагаемия удар и пропусна смъртоносния; той падна на земята с един-единствен вик на болка.

— Джайлс Коварния — Джуд Исаксон.

Както и преди, Джуд атакува веднага. Джайлс не изглеждаше толкова нетърпелив, ала въпреки това този бой започна с по-високо темпо от предишния. И двамата бяха активни, ала никой не си позволяваше да се хвърля сяпа в атака. Джайлс стана по-агресивен; мушкаше с дългия меч над и под кръглия щит на по-дребния си съперник, ала не успяваше да го достигне. И ето че ударите на Исаксон сега станаха по-плътни и по-бързи и Джайлс бе принуден да вложи цялата си енергия за отбиването им и да отстъпва назад, губейки терен.

Краят дойде изведнъж, когато Джайлс бе притиснат до онзи край на бойния ринг, който бе надвесен над стръмния склон. Острието на меча на Джуд проблесна като светкавица, Джайлс се хвана за гърдите и падна със сподавен стон. Тялото му се плъзна по стръмния, покрит с торф склон, няколко метра по-надолу се закачи за някакъв храст, който го задържа временно. Сетне се освободи и се затъркаля отново. Жрецьт махна с ръка. Робът с чука пое по дългия път надолу.

— Омир Келсумба — Рахим Сосиас.

Чернокожият гигант изглеждаше още по-едър, когато излезе на ринга. Отново бе прегърнал едва ли не нежно брадвата с двете си ръце. Дебелият Сосиас с кривата си сабя изглеждаше ужасно неравностоен. Ала тъкмо неговият ятаган пусна първата кръв. Бе лека рана — само одраска с върха бедрото на Келсумба. Сосиас отлично бе преценил замаха си във времето; ответният удар с брадвата само разкъса широката му горна дреха.

Раната сякаш въодушеви негъра и Сосиас трябваше да отскочи назад, шкембето му се залюля по време на изумително бързия танц. Крачка встрани и брадвата профучава, крачка напред и проблясва острието ѝ с лекота и бързина, с каквито не може да се върти и най-

леката сабя, а в същото време и най-тежкия меч не може да я парира. Тих мълвеж на страхопочитание се понесе из кръга, наобиколил бойния ринг.

Сосиас опита отново удара в бедрото или направи лъжливо движение за такъв удар. Този път отговорът дойде по-бърз и по-близък, ала въпреки това той по чудо успя да спре изведнъж и в критичния момент да направи крачка встрани, без да бъде засегнат. Скритият му нож се появи в лявата ръка, ала вече не можеше да приближи достатъчно, за да го използва.

Щеше да бъде самоубийствено просто да чака и да се опитва да избягва непрекъснато ударите на брадвата. Сосиас трябваше да опита нова атака; най-сетне голямата брадва го улучи в устрема му и отнесе лицето му. Томас Сграбчвача, подпрян на копието си на десетина метра разстояние, усети как топли капки кръв плиснаха по ръката му.

— Томас Сграбчвача — Ван Нوماда.

Ван, с неудобната хватка на дългия си меч, се изправи срещу Томас, който направи няколко пробни мушкания с огромното си копие. Ван не губи сили в опити да отсече копието, чиято бронирана дръжка вече бе доказала неуязвимостта си в няколко предишни единоборства. Отначало схватката се развиваше бавно, двамата мъже се придвижваха предпазливо, с много лъжливи движения, но без истински усилия да атакуват.

След известно време за познавачите — а зрителите бяха само такива — стана ясно, че Ван не може да се освободи изцяло от привычната непохватност, с която стискаше меча си. Наистина, той веднага заемаше правилната позиция с удивителна бързина, но частицата от секундата, която губеше при тази корекция, бе твърде много за състезание на такова равнище. Непохватността не бе типична за Ван, както и странният начин, по който Келсумба държеше брадвата си; това бе тренирана поза, предназначена да накара противника да сваля гарда. Но сега тя бе напълно безполезна и Ван го съзнаваше много добре; той не искаше да я използва, но нервите и мускулите забравяха и влизаха пак в стария модел.

Томас на няколко пъти усети тази грешка и поправянето ѝ, сетне улови мига, когато дългият меч бе ужким свален надолу. Със звук като удар на бухалка копието прониза дрипавата риза на Ван и торса му малко над колана с трофеите му. Като видя яркия фонтан на

собствената си кръв, лицето на Ван придоби изражението на безхитроствна мъка, а сетне изобщо изгуби всякакво изражение.

Фарли от Айкоск, който се отдалечи от смъртоносния ринг и започна бавното изкачване нагоре в компанията на тримата си другари, бе обезпокоен от мрачното си усещане, че боговете бяха забравили шепата оцелели. На първия завой на виещия се път хвърли поглед през рамо и видя вкочаняващите се тела на четирите жертви за деня, проснати край ринга; една-единствена, облечена в сиво фигура с чук на колана, бе започнала да копае скромната яма, която щеше да бъде техен гроб. Исаксон, който вървеше до Фарли, също гледаше назад, и също като него изглеждаше обезпокоен. Фарли понечи да изкаже своята обърканост, но се отказа, не знаеше как да облече чувствата си в думи.

На няколко крачки пред тях Омир Келсумба, чиято огромна брадва бе почистена, поставена в калъф и изглеждаше невинна като сечивото на някой дървар, изкачваше сякаш безкрайния хълм с лека стъпка. Мислите му бяха далеч, при малките болни деца и жена му. Ако спечелеше Турнира, навярно би могъл да се върне да види семейството си, понесъл се като дух с нощния вятър, или пък — с променена външност, като обикновен пътник. Всички знаеха, че боговете можеха да вършат такива неща, а когато той спечелеше Турнира, щеше да е почти бог.

По-преди имаше от време на време известни съмнения, но сега убеждението, че ще победи, се бе завърнало. С всяка следваща победа той ставаше все по-силен. Усещаше как Божата сила се влива в кръвта му. А след като постигнеше пълната си мощ, никой не би могъл да застане срещу него. Когато Турнирът свърши, той ще бъде бог, а боговете могат да лекуват и да убиват. Щом заеме мястото си от дясната страна на Торун, богинята на изцелението не би могла да му откаже да излекува децата му. Дете на бог никога не е умирало в коптор от лош късмет или смъртна болест.

До Омир Келсумба, в крачка с него, но без да се догажда за мислите му, вървеше Томас Сграбчвача. Въпреки че цял живот бе прекарал в насилие като бандит, войник, телохранител и платен преследвач на опасни престъпници, Томас от време на време изпадаше под влиянието на почти парализиращия страх от нараняване или

смърт. Необходима му бе желязна воля, за да не покаже страховете си. Сега бе обладан от този страх и от предчувствието, че ще загуби следващия двубой. Не можеше да види нищо пред себе си освен широкото лезвие на Келсумбовата брадва, към която не смееше да погледне. Томас имаше достатъчно опит с този си страх, за да знае, че ще премине само ако може да му се противопостави, когато най-сетне излезе на ринга срещу противника си. Тогава нещата щяха да се оправят, нямаше да има време да се бои. Тогава никой не би могъл да му противостои. И сега, докато се изкачваше, той мрачно потискаше страховете си, опитвайки се да не мисли за нищо.

Пътят стигна до кулите-близнаци, където постовите отдадоха тържествено чест на преминаващите бойци.

— Паркът на боговете — рече високо Томас и се огледа, без да спира.

Пътят вече бе по-широк, с хубави, постлани с фин чакъл тротоари, зад които лианоподобната растителност образуваше непрекъснат, примамлив килим.

— Да — рече с почитителен тон зад гърба му Фарли от Айкоск. — Мисля, че можем да зърнем и Торун измежду тези дървета.

Никой не отговори. Не след дълго Йелгир, жрецът, който ги водеше, им даде знак да спрат, след което ги изведе малко встрани от пътя. Тук почвата бе по-мека отколкото преди, теренът — по-малък. Нощта се спусна тихо, неподвижна като гроб, или почти толкова.

IX

Подир празненството Шьонберг, Де ла Торе, Атина и Селесте бяха отведени до комфортните им лични покои, ала по пътя охраната следеше всяка тяхна стъпка и всички преструвки, че са свободни хора, бяха изоставени. Никой не бе малтретиран, но ги претърсиха и отнеха комуникаторите им.

Никой не искаше да разговаря с тях; Андреас бе заминал и никой друг не поиска да отговори на техните протести и въпроси.

Докато ги водеха от Храма към стаите им, имаха възможност да разменят по няколко думи. Шьонберг посъветва спътниците си:

— Каквото и да искат от нас, ще ни го кажат, когато са готови. Междувременно е важно да не губим самообладание.

— Ние ще те подкрепим, Оскар — рече Атина. За разлика от нейното решително изражение, лицата на Селесте и Де ла Торе бяха пребледнели и изплашени.

Шьонберг ѝ намигна. След това ги разделиха безапелационно по стаите. Той чу как заключват вратата и пускат резето. Личният му прислужник го нямаше и когато погледна през зарешетеното прозорче, видя, че пред вратата му е поставена охрана. Шьонберг се изтегна на удобното легло и се опита да мисли. След известно време стана и се помъчи да изчука съобщения по каменната стена, която разделяше стаята му от тази на Атина, но отговор не последва. Навярно зидът бе твърде дебел.

За свое учудване спа непробудно и се почувства сравнително добре отпочинал, когато го събудиха рано сутринта. Ескорт от войници бе дошъл да го отведе при Андреас. Тръгна с тях, изгарящ от нетърпение. Влязоха в Храма през друга задна врата, пак се спуснаха по няколко стъпала, този път в подобна на килия стая, в която сивата утринна светлина се процеждаше от единствения висок прозорец. Андреас седеше зад масата. Охраната на Шьонберг отдаде чест и излезе; той и старият грозен жрец останаха насаме. Андреас бе по-слабият от двамата и биологично много по-стар, ала носеше кама,

втъкната в препаската на пурпурната си роба и, изглежда, изобщо не се безпокоеше, че бе останал насаме с по-едър и по-силен мъж, който току-що се бе превърнал в негов враг.

Вратата още не се бе затворила зад войниците, когато Шьонберг заговори:

— Ако си мъдър, Андреас, ще ни освободиш начаса.

Андреас спокойно му посочи стол, ала Шьонберг остана прав. Тогава висшият жрец рече:

— Преди да сваля охраната ви, ще трябва да получа вашите уверения, че ще ни сътрудничите в проекта, за който ще използваме кораба ви. Доброволното сътрудничество ще е от голяма полза, макар и да не е решаващо.

— Това, че затвори мен и приятелите ми, не ме вдъхновява да ти сътруднича. Какво ще кажеш за другите членове на групата ми — какво стана с тях?

Андреас кръстоса ръце на масата пред себе си.

— Момичето е затворено в кабината си на кораба. Тя е там, за да даде успокоителен отговор, ако случайно се появи друг космически кораб и се опита да се свърже с „Орион“.

— Снощи твоите хора са я заплашили, изплашили са я така, че когато говори с мен, не посмя да ми каже какво е станало.

— Тя е осъзнала, че е по-разумно да ни сътрудничи — рече благо Андреас. — А що се отнася до страхливеца, то той е още в неизвестност. Едва ли ще ни докара много неприятности, а и днес-утре ще се върне да потърси храна. Нямам намерение да унижавам войниците си, като заповядам да го търсят.

След кратко мълчание Шьонберг седна на стола, който му бе предложен по-рано.

— Какво точно искаш да направя?

— Да отговориш на няколко въпроса за кораба си, в частност за двигателя му, и да го подкараш за нас, когато му дойде времето.

Последва кратка пауза.

— Ще трябва да ми кажеш малко повече. Не искам да си имам неприятности с иноземните власти.

Върховният жрец поклати глава.

— В този момент аз съм единствената власт, с която трябва да се съобразяваш. Онези извън тази планета може и да са могъщи в

собствените си светове, но едва ли биха се заинтересували какво става тук, дори да можеха да узнаят.

Шьонберг се поуспокои малко и кръстоса крака.

— Това е наполовина вярно, Андреас. Те наистина не се интересуват от такива ловни излети като моя. Не и дотам, че да си губят времето и да си правят труда да ги предотвратят. Не биха се заинтересували и от това, че стоя и гледам вашия Турнир — или дори участвам в него, ако бих получил тази чест. Но те ще се заинтересуват, повярвай ми, ако взема участие в някоя от вашите войни с използване на иноземни оръжия, или дори ако употребя кораба си да ви помогна по някакъв начин във военно отношение. За мен ще е сериозен риск да сторя подобно нещо; не риск в боя, разбираш ли, риск, който един мъж трябва да приветства, а социален риск, когато се върна при своя народ, риск да загубя честта си. Тъй като ти самият си мъж на честта, ще разбереш защо не мога да ти помогна.

— Уверявам те най-тържествено, че никой извън тази планета няма изобщо да разбере какво си вършил тук.

— Извини ме, но се съмнявам в това. Аз не съм единственият ловец, който идва на тази планета, и рано или късно ще се отбие търговски или военен кораб. Твоите врагове на тази планета не могат да бъдат накарани да си мълчат и те няма да пропуснат възможността да се оплачат от кораба, който, без да бъде предизвикан, ги е нападнал, а тогава ще се разкрие, че този кораб е бил моят. Споменавам тези факти преди всичко, защото, можеш и да не повярваш на думите ми, но властите на Земята ще се разтревожат, ако не се върна от това пътуване навреме.

Шьонберг вдигна небрежно ръка и хвърли едно око на своя часовник-календар.

Андреас се усмихна леко.

— Никой на Земята или на някой друг свят не знае къде се намиращ. Каквото и дирене да бъде предприето, няма да е на моята планета.

Шьонберг не се разколеба и за миг. Дотук не бе показал и най-незначителния признак на уплаха.

— Ще сгрешиш, ако не ми повярваш, Върховни жрецо. Но да оставим това. Нека се върнем към онова, което искаш. Да речем, че

сега седя в командния пункт на кораба си заедно с теб и ти си опрял ножа във врата ми. Накъде отиваме?

— Шьонберг, нямам намерение буквално да опирам нож в гърлото ти. Поне не и в командния пункт на кораба си, където можеш да се изкушиш да натиснеш нещо погрешно в опит да провалиш плановете ми. Тук има един свещеник, който е бил и преди на борда на космически кораб, тъй че не сме чак толкова неграмотни, колкото смяташ... Мислех си, че ще се съгласиш да участваш в един вид военно приключение. Де ла Торе би се съгласил, но той е невежа. Разпитах и останалите от групата ти и повярвах на думите им, че не знаят нищо нито за двигателите на кораба, нито за пилотирането му.

— Точно така. Аз съм единственият пилот тук.

— Кажи ми, за да удовлетвориш любопитството ми, как щяха да се върнат у дома, ако те бе убил някой ледников звяр?

— Автопилотът може да се справи с това. Само вкарваш целта и той ще те закара в планетарната система на който си пожелаеш цивилизован свят. Твоят свещеник, който е бил на борда на космически кораб, би трябвало да го знае. Но доколкото разбирам, ти се нуждаеш от друг вид пилотиране.

— Да. Но главно — от повече подробна информация за двигателите.

— Кажи ми за какво става дума и може би ще ти дам тази информация.

Андреас го изглежда изпитателно, не свирепо, но втренчено се взира в него доста време.

— Може би така ще е най-добре — въздъхна старият жрец. — Може би другите начини... кажи ми какъв ефект могат да имат върху теб заплахите за мъчения и осакатяване?

Шьонберг се понадигна и се наведе напред със свирепо изражение.

— Върховни жрецо, аз съм могъщ човек в големия свят, който заобикаля твоя малък свят. Нима мислиш, че всеки би могъл да притежава свой собствен звездолет и да ходи където си поиска? Така съм подредил нещата, че неколцина други могъщи и безскрупулни хора са заинтересувани от моята безопасност и ще отмъстят за моята смърт или изчезване. И тези хора много добре знаят точно къде съм и кога трябва да се върна. За всяка болка, която ме накараш да изпитам,

ти ще изпиташ два или може би десет пъти повече, по един или друг начин. Аз и моите приятели можем да сринем твоя град и твоя Храм, ако ни предизвикате. И повече не ме заплашвай!

Погледите на двамата бяха все още впити един в друг, когато на вратата се почука и един от Вътрешния кръг подаде глава, след което кимна, за да даде някакъв знак на Андреас. Явно имаше и други дела.

Върховният жрец въздъхна и се изправи. С усмихнато, черепоподобно лице, той леко кимна към Шьонберг.

— Трудно е да те изплаши човек, иноземецо! Въпреки това, смятам, че ще се наложи. Помисли известно време върху онова, което ти казах, скоро ще поговорим отново.

* * *

Суоми се боеше.

Не се страхуваше просто от това, че ще го заловят войниците на Андреас, които през вчерашния ден бяха превзели кораба и пленили Барбара и без съмнение с лекота бяха обезвредили нищо неподозиращите други четирима иноземци. Не, нощта в гъсталака бе дала на Суоми достатъчно време да размисли и той добре знаеше, че нещата няма да свършат дотук.

Беше напуснал преди часове гъсталака, където в пълно изтощение бе свършило бягството му през вчерашния ден. Сега бе приклеknал в зле защитеното си укритие от рехав храсталак близо до пътя, който водеше нагоре в планината, наблюдаваше и чакаше — какво точно, сам не знаеше. Таеше слаба надежда да проследи някой самотен минувач, към когото би могъл да се обърне с молба за някаква помощ.

От време на време си представяше как минава товарен керван, какъвто вече бе виждал, и някоя торба със зеленчуци или пък някой бут месо се изтърколват на пътя, откъдето след минута той ще ги грабне. Засега още не бе открил нищо особено вкусно в гората, тъй че не бе слагал зальк в уста повече от един стандартен ден.

Беше и жаден, въпреки че бе близал дъждовните капки от влажните листа, а и куцаше доста тежко след вчерашното си падане. Безпокоеше го гърбът му, смяташе също, че една от по-малките рани

на крака му може би се бе инфектирала, въпреки имунологичните мерки, взети преди отпътуването им от Земята.

Гъсталакът, в който се бе заровил, когато спря да тича, бе толкова гъст и обширен, че изглеждаше възможно човек да остане там, без да го открият — поне докато преследвачите му не решат да отделят стотина мъже да го издирят. Ала Суоми май нямаше преследвачи. На тази чужда планета той нямаше къде да отиде. Подозираше, че продължаващата му свобода, ако можеше да се нарече така, се дължеше единствено на факта, че не се правеха особени усилия да го намерят. Не вярваше, че войните от Хънтърс се бояха кой знае колко да умрат от огъня на пушката му, значи не го преследваха, защото имаха по-важни грижи.

След като осъзна, че няма да постигне нищо там, той излезе от храстите. Трябваше да предаде предупреждението си. На моменти му се струваше, че всичко това не е нищо друго освен една чудовищна шега, нещо като обредно посвещение... Но сетне си спомняше ясните си, мрачни мисли от току-що отминалата нощ и потреперваше, въпреки че вече бе дошъл топлият ден. Не се боеше само за себе си, не и само за хората, с които бе дошъл от Земята. В съзнанието му още бе запечатана с великолепно яркост разкъсаната черупка на робота, разпръснатите парчетии от него. И там, сред ръчно направените части...

— Кротко, иноземец — рече тих глас доста близо зад гърба му.

Суоми се обърна и се оказа, че бе насочил пушката си срещу доста нисък мъж със сламеноруса коса, който стоеше до едно дърво на шест-седем метра от него, с вдигнати мускулести ръце, в които не държеше нищо — ясен знак за мирни намерения. Мъжът бе облечен в сиви дрехи, каквито Суоми бе видял да носят робите на Божата планина, масивен чук с къса дръжка бе втъкнат в дебелото въже, което му служеше за пояс. Убиецът на падналите гладиатори. Имаше пооткрито и симпатично лице, отколкото го помнеше Суоми.

— Какво искаш? — Пушката не трепваше в ръцете на Суоми, макар погледът му да шареше във всички посоки из гората. Не се виждаше друг; робът бе дошъл сам.

— Само да поговоря за малко с теб. — Тонът на мъжа бе успокояващ. Той бавно спусна ръце, без да направи никакво друго

движение. — Да намеря общата кауза с теб, ако мога, срещу нашите общи неприятели.

Нима робите на Хънтърс говореха по този начин? Едва ли, помисли си Суоми. Той не си спомняше дори да ги е чувал да говорят. Не се отпусна.

— Как ме откри?

— Предположих, че по това време ще си някъде близо до пътя и обмисляш да се предадеш. Опитвам се да те издиря от час време и се съмнявам някой друг да си е направил този труд.

Суоми кимна.

— И аз мисля така. Кой си ти? Не си роб.

— Прав си. Не съм. Но за това — после. Нека да се върнем в гората, преди някой да ни е видял от пътя.

Сега вече Суоми се отпусна, свали пушката с треперещи ръце и последва другия към гората, където клекнаха да разговарят.

— Първо ми кажи следното — настоя веднага онзи, — как можем да предотвратим възможността Андреас и бандата му от крадци да се възползват от вашия откраднат кораб?

— Не знам. Къде са спътниците ми?

— Задържани са в Храма, при неизвестно какви условия. Не изглеждаш добре. Бих ти предложил храна и вода, но за момента нямам у себе си. Как мислиш, защо Андреас иска вашия кораб?

— Страх ме е — Суоми поклати глава. — Ако е само до Андреас, предполагам, че си е наумил просто да използва кораба за някакви военни цели, за да завърши с покоряването на тази планета. Може би смята, че корабът ни носи оръжия за масово поразяване. А той няма такива.

Мъжът се вторачи в Суоми.

— Какво имаше предвид с това „Ако е само до Андреас?“

— Чувал ли си за берсерките?

Празен поглед.

— Разбира се, машините на смъртта от легендата. Какво общо имат те с това?

Суоми започна да му разказва за битката си с човекоподобната машина. Слушателят му цял бе внимание.

— Чух слуха, че Мьолнир е излязъл да се бие и е бил убит — рече замислено мъжът в сиво. — Значи си убил берсерк?

— Не съвсем. Не изцяло. Тази пушка щеше да е безполезна срещу истински берсерк-андроид. Но в разкъсаното тяло на машината намерих ето това. — Той извади от джоба си малка капсулована кутийка от блестящ метал. От нея излизаше дебел сив кабел, от който се разклоняваха безброй тънки като косъм жички — от мястото, където бе попаднал високоенергийният заряд на пушката му. — Това е електродрено устройство, в другите светове — част от изкуствен мозък. Ако се съди по размера и по броя на жичките в този кабел, бих казал, че две или три от тези, ако са правилно свързани, ще са достатъчни един робот да върши някои физически действия по-добре от човека, както и да изпълнява прости заповеди и да взема прости решения.

Мъжът взе кутийката и я претегли недоверчиво на ръка.

Суоми продължи:

— На Земята и в други високоразвити в технологично отношение светове се произвеждат много такива устройства. Виждал съм безброй техни разновидности. Но знаеш ли колко подобни на това съм виждал? Само едно. В един музей. Беше част от берсерк, заловен в междוזвездна битка в Стоун плейс преди много, много години.

Мъжът се почеса по брадата и върна кутийката.

— Трудно ми е да приема една легенда за истина.

На Суоми му се прииска да го сграбчи и да го разтърси.

— Берсерките са си съвсем реални, уверявам те. Кой, мислиш, е унищожил технологиите на вашите предци тук, на Хънтърс?

— Като деца ни учеха, че нашите предци са били прекалено горди и силни, за да се оставят под властта на някакви хитри машини. Е, легендите разказват и за война срещу берсерките.

— Това не са само легенди, а история.

— Добре де, история. Какво имаш предвид?

— Тази война е отрязала вашите предци от останалата галактика за дълго време и е унищожила технологиите им — както казваш, те са били корави мъже и жени, които са разбрали, че могат да минат и без множество умни машини. Превърнали са нуждата в добродетел. Във всеки случай, приема се, че победата на Карлсен тук е унищожила или прогонила берсерките от Хънтърс. Но може би един е оцелял или поне

неживият му мозък е оцелял, докато останалата част от машинарията му е била осакатена или унищожена. Може би този берсерк е още тук.

Слушателят му още възприемаше, но не бе впечатлен. Суоми реши, че са необходими допълнителни обяснения.

— На други планети е имало култове, злонамерени мъже и жени са почитали берсерките като богове. Мога само да предположа, че такива хора е имало и на Хънтърс преди петстотин години. След битката те са намерили някъде своя осакатен бог, спасили са го и са го скрили. Устроили са таен култ, боготворели са го скришом, поколение след поколение. Молили са се на Смъртта, работили са за деня, в който ще могат да унищожат живота на тази планета.

Мъжът прокара силните си и нервни пръсти през сламената си коса.

— Но ако си прав, значи не се свършва само с фигурата на Мьолнир. И берсеркът не е унищожен?

— Сигурен съм, че има и още нещо. Мозъкът на истинския берсерк би трябвало да включва много от тези малки кутийки. А и други части. Навярно е вложил в Мьолнир само резервни части. Или пък са го изработили хора-занаятчий, които са работели по указанията на берсерка.

— А защо изобщо допускаш, че тук трябва да има истински берсерк? Андреас разполага с много сръчни занаятчий, които работят за него. Може би те са използвали части от унищожените берсерки, за да измайсторят фигурата на Мьолнир, а също на Торун. — Той кимна замислен. — Това обяснява защо хората се кълнат, че са виждали Торун да се разхожда с Върховния жрец в двора на Храма.

— Извинявай, но не е възможно занаятчий от тази планета да са конструирали робота, който ме нападна. Независимо с какви части са разполагали. Можеш ли да си представиш програмните проблеми, включени в конструирането на машина, която да тича, да се бие и да се катери като човек? По-добре от човек. Нито един човек не би могъл да изкатери онзи склон, по който се изкачи машината за няколко минути, като си дълбаеше по целия път стъпала. Ами трудностите, свързани с механиката? Не. На Земята, на Венера, на още няколко планети има хора и условия, които позволяват да бъдат създавани такива работи. Тук може да го стори само действащият мозък на берсерк.

Двамината мъже мълчаха известно време, замислени, изучавайки се един другия. Суоми промени позата си, седна и се облегна на един дървесен ствол. Раненият му крак туптеше. Най-сетне хънтърсецът рече:

— Да предположим, че берсеркът е тук, както казваш, и свещениците от Божата планина го притежават. Какво следва?

— Ти не разбираш! — Суоми го сграбчи за опърпаната риза в опит да го раздруса. — По-скоро той ги притежава. Как да ти обясня какво представлява берсеркът?

Той въздъхна и се отпусна назад, изтощен и изгубил надежда. Как да предаде на човек, който никога не е виждал дори картини от филм или холограф, вековете на масово унищожение, което берсеркерите са носили на галактиката, документираните случаи на отделни ужасии? Цели планети — стерилизирани, цели слънчеви системи — опустошени от неживия враг. Хората измираха с хиляди, с десетки хиляди при опитите на берсеркерите да открият какво прави тези странни, двукраки, произлезли от Земята капчици протоплазма толкова устойчиви и резистентни спрямо фундаменталната истина, заложена в програмирането на берсеркерите: че животът е заболяване на материята, което трябва да бъде изличено. Всичко това се бе случило тук, все още се случваше някъде на хиляди или повече светлинни години, около външните граници на малкото владение на човечеството вътре в галактиката.

Суоми рече тихо:

— Ако е вярно, че корабът ни е завладян от берсерк, това може да е само с една цел; някой иска да стерилизира тази планета, да я лиши от живот.

— Нали каза, че на кораба няма оръжия за масово поразяване!

— Имах предвид, че няма в обичайния смисъл на думата. Но съществува движителят, който ни придвижи между звездите. — Суоми се замисли. — Ако, да речем, корабът бъде погребан под тази планина и движителят бъде включен на пълна мощност, планината ще хвъркне във въздуха и всички на нея ще бъдат избити. Не е достатъчно добро решение за един берсерк, не и ако може да измисли начин да направи по-големи поразии. Обзалагам се, че ако движителят бъде използван достатъчно хитро и коварно, от него би излязло някакво оръжие, което ще може да стерилизира една планета. Например като се замърси

атмосферата с радиоактивност. Не е необходимо оръжието да е с моментално действие. Навярно тук през следващите петнайсет стандартни години няма да дойде друг междузвезден кораб. Няма начин да се повика външна помощ, дори ако се разбере какво става.

Най-сетне мъжът в сиво се развълнува. Той се изправи предпазливо, огледа се, сетне отново клекна. Опипа дръжката на чука си, сякаш ръцете го сърбяха да го извади и да се бие.

— Превелики богове! — рече тихо той. — Това ще сработи, независимо дали е истина, или не!

— Ще сработи? Какво?

— Ще сработи срещу жреците на Божата планина; ако се разпространи новината, че движителят на пленения кораб ще бъде променен и въздухът ни — отровен. Че всъщност един берсерк управлява Божата планина и е решен да унищожи света. Ако можем да убедим хората, ще го хванем!

— Истина е, вярвам в това. Ала за да се разпространи каквато и да е история на планетата, ще е необходимо твърде много време.

Мъжът с чука вдигна поглед към върха на планината, стаен зад върховете на дърветата.

— Не мисля, че ще е необходимо да стигаме дотам. Засега. Как да предадем историята в разбираем вид? Дай да видим. Преди петстотин години тук е била флотилията на берсерките. Полубогът Карлсен я е прогонил.

Свещениците кой знае защо се интересуваха дали някой от вас, иноземците, е споменавал името на Карлсен; всичко съвпада. А сега...

Сега Суоми вече наистина го сграбчи за ризата за голямо учудване на хънтърсеца.

— Питаха за това, така ли? — излая Суоми. — Разбира се, че всичко съвпада.

В следващия половин час те кроиха планове.

Х

Четиримата останали претенденти бяха събудени рано, измъкнаха ги от сладкия сън върху меката трева на мястото, което Томас Сграбчвача нарече частния парк на боговете. В утрото изригна шумната врява на малки хвъркати, всяко от които защитаваха територията си срещу посегателствата на себеподобните. Фарли от Айкоск, стреснат от шума на този миниатюрен Турнир, ги погледа известно време, а сетне, изведнъж осъзнал къде се намира, обърна поглед нагоре към хълма, където през дърветата на парка се виждаше върхът на планината.

А там белите стени изглеждаха мрачни и призрачни на утринната светлина. Той знаеше, че като ги види по-късно, на слънце, щяха да блестят ослепително. През целия си живот бе слушал със затаен дъх винаги, когато е било възможно, разказите на пътешественици, които са посещавали града. Изпълни се с благоговение, че наистина вижда пред себе си белите камъни.

Там живееше Торун.

Торун наистина живееше там.

Още със събуждането си тази сутрин Фарли бе обладан от все по-засилващо се чувство на нереалност. Не можеше още да повярва напълно, че е тук, на върха на планината, нито пък — на успеха си дотук в Турнира. (Колко ли щеше да е доволен баща му най-сетне, ако можеше да стане победител!) Това чувство на нереалност упорито не го изоставяше и по време на целия сутрешен ритуал на богослужение, и по време на оскъдната им закуска със студени печени питки, останали от предишния ден. Немият роб, който им прислужваше, обясни с гневни жестове, че тук нямало дърва, за да запали огън за готвене.

Другият роб го нямаше, навярно бе отишъл за дърва. Лерос още не се бе завърнал. Жрецът Йелгир, който все още бе непознат за Фарли, изглеждаше схванат и разрошен след нощта, прекарана на

открито. Съобщи им с извинителен тон, че още не е приготвен рингът за следващите боеве.

След консултации с воините Йелгир избра равен терен и робът се залови да го разчиства от растителността и да го отъпква доколкото може. Тази работа му отне няколко часа; другите чакаха и го наблюдаваха седнали.

Не можеше да се каже, че Фарли бе нетърпелив, но забавянето бе още една промяна в установения ред, а от това всичко му се струваше още по-нереално. Най-сетне обаче рингът бе готов. Йелгир шепнеше молитви и бе време за първите двама воина да заемат местата си.

— Фарли от Айкоск — Джуд Исаксон.

И двамата вече бяха в кръга, от който само единият щеше да излезе на собствените си крака. Ала когато Джуд тръгна към него, побавно отколкото обикновено, на Фарли му хрумна, че самата смърт тук щеше да бъде по-различна, почти под прозорците на залата на Торун. Дали изгубилият тази битка щеше наистина да умре така, както умират обикновено мъжете, като някакво заклано животно? Не би ли могло вместо това той просто да погледне зеещата си рана, да признае поражението и да поздрави победителя с учтиво кимване и, досущ като след безобидна тренировка, просто да си тръгне между дърветата, може би пресрещнат по средата на пътя си от приветстващия го Мьолнир или Карлсен, та дори и от самия Торун?

Ятаганът блестеше като слънце в очите на Фарли. Джуд вече се разгръвяше, готвеше се да нападне с обичайната си ярост. Фарли изведнъж се почувства свободен и непринуден, по-бърз и по-силен, отколкото когато и да било през живота си. Все едно бе вдъхнал от безсмъртието на боговете, само като бе вдишал ведно с тях високопланинския им въздух.

Парира удара на ятагана на пръв поглед безгрижно, ала то бе нещо съвсем друго, сетне пристъпи напред, търсейки най-добрия начин да убие. Фарли ту вдигаше меча си прекалено високо, ту го спускаше твърде ниско, ту отместваше острието встрани, в привидно слаба позиция, едва ли не чуваше баща си да му крещи ядно, ала нищо в действията му не се дължеше на безгрижие. Не и днес. Каквато и тактика да избере, хватките и нервите му бяха предопределени от съдбата да спечелят. Острието на меча винаги бе на мястото си, за да

посрещне ударите на ятагана. А при атаките дългият меч достигаше все по-близо и по-близо до Джуд.

За Фарли краят изглеждаше очевиден, изненада го единствено внезапността, с която той дойде. Стоеше едва ли не разочарован, че битката бе свършила, докато Джуд умираше на земята и сякаш се опитваше да му каже нещо. Но животът го напусна твърде бързо — преди да излязат думите.

Свещеникът Йелгир се прокашля.

— Омир Келсумба — Томас Сграбчвача.

Днес нямаше нужда от списък, от който да четете имената.

Отдръпнал се встрани, Фарли бе поразен от мисълта, че в този кръг за пръв път нямаше да има други победители, които да стоят до него и да гледат, от време на време да си разменят шеги или забележки за водещия се в момента бой. Наблюдаваше сам, ако изключим свещеника, и веднага съзря ведрото щастие, изписано върху лицето на Келсумба; очевидно тук имаше още един, който се чувстваше днес покровителстван от боговете. Нещата изглеждаха коренно различни при Томас Сграбчвача. Още преди първия удар изражението му бе на човек, който знае, че ще изгуби.

Двамата веднага се вкопчиха в средата на ринга. Бладвата блескаше с безразсъдната увереност, която издаваше вярата на Келсумба в приближаващото му превръщане в бог. Копието се въртеше със скоростта на отчаянието, въпреки това — точно и уверено, сякаш го носеше бог. Невероятно, но битката изведнъж приключи.

Но дали наистина бе свършила? Келсумба, макар и пронизан от копието, продължаваше да се бие. Бладвата му бе доста по-мудна, но все пак се издигаше и се стоварваше. Томас не бе наранен. Но вместо да отстъпи и да изчака противника си да падне, кой знае защо той се втурна напред и сграбчи съперника си. Докато двамата се боричкаха, Омир бе онзи, който се усмихваше, а Томас продължаваше да изглежда отчаян. Скоро стана ясно обаче, че Омир не бе по-силният от двамата, поне не и с копие в гърдите. Едва след като Томас успя да изтръгне бладвата и да нанесе с нея последния удар, изразът на отчаяние се изтри от лицето му.

Сега вече дрънкането на оръжията, което бе накарало птиците да замлъкнат, също престана. Гората най-сетне потъна в тишина.

Когато около обед доведоха отново Шьонберг, Андреас си седеше както и преди. Веднага щом останаха насаме, Върховният жрец започна:

— След като мисълта за мъчения не те ужасява, а подозирам, че евентуалното им приложение ще те провокира да ни мамиш за кораба си, реших, че трябва да взема изключителни мерки, за да те изплаша достатъчно. Сам си го изпроси.

Андреас пак се усмихваше, очевидно смятайки остроумието си за забавно.

Шьонберг седна, без да бъде особено впечатлен.

— Как смяташ да ме изплашиш? — попита.

— Като ти кажа няколко думи.

— Андреас, уважението ми към теб започва да се изпарява. След като заплахите, които вече отправи, нямаха желания ефект, няма да имат ефект и заклинанията за някакъв неописуем ужас. Няма да ме стреснеш по този начин. Всъщност няма изобщо да съумееш да ме изплашиш, не и така, както ти се ще.

— Мисля, че ще мога. Смятам, че знам от какво би се страхувал човек като теб.

— От какво?

— Може би ще успея, ако ти кажа само една дума.

Андреас плесна игриво с ръце.

Шьонберг чакаше.

— И тази една дума е името му.

— Торун. Знаех си.

— Не. Торун е играчка. Моят бог е истински.

— Е, добре тогава. Произнеси това име.

Шьонберг бе повдигнал вежди в изражение на самодоволно очакване.

Андреас произнесе двете срички.

На Шьонберг му бе необходимо известно време да осмисли чутото. Отначало бе само озадачен.

— Берсерк — повтори той и се облегна назад с безизразно лице.

Андреас чакаше самоуверен, защото неговият бог никога досега не го бе подвеждал.

— Искаш да кажеш... — въздъхна Шьонберг. — А-а-а, мисля, че започвам да разбирам. Искаш да кажеш, че един от тях е бил тук през

последните петстотин години и ти... му служиш?

— Скоро ще предложа на Бога на смъртта специална жертва, която ще се състои от някои хора, вече ненужни за нас. Мога да ти покажа. Сам ще се убедиш.

— Да, вярвам, че можеш да ми покажеш. Вярвам ти. Добре. Това променя нещата, променя ги доста, но не и по начина, който желаш. Щом не искам да ти помогна в една локална война, няма да ти помогна и за масово унищожение.

— Шьонберг, моят бог ми обясни, че щом свършим с тази планета, което и ще направим, двигателят на кораба ти може да бъде зареден отново и да ни изведе в космоса, а след много години пътуване ще стигнем друга звезда, чиито планети също са замърсени от гадната пяна на живота. Аз и още неколцина от моя Вътрешен кръг ще осъществим това пътуване, като продължим да носим товара на отвратителния живот в собствените си тела, за да освободим мнозина други от него в останалите светове. На борда на кораба ти има аварийни рециклиращи системи, които ще ни поддържат с години. Както вече казах, пътуването ще трае години. Ако не се съгласиш да ми сътрудничиш от този момент нататък, ще те вземем с нас като пленник. Няма да умреш. Има начини да се предотврати самоубийството, уверява ме моят господар — неща, които той може да стори на мозъка ти, когато получи възможността да го направи. По време на пътуването ще ни бъдеш от полза, защото ще имаме нужда от слуга. Няма да бъдеш измъчван, искам да кажа — не много. Ще гледам страданията ти да не бъдат толкова силни, та един ден от съществуването ти да се отличава от друг. Може и да умра преди да свърши пътуването, но някои от другарите ми са млади мъже и ще изпълняват предано заръките ми. Разбрах, че вие, земляните, живеете дълго. Предполагам, че — как го наричаха старите земляни? — ще полудееш. Никой няма да се възхити на подвизите ти. Няма да има и кой да се възхити. Но допускам, че ще можеш да просъществуваш до възраст от петстотин години.

Шьонберг не бе помръднал по време на тирадата. Ала сега едно мускулче затрепери на дясната му буза. Главата му леко се склони, раменете му хлътнаха.

— Много бих искал аз самият да те видя на финала — рече Андреас. — Да свършиш с един благороден жест. Ако се съгласиш да

сътрудничиш в осъществяване на плановете ми, може да се уреди и друго бъдеще за теб. Ти само ще ни помогнеш да извършим онова, което така или иначе ще сторим. Ако ни сътрудничиш, ще ти дам — Андреас вдигна ръка, с леко раздалечени палец и показалец — просто малък шанс в самия край. Няма да победиш, но ще загинеш по благороден начин в опит да го направиш.

— Какъв шанс? — Тонът на Шьонберг бе нисък и отчаян. Премигваше непрекъснато.

— Ще ти дам меч, ще те оставя да пробваш да преодолееш един от бойците ми, да се добереш до берсерка и да го насечеш на парчета. Кабелите му ще бъдат доста уязвими към подобна атака.

— Няма да го направиш! То е твоят бог!

Андреас изчакваше спокойно.

— Как да бъда сигурен, че наистина ще го направиш? — Думите изригнаха неволно.

— Сега вече знаеш какво ще предприема, ако не се съгласиш да ни съдействаш.

Стаята потъна в дълбока тишина.

Само трима мъже, ако не броим един-двама роби, бяха останали на крака под приятната сянка на дърветата в иначе пустата градина на боговете. Фарли и Томас стояха един срещу друг, погледите им се срещаха като на двама непознати, сблъскали се случайно в необитаема местност. Зад тях свещеникът даваше нареждания на робите; чуваше се подрънкането на лопата — започваше изкопаването на нов гроб.

Фарли се загледа към онова, което лежеше на земята. Джуд не се бе усмихнал на раната си и не бе тръгнал на весела разходка между дърветата. Келсумба не се смееше по пътя си към безкрайния пир с боговете. Фарли не искаше да гледа как ги доличат и претъркулват в плитката яма. Почувствал как бавно се освобождава от усещането си за неуязвимост, той се обърна и тръгна отново нагоре по пътя.

Томас Сграбчвача още избърсваше копието си, но се отпрати с него умълчан. Оставиха свещеника зад себе си. Тук пътят бе гладък и добре поддържан, с каменни бордюри, които напомниха на Фарли за официалните разходки в голямото имение на баща му.

Сега с поразяваща за Фарли нетържественост те излязоха от гората след последния завой. Пред тях се откри гледката на овощни

градини и паркове в далечината и от двете страни на пътя. Пред тях той беше прав, пресичаше трийсет-четирийсет метра дълга ливада и влизаше в града-крепост на боговете. Портата от масивно дърво, обкована с желязо, бе здраво залостена. Високите стени на града бяха ослепително бели на слънцето и Фарли бе вече достатъчно близо, за да види колко големи и тежки бяха камъните, от които бяха изградени. Питаше се как са били боядисани, та да изглеждат бели и гладки като кост.

Не усети нищо да трепва вътре в него, когато съзряха целта си — мястото, където живееше Торун. Чувството за безсмъртие бързо-бързо го напускаше.

— Томас — рече той и спря, — всичко това е твърде... обикновено.

— Защо? — попита любезно Томас и се спря до него.

Фарли замълча. Как да обясни разочарованието си?

Той самият не го разбираше много добре. Изрече първото нещо, което му дойде наум:

— Бяхме шейсет и четирима, а сега сме само двама.

— А как иначе би могло да бъде? — попита логично Томас.

От камъните на стената до портата на Торун бяха израснали няколко бурена. Покрай пътя се виждаха купчинки тор от товарните животни. Фарли отметна глава назад и затвори очи. Изстена.

— Какво ти е, приятелю?

— Томас, Томас, какво виждаш тук, какво изпитваш? Аз изведнъж бях обзет от съмнения.

Погледна към спътника си, сякаш го молеше за помощ.

Томас поклати глава.

— О, приятелю, изобщо няма съмнение за бъдещето ни. Ти и аз ще се бием и само един от нас ще мине жив през тази порта.

Ето я портата, дебело обикновено дърво, обковано с метал, в долната си част повърхността ѝ бе изтъркана от преминаващите безброй мъже и жени, роби и животни. Зад портата не можеше да има нищо друго освен същия свят, в който сега се намираше Фарли, в който бе преминал целият му живот. А ако стигнеше до портата на Храма вътре, дали щеше да попадне на нещо по-различно?

Жрецът Йелгир, когото бяха оставили зад себе си, ги настигна и задмина, усмихна се неловко на Фарли, когато мина покрай него.

Очевидно някой невидим за тях наблюдател отвътре бе видял приближаващия свещеник, защото вратата се откряна леко. Друг свещеник подаде глава, огледа Фарли и Томас с безизразно лице.

— И двамата ли са ранени? — попита той Йелгир.

— На единия му е ранена ръката и не може да използва камата си, но това, изглежда, малко го безпокои. Другият е с разрязана ръка. Но мускулът не е засегнат, нищо сериозно.

Двамата свещеници заговориха тихо, Фарли не можеше да чуе за какво си говорят. Междувременно други глави, очевидно на аристократи, се появиха на стената, явно се бяха изправили на някаква висока площадка от вътрешната страна. Разглеждаха двамата финалисти в Турнира на Торун като роби на търг. Томас Сграбчвача бе свършил с избърсването на копието си и сега се бе подпрял на него, местеше тежестта на тялото си ту на единия, ту на другия крак и въздишаше.

— Кажете на двамата претенденти да изчакат — извика безгрижно някой отвътре. — Върховният жрец прати вест, че се надява да присъства на финалния двубой, но сега е зает със специална жертва пред боговете.

XI

След разговора си с мъжа в сиво (чието име така и не научи), Суоми въздъхна с облекчение, примесено с изтощение, когато стигна до основата на малкото възвишение, без да бъде открит и заловен от хората на Андреас. Трябваше по някакъв начин да се добере отново до кораба, иначе не би постигнал нищо. Не биваше да го заловят, преди да се е добрал до върха.

Според показанията на уреда в основата на дулото, оставаше му енергия само за още шест изстрела. Би изхвърлил пушката в гората, но се боеше, че ще я намери някой глупак и ще се убие или ще простреля другото по невнимание. Предложи пушката на мъжа в сиво, преди да се разделят, но той отказа.

— Трябва да продължа да минавам за роб — рече хън-търсецът. — Никой роб не може да влезе в града с такова нещо, без веднага да бъде подложен на разпит. Освен това не знам как се използва; по-добре е всеки да се държи за оръжието си.

— Всеки — със своето — отвърна Суоми и протегна ръка за сбогуване. — Дано късметът е с теб. Надявам се да се видим в града горе.

Сега, в основата на хълма, той забеляза, че вече бе отъпкана пътека, която водеше от долния край на тяхната пътечка към гората и нагоре — към града. Забеляза също, че от разкъсания робот не бе останала и следа; отпървом дори не можа да открие мястото, където го бе унищожил. Едва по-късно забеляза, че масивното дърво, от чийто ствол изстрелите му бяха отцепили сума трески, също го нямаше. Бе останал само чисто изрязаният дънер, като повърхността му бе посипана с пепел, за да не изглежда прясно отсечен. По някакъв начин дървото бе отнесено. Положили бяха големи усилия, за да премахнат и най-малката следа, че тук се бе случило нещо гротескно. Ала по почистването сигурно се бяха трудили маса мъже и поне един от тях е проговорил, тъй че да достигнат слуховете до мъжа в сиво. Толкова по-добре.

Като стигна до основата на пътеката за катерене към скалата, Суоми разкопча ремъка на пушката и я пусна встрани. Доволен забеляза, че въжето си е на мястото. Пребори се с глупавия импулс да се обърне в последния миг, да избяга и да се скрие отново в гората, стисна зъби, хвана здраво въжето и започна да се катери. Отслабнал, с туптящо от болка тяло, той трябваше да се държи и с двете ръце за въжето дори в по-леката първа част от склона, която преди преминаваше бързо без външна помощ. Бе изминал съвсем малко път, когато в полезрението му се появи войник, погледна надолу, видя Суоми и закрещя. Суоми не обърна внимание на виковете му и продължи бавно и с мъка да се катери. Виковете продължиха. Суоми надигна глава и видя, че мъжът бе вдигнал копие, готов да го метне.

— Ако ме прободеш с това нещо, ще трябва сетне да ме теглиш — извика най-сетне Суоми. — Погледни ме! Толкова ли съм опасен, че да те плаша?

Мускулите на корема му се стегнаха в очакване на удара на копие, но той не последва. Виковете секнаха, гласът се отмести малко встрани и заговори нещо. Отвърнаха му други мъжки гласове. Суоми не обърна внимание на онова, което говореха, дори не погледна нагоре. Замаян от глад и умора, трескав от инфектираните си рани, той продължи сякаш безкрайната си борба със скалите и най-сетне се изправи на плоската хоризонтална повърхност на върха.

Дунапреновият дюшек бе току пред него, но от Барбара нямаше и следа. Половин дузина мъже — четирима войници и двама свещеници с поръбени в пурпурен цвят роби, наобиколиха Суоми, залаяха му заплахи и заповеди и едва не го избутаха от площадката с голите си мечове и насочени копия. Най-накрая един от аристократите повиши тон и редът се възстанови. Войниците свалиха оръжията си, набързо съблякоха Суоми и го претърсиха, сетне прегледаха дрехите му и му ги хвърлиха обратно.

— Какво сторихте с момичето, което бе тук? — попита той, докато вървеше претърсването. Никой не си даде труда да му отвърне.

— Отведете го в кораба — нареди единият от аристократите на войниците.

— По-добре първо да вземем комуникатора и да се свържем с Андреас — рече другият.

След кратък спор стигнаха до съгласие и отведоха Суоми до рампата на отворения входен люк. Там се спряха за малко, двама войници го държаха за ръцете. Пазачите му бяха необикновено едри и силни мъже, а след като бе преминало първоначалното объркване при залавянето му, изпълняваха заповедите точно и пъргаво.

На Суоми му се щеше да приседне, но не бе сигурен дали ще може да се изправи отново. Чуваше гласове откъм командната зала, сякаш говореха с някого по комуникатора. Очевидно екипажът на Андреас притежаваше повече технологични знания, отколкото бе предполагал Суоми. Толкова по-зле.

След малко единият от аристократите се завърна от командната зала, изправи се пред Суоми и го изгледа с критичен поглед.

— Андреас е зает с принасянето на жертва. Мисля да затворим този в кабината му. Тя е претърсвана десетина пъти, няма оръжие. Иноземец, не изглеждаш много добре.

— Ако мога да получа малко храна...

— Няма да те морим с глад. Макар че може да ти се иска да го бяхме сторили.

Той даде знак на войниците да го въведат в кораба. При входа към командната зала аристократът се обърна:

— Дръжте го здраво, докато минавате оттук.

Вкараха го вътре; имаха достатъчно основания да го държат здраво. Инак би могъл да скочи към ръчките на двигателя и преди да успеят да го възпрат, да унищожи кораба. Ала нямаше надежда да го стори, ръцете му бяха приковани от толкова здрава хватка, каквато не би могъл да разкъса дори да бе в най-добра форма, а той не беше.

В голямото централно кресло на пилота седеше друг аристократ-жрец.

На екрана пред себе си виждаше лицата на двама мъже, които, изглежда, се намираха в мъждиво осветена каменна зала. В дъното бе някакъв жрец. Пред него бе Шьонберг.

— Значи така — рече свещеникът, настанил се в пилотското кресло, — казваш, че ако корабът се наклони повече от десет градуса, когато е на ръчно управление, автопилотът ще се намеси автоматично.

— Да — отвърна изображението на Шьонберг от екрана. — Само ако изкуствената гравитация е изключена. Десет градуса крен, и

автопилотът ще се включи.

— Шьонберг! — извика Суоми. — Не ги учи как да го карат, Шьонберг, те работят за един берсерк. Не прави нищо от онова, което искат.

Лицето на Шьонберг показва някаква реакция, макар и слаба, погледът му се отмести, навярно проследяваше преминаването на Суоми през командната зала на преносим екран, занесен там от кораба. Мъжете, които съпровождаха Суоми не предприеха никакви действия да ускорят преминаването му.

— Берсерк, Шьонберг!

Очите на Шьонберг на екрана се притвориха. Лицето му издаваше смъртна умора. Гласът му прозвуча отпаднал в кораба.

— Знам какво правя, Суоми. Просто иди с тях. Не усложнявай нещата повече, отколкото са и без това.

Суоми и ескортът му излязоха от командната зала в тесния коридор, който водеше към кабините, вървяха с бърза крачка. Вратите на повечето кабинни и помещения бяха отворени, виждаше се царящото в тях безредие, единствено кабината на Барбара бе затворена. На вратата отвън се бе облегнал войник с отегчен вид.

— Там ли е момичето? — попита Суоми.

И отново не получи отговор. Но в дадения момент нямаше значение дали е там, или не е.

Охранителите му по някакъв начин бяха научили коя е кабината му — или бяха намерили името му върху някоя вещ, или може би поради някаква причина Шьонберг им разкриваше всичко до най-малката подробност. Бутнаха го в кабината му и Суоми забеляза, че в нея цареше същия хаос, както и в останалите, което и можеше да се очаква след няколко щателни претърсвания. Нямаше следи нещо да е било потрошено нарочно. Дотук — добре.

Оставиха го насаме и затвориха вратата; не ще и съмнение, че пред вратата щеше да застане на пост някой войник. Тъй като кабината не бе проектирана за затворническа килия, тя можеше да се заключва само отвътре. Но за нещастие тя не бе проектирана и за крепост; макар вратата да бе плътна и звуконепроницаема, навярно лесно би могла да бъде насилена от двама-трима въоръжени и решителни мъже. Въпреки това Суоми безшумно задейства заключването.

Приблѳжи койката си, до нея в стената бе вграден интерком, вдигна ръка към него, но се спря. Би могъл да се свърже с Барбара. Но какво можеше да ѳ каже? Някой от враговете можеше да е в кабината ѳ и да слуша. Да се опита да я окуражи, да ѳ предложи надежда, би било безполезно, че и по-лошо. Включи интеркома на приемане, без да предава, и го остави така.

Следващото нещо, което направи, бе да отпие голяма глътка вода от чешмата на малката мивка. Сетне отвори аптекката, избра антибиотик и болкоуспокояващо. Там намери и обработени с лекарства бинтове, с които да превърже най-разлютените си рани — преди всичко дълбокия разрез на крака, който се бе инфектирал. След това, като хвърли само един изпълнен с копнеж поглед към койката, отиде до малкото писалище-тезгях, където държеше личните си камери и звукозаписващи устройства. И тези неща, като всичко останало, бяха претършувани и пръснати. Издърпа чекмеджетата, огледа внимателно всяко ѳгълче. Всичко бе разпиляно, но нищо от онова, което му бе нужно, не бе взето или потрошено. Въздъхна с облекчение, ала веднага навлезе в нова фаза на напрегнатост.

Време бе да седне и да се залови за работа.

* * *

В своята подземна гробница дълбоко под Храма берсеркерът чуваше хора на пет познати нему гласове. От същото място идваше и шумът на тътренето на четиринайсет човешки нозе по начин, еднакъв с процесиите, с които хората обикновено започваха жертвените си ритуали. Рутинният анализ на шумовете даде на берсеркера възможността не само да идентифицира петима познати нему участници в ритуалите, но и да установи присъствието на два други човешки организма, един мъжки и един женски, които му бяха непознати.

Принудително, но рутинно, берсеркерът съсредоточи всичките си сетива върху непознатия мъж, който малко неуверено се спускаше от върха на дългото каменно стълбище, след като процесията започна слизането си от храма на Торун. Както би постъпил с всеки непознат мъж, берсеркерът сега се опитваше да го идентифицира с друг, чиито

лични данни бяха запазени с грифа на най-голяма важност в базата от данни в паметта му.

След осакатяването и почти фаталния за него изход от битката преди 502,72... стандартни години, сетивата на берсеркера бяха замъглени и несигурни, едва ли бяха по-добри от зрението и слуха на хората. Ала процесията водеше мъжа все по-близо и по-близо и вероятността това да е човекът с данните на цел номер едно бързо намаляваше и стигна до незначително равнище. Берсеркерът сега можеше да обърне внимание на друго.

В електроядрения му мозък нямаше неща като чудене или нетърпение, ала със сигурност имаше сетива, които определяха, че някои събития са по-вероятни от други. И в този смисъл берсеркерът бе учуден, когато пресметна, че днес щяха да му предложат две човешки жертви вместо една, или пък някое животно — както често ставаше.

През цялото време след битката, в която пострада, след като хората на тази планета го спасиха от разрушаване и започнаха да го боготворят, берсеркерът бе получавал подобни жертвоприношения само в няколко случая. След като потърси в паметта си и сравни данните, той установи, че това е ставало неизменно през периоди на силни вълнения сред поклонниците му.

Един такъв случай бе празнуването на крайната победа над особено упорито вражеско племе, победа, постигната след като берсеркерът състави плана за битката и го представи на поклонниците си като божествена заповед. Тогава през един-единствен ден бяха принесени в жертва седемдесет и четири човешки организма, всичките — членове на победеното племе. В друг случай на множество жертвоприношение вълнението на организиращите го бе от съвсем друг характер. Те се молеха за помощ в момент на голям недостиг на храна. Берсеркерът измъкна последователите си от глада, като отведе племето им в земя, узряла за грабеж; очерта им миграционния път като използва старите си бойни карти на планетата. А сега той изчисли, че успешното превземане на междוזвездния кораб и предстоящият край на дълго продължилите усилия да се намери начин планетата да бъде стерилизирана, би трябвало да предизвикат силно вълнение сред това поколение на благочестивите негови слуги.

Берсеркерът не разбираше чувствата, а се опитваше да работи с онова, което не разбира, само когато обстоятелствата го заставеха. Предизвиканите в отговор на разни стимули модели на поведение, наричани страх и похот например, изглеждаха отначало много лесни за пресмятане при хората, както и при по-малко опасни в интелектуално отношение животни. Но в продължилите повече от петстотин години опити да овладее човешката психология достатъчно добре, за да използва тези модели при манипулирането на човешките организми, берсеркерът отново и отново се сблъскваше с дълбините и сложността на поведението, които не можеше да разбере. А приемането на култа означаваше да се опита да използва още по-дълбоки и сложни модели, ужасно несигурни начини за постигане на целта. Ала не разполагаше с по-добри способности и след пленяването на междузвездния кораб, изглежда, всичко това щеше да даде успешен резултат.

Процесията бе завършила спускането си по стълбището и сега влизаше в залата на берсеркера. Пръв се появи Висшият жрец Андреас, облечен за случая в червено-черни одежди, бялото и пурпурното на Торун бяха оставени горе, в храма на Бога. Дрехите, с които Висшият жрец дойде да се поклони пред истинския си бог, бяха силно замърсени с петна, които не можеше да бъдат събрани: кафявочервеният цвят на засъхнала кръв.

Зад Андреас стояха Де ла Торе и Селесте Серветус, с вързани на гърба ръце, облечени в бяло и „украсени“ със свежи цветя, които твърде скоро щяха да бъдат пръснати по пода да увехнат. Следваха ги четирима жреци от Вътрешния кръг, облечени за случая в червено-черни роби като Върховния жрец, оцапани досущ като неговата.

Андреас и останалите четирима свещеници — изпълнители на жертвоприношението, започнаха с обичайните метани и с пеенето на традиционните литании, докато жертвите, както винаги, ги гледаха с нарастваща несигурност и уплах. Берсеркерът отдавна бе установил, че за изминалите стандартни столетия думите и действията, използвани в тези ритуали, се бяха променили съвсем малко, само дето постепенно ставаха все по-изпипани и сложни. Засега той оставаше безмълвен. Бе разбрал отдавна, че колкото по-малко продумва по време на церемониите по жертвоприношенията, толкова по-добре. Не само че по този начин намаляваше риска да обърка и разочарова поклонниците

си, като рече нещо не в тон с тяхната неразбираема психология, но и колкото по-рядко изричаше нещо, толкова по-голяма важност му придаваха хората.

Двама от жреците взеха музикални инструменти и ритъмът на барабана и боят на рога се смесиха с пеенето. Музиката вкара в ред и промени ритъма на алфа-вълните на човешките мозъци, както и ритъма на другите биологични процеси у всички присъстващи човешки същества.

— Гус, помогни ми! Помощ! О, Господи, не, не, неее...

Това изкрещя женската, когато най-сетне възприе изцяло гледката на изцапания с петна олтар пред себе си, очевидно осъзнала предназначението му точно в мига, когато двамата жреци, които не свиреха, приближиха и разкъсаха гирляндите от цветя, дрехите ѝ и я приковаха към камъните. Берсеркерът наблюдаваше внимателно дали Гус или Господ (каквито и да бяха тези същества) биха се притекли на помощ на жената, макар че, ако изходеше от собствения си опит при 17 261 подобни молби, възможността изглеждаше съвсем невзрачна.

Жената бе прикована към олтара и за нея не пристигна никаква помощ. Письците ѝ продължиха и когато Андреас взе някакъв остър инструмент и изрязва от тялото ѝ органите, най-тясно свързани с възпроизводството на живота и изхранването на младенците. Хвърли ги пред берсеркера, като демонстрира по този начин символичния и истински триумф на Смъртта над самия извор на живота. След това проникна по-дълбоко в коремната ѝ кухина, изрязва централната ѝ кръвна помпа, след което женската престана да функционира.

Дойде времето на олтара да бъде поставена втората жертва.

— Не. Послушайте ме, приятели, аз съм с вас! Не, не, не мен! Как е възможно? Почакайте, нека поговорим, вие бъркате! Аз ще се присъединя към вас!

Последва безсловесен, безнадежден вик, препънаха го и го хвърлиха гол върху камъните.

Защо мъжкият организъм продължаваше да се бори толкова отчаяно, след като би трябвало да приеме, че шансовете му да постигне благоприятен изход в тази борба бяха равни на нула? Най-сетне мъжът бе прикован.

— Ще ви помогна! Ще направя всичко, което искате. Ох! Ах! Не, пожалете ме, всички...

Последва още един вик, когато репродуктивните му органи бяха изрязани и хвърлени в кървавата локва, където лежах женските. След това част от гръдния кош бе разрязан с острия нож на Висшия жрец и сърцето му, все още пулсиращо, бе вдигнато и принесено в дар на Бога на Смъртта.

— Добре е, задоволително е — рече берсеркерът на петимата окървавени, щастливи мъже, които стояха мирно пред него. Барабанът и рогът бяха утихнали. В залата цареше тишина. Петимата, които още носеха бремето на живота, изпаднаха в състояние на емоционално отпускане.

— Доволен съм — повтори берсеркерът. — Идете сега и се пригответе да ми докарате междувездния кораб, за да можем да започнем свързването на моите кабели със системите му за управление. Едва когато стане това, можем да предприемем промяна на двигателя му.

— Днес или утре, о, Смърт, ще ти докараме кораба — рече Андреас. — Веднага щом се убедим, че Лашез може да го управлява безопасно, ще го приземим в шахтата. Освен това утре ще ти принесем нова човешка жертва.

— Това ще е добре. — Междувременно на берсеркера му хрумна евентуален проблем. — Дали мнозина от вашите хора са озадачени или любопитни относно кораба? Има ли някакво беспокойство от присъствието му?

— Има известно любопитство, о, Смърт, но ще се справя с него. Този следобед ще има забава, която ще подтикне хората да си говорят единствено за нея. Торун ще излезе в града и ще демонстрира мощта си.

Берсеркерът се опита да изчисли евентуалните резултати от това събитие, но откри, че не може да се пребори успешно с безбройните абстрактни фактори, които го съпътстваха.

— В миналото винаги се стараехте да не излагате Торун на показ.

— Господарю Смърт, масите няма да възприемат за божествено едно създание, което могат да виждат всекидневно по улиците. Ала бъдещето на Торун така или иначе вече е предопределено и кратко. В крайна сметка масите в този свят няма повече да имат нужда от друг бог — освен Теб.

Берсеркерът реши да се довери на достопочтения си служител по този въпрос.

— Така да бъде, верни ми Андреас. Продължи да служиш на Смъртта както намериш за добре!

Андреас се поклони ниско, след което човешките същества наченаха ритуала на оттеглянето си, който включваше и почистване на мръсотията, която бяха сътворили.

Берсеркерът изчисли безстрастно, че днес бяха постигнати две смърти, което бе добро, макар и донякъде скромно постижение. Но както винаги, загубата на време и енергия при официалните жертвоприношения бяха значителни, а това не бе на добро.

Берсеркерът никога не бе молил за приношения, свързани с болка и мъчения. Единственото, което искаше, бе смърт — просто убиване до безкрай, докато съществуваше животът. Не си падаше по причиняването на болка, което си беше своего рода проява на живота и поради това — греховно.

Разрешаваше мъченията единствено защото причиняването на болка доставяше такова удоволствие на хората, които бяха негови слуги.

XII

Двамата финалисти в Турнира на Торун все още бяха принудени да чакат пред портите на града.

— Томас, защо се държат така с нас? Пренебрежително. Да ни карат да чакаме тук, като някакви търговци, музиканти или актьори, без всякакво уважение. Не сме ли вече почти богове? Нима това е някакво последно изпитание?

— Мой наивни, знатни приятелю — тонът на Томас бе съчувствен; направи дълга пауза, преди да продължи с отговора си, — нима наистина вярваш, че тук има богове?

— Аз... — неспокоен, Фарли не можеше да седне мирен и се полюляваше прав, обзет от трескави мисли. — Торун да ми е на помощ! Не знам.

Признанието за съмнението му увисна във въздуха, на Фарли му се стори, че тишината продължи безкрайно, а Торун не предприемаше нищо.

— Хей, вие там! — изрева изведнъж Фарли към свещениците, които ги гледаха отвисоко — от стените. Сепнати погледи се вторачиха в него. Жрецът Йелгир бе влязъл в града преди доста време, като бе казал, че ще се върне скоро.

— Какво? — отвърна неуверено един от свещениците.

— Ние сме ли другари на боговете, или не сме? Що за посрещане сте ни устроили? Лерос ще разбере за това, а и самият Върховен жрец!

След тирадата си той замълча, сякаш се бе блъснал в стена, лумналият му гняв стихна тъй бързо, както бе изригнал.

— Томас — прошепна той, — чу ли какво рекох? Не „Торун ще научи за това“, а „Върховният жрец ще разбере“. Сега вече знам в какво вярвам. — Лицето му отново придоби ядно изражение, но този път — мълчаливо, изпълнено с горчиво. — Защо тогава съм тук?

Шумният му изблик има достатъчно въздействие върху свещениците и един от тях започна ако не извинителна, то поне

умиротворяваща реч. Ала Фарли не щеше и да чуе. Все още обърнат към Томас, той запита настоятелно:

— Кажи ми: какво ще стане, ако ти и аз решим да не се бием? Ако просто им обърнем гръб и си идем по своите си работи?

Томас се смръщи слисан и поклати глава в мълчаливо неодобрение. Фарли не можеше да си трае повече. Изпълнен с презрение, той решително обърна гръб и тръгна да си върви. Томас погледна към свещениците и прочете тяхното желание в очите им. Фарли не бе изминал и десет крачки, когато Томас му препречи пътя. Не за пръв път Фарли се удиви от лекотата, с която се придвижваше този толкова едър мъж.

— Томас, хайде да си вървим с мир!

Мъжът с насоченото копие поклати глава.

— Това не може да стане!

— Хайде! Ако все още ти се бие, не се и съмнявам, че ще ни се наложи да го направим. Тези мекушави мъже, които се преструват на богове, ще изпратят подире ни войниците си и едва ли ще стигнем живи до подножието на планината. Но ще загинем в истинска битка, както подобава на мъже, а не за забавление на някакви лъжци. Хайде.

Томас все още не бе ядосан, но отвърна с мрачна решимост:

— Фарли, аз смятам да остана жив и да докажа на тези хора, че съм най-силният боец на тази земя. Ако не те победея, това няма да е доказано докрай. Нека се бием!

Копието бе насочено от доста време и Фарли забеляза потрепването на мускул в раменете на Томас, което означаваше, че ще последва удар. Фарли извади меча си и едновременно с това отскочи, за да избегне острието на копието. Фарли се включи в битката. Нямаше друг избор. Като замахна с меча, усети ръката си по-силна отвсякога, ала нещо му липсваше — нещо от характера или от душата му.

Не почувства съзнателно страх. Единственото, което искаше, бе да напусне това измамно място. Краката му го водеха по пътя надолу по склона, вместо да го поведат към победния, смъртоносен удар. И изведнъж копието разпра корема му.

Фарли усети, че лежи по очи върху меката трева. „Не беше лошо, чу баща си да казва, като му подаваше ръка да се изправи, ала се нуждаеш от още тренировки.“ „О, татко, вложих всичко, на което съм способен.“ Сетне на Фарли му се стори, че крачи безгрижно из зеления

парк на боговете, но белите стени бяха зад гърба му, а не пред него, и той си отиваше у дома.

Когато се убеди, че и последният победен в Турнира е мъртъв, Томас се наведе отново да почисти копието си. Изтри го о скъпото наметало на Фарли; платът и без това бе съсипан от дните и нощите, прекарани на открито, и от множеството битки.

След като оръжието му бе изчистено, доколкото обстоятелствата позволяваха това, Томас привърза ремъка му и го преметна през рамо. Същите няколко лица продължаваха да го наблюдават от портата и от стената. Израженията им бяха на леко одобрение, все едно бяха хора без работа, присъствали на някаква случайна улична свада. Никой не пророни и дума.

— Е, добре — подхвана Томас, малко раздразнен. — Видяхте всичко. Аз съм вашият човек. Шест двубоя срещу най-добрите на света, и имам само няколко драскотини, докато всичките те са мъртви.

— Андреас ще е недоволен, че пропусна последния двубой — рече един от свещениците.

Друг се обърна към Томас:

— Прояви известно търпение. Очакваме Върховният жрец да дойде скоро. Влез вътре, ако желаеш.

Томас реши да вземе и Фарли със себе си, като трофей, като символ на победите си. Клекна и с изпъшкване вдигна топлото, отпуснато тяло в краката си. Фарли се оказа по-тежък, отколкото предполагаше дългурестото му тяло, затова крачките на Томас към града бяха по-бавни и тежки. Портата се отвори пред него, след като изчака известно време с все по-нарастващо нетърпение.

Първото му впечатление от града бе разочароващо. От портата се излизаше право на павирано площадче, най-много два-сет на два-сет метра. То бе притиснато отвсякъде от сгради и стени, по-ниски от външните, които току-що бе отминал. Във вътрешните имаше няколко врати, но всички бяха затворени, тъй че нямаше нищо интересно за гледане накъдето и да се обърнеш. Още неколцина мъже — от по-висок и по-нисък ранг — гледаха Томас от стените и прозорците. Като не видя накъде да се насочи, Томас се наведе и внимателно положи бавно кървящия си товар на земята.

Едно фонтанче блъбукаше наблизо и той отиде да пийне вода, след като установи, че никой не се втурна да му поднесе ферментирало

мляко или вино. Хората по стените и прозорците престанаха да го зяпат и се заеха с делата си. Други се появяваха от време на време, колкото да го погледнат и да си заминат. Тук-там роби бързаха да изпълнят поръчките си. Керван от товарни животни влезе в града от външната порта, която бе останала отворена, и мина съвсем близо до Томас.

Мъжът от стената, който го бе поканил, беше изчезнал. Томас се огледа, но нямаше кого да наругае за невзрачното си посрещане. Нима трябваше да броди из града, да хваща непознати за ръката и да ги пита за посоката? Къде е голямата зала на Торун? Той го очаква.

Казаха, че ще дойде Висшият жрец. Седнал на края на фонтана Томас се отдаде на мълчаливо и достойно очакване; по площада пробягваха сенките, които отминаващото слънце хвърляше. Веднъж мислите му смутиха звуците на тихо душене и лочене. Малко гладно домашно животно бе открило забравения труп на Фарли. Томас реагира бързо, направи две крачки и изхвърли зверчето през целия площад със силен ритник. Сетне се върна пак на фонтана, седна и отново зачака.

Когато най-сетне чу някой да приближава и вдигна глава, готов да излее яростта си, видя, че бе Лерос, срещу когото нямаше никакви претенции. Лерос изглеждаше като болен, или най-малкото забележимо по-стар, отколкото преди няколко дена.

Застанал пред него с разтворени ръце, Лерос рече:

— Извинявай, Томас, господарю Томас. Говори се, че Андреас идва, но не знам какво посрещане ти е приготвил. Ако аз бях Върховен жрец, нещата щяха да са по-различни. Позволи ми да те поздравя с победата.

Томас се изправи в цял ръст.

— Къде е Върховният жрец Андреас? — извика той и огледа безличните лица по стените и прозорците.

Техният брой се бе увеличил отново, все повече и повече хора гледаха към площада. Явно предстоеше нещо. Зрителите се тълпяха.

— Къде е той, вече губя търпение от това отношение!

— Дръж се по-уважително — направи му остра забележка висок мъж, с царствена осанка от безопасното си място високо на вътрешната стена.

Томас го погледна и реши пак да демонстрира смелостта си; обикновено това му носеше успех.

— Уважително ли? Аз сега съм бог, не е ли така? Или най-малкото полубог. А ти не ми изглеждаш на нещо повече от обикновен смъртен.

— Забележката е приета — рече Лерос строго към мъжа на стената. Онзи изглеждаше раздразнен, ала преди да му отвърне, ропот заля площада и вниманието на всички се отклони. Млад свещеник отвори най-малката и най-сложно украсена от вътрешните порти. Чуха се хрущящите стъпки по дребния чакъл на алеята, която се разкриваше зад портата, и там се появи висок мъж с черепоподобно лице, облечен в роба, повече пурпурна, отколкото бяла. По реакциите на околните Томас разбра, че това би трябвало да е Андреас.

— Ти сигурно си Томас Сграбчвача — рече Върховният жрец, след като му кимна приветливо; тонът му издаваше увереността на човек, който обикновено държи здраво нещата в ръцете си. — Виждам, че сте приключили Турнира предсрочно. Съжалявам, че го пропуснах целия — и особено последния кръг. Но няма значение, Торун е доволен. — Андреас кимна отново и се усмихна. — Толкова е доволен, че реши да ти окаже специална чест, по-голяма от обещаната ви долу.

Това вече бе нещо. Томас се поклони леко на Върховния жрец, сетне се изправи — по-висок отвсякога.

Усмивката на черепоподобното лице бе по-скоро оголване на зъби.

— Ти ще проведеш битката, за която всички истински воители мечтаят. Надявам се, че си готов. Но, разбира се, като истински боец, ти би трябвало да си готов.

— Готов съм — изръмжа Томас, като междувременно се проклинаше, че се бе поддавал на първите благи слова. — Но аз свърших с битките, поне що се отнася до Турнира на Торун. Аз съм победителят.

Всички наоколо затаиха дъх. Бе ясно, че никой не можеше да приказва така на господаря на света, Върховния жрец на Торун. Ала Томас не би могъл да склони глава и да бъде просто един от многото, не и сега. Той трябваше да заеме мястото, което си бе извоювал законно.

Андреас го изглежда яростно и добави стоманена нотка в тона си:

— Ти ще се биеш със самия Торун. Нима искаш да кажеш, че би предпочел да влезеш в залата му с все още течаща във вените ти кръв и с непокътнати кости? Не мога да повярвам.

Тихият досега ропот се усили, шепнешком се разменяха слухове и догадки. Какво имаше предвид Висшият жрец? Нима Торун наистина щеше да излезе на двубой със смъртен?

Томас не можеше да разбере, а и чутото никак не му се нравеше. И все пак, вторачен в хитрия и опитен Андреас, който напълно владееше положението, той реши, че и смелостта си има граници. Поклони се още веднъж на Върховния жрец и рече:

— Господарю, може ли две думи насаме?

— Никакви думи повече за теб или от теб — рече тихо Андреас. Обърна леко глава, сякаш се заслуша, и се усмихна.

Изад портата, през която бе влязъл Андреас, отново се чу хрущане на чакъл в ритъма на големите крачки на един-единствен човек. Невероятно тежки трябва да бяха тези стъпки, за да хрущи така чакълът. Над ниската стена в тази посока се появи глава — купа сплъстена коса, докато стъпалата сигурно бяха с три метра по-ниско. Човек не можеше да е толкова висок. Усетил непривична слабост в коленете, Томас си помисли в един миг, че в крайна сметка най-сетне щеше да получи възмездие за собствения си цинизъм. Наивните вярващи са били прави през цялото време. Мъртъвците от Турнира, избити, погребани и изгорени по пътя към върха, скоро щяха да закрачат смеещи се подире му...

Фигурата се появи в рамките на портата пред Томас, навеждайки се, за да премине.

Торун.

XIII

Гривата от черна коса бе прибрана на челото със златна превръзка. Коженото му наметало, колкото и голямо да изглеждаше, едвам покриваше планиноподобните му рамене. Страхотният меч, дълъг почти колкото копието на Томас, бе втъкнат в пояса му. Досущ както в легендите. Лицето му обаче...

Торун сякаш гледаше в нищото. Погледът му бе отправен над главата на Андреас, над Томас, през все още отворената външна врата (там куцийт роб с чука бе застанал мирно, зяпнал, сякаш онези очи фиксираха него), и с ужасния си, немигащ взор изучаваше заобикалящия го свят. След като спря, Торун не помръдна, не промени положението си, не раздвижи и кутрето си, все едно бе някаква статуя.

Андреас не каза нищо повече или ако бе казал, Томас не го чу. Висшият жрец се поклони и се отдръпна мълчаливо и раболепно от пътя на могъщата фигура, макар изражението му все още да излъчваше известно задоволство.

Очите помръднаха, макар и главата да остана неподвижна: Торун сега наблюдаваше Томас. В очите му се виждаше някакъв вътрешен блясък, същият като в очите на животно, които отразяват насочена към него светлина нощем. Този блясък бе в червено и оранжево. Томас се озърна и установи, че погледът фиксираше единствено него, тъй като наоколо нямаше вече никого. Видя Лерос, до една стена на площада, проснат в дълбок поклон, досущ като мнозина още, находящи се покрай стените или на площада.

Десетки мъже бяха в очакване, мъже с бели роби или в сиви дрипи. Онези, които се намираха в центъра на площада, се измъкваха бързо-бързо, търсеха по-високи места за гледане, разчистваха терена. Страхопочитание бе изписано върху всички лица. Е, почти всички. Единствено Фарли не прекъсваше своето небесно съзерцание.

Торун пристъпи напред. Макар движенията му да бяха пластични и достатъчно естествени, дори грациозни, кой знае защо се запазваше впечатлението за движеща се статуя. Може би се дължеше на

изражението на лицето, което бе абсолютно нечовешко, макар всяка негова отделна черта да бе правилна. Но то не бе и богоподобно — освен ако на божествата не им се полагаше да изглеждат по-малко живи.

Крачките на Торун обаче бяха големи и целеустремени. След като видя, че дългият меч излиза сякаш безкраен от ножницата си с приближаването на бога, Томас се раздвижи — и тъкмо навреме! Метна се назад и встрани от арката, която изписа мечът с тихо и гробовно свистене, докато се стоварваше със сила, достатъчна да разсече с един удар човек наполовина като крехка тръстика. Обрамчените с брада устни на бога на войната най-сетне се разтвориха и той изрева с оглушителен боен вик. Беше странен и ужасяващ звук, толкова неземеен, колкото и огнените, непремиващи очи на мъртвешкото му лице.

След като успя да отмести копието си навреме, Томас механично го насочи напред, за да парира следващия удар на Торун. Когато мечът на бога се стовари, той усети вцепеняващо раздрусване и в двете си ръце, бронираното му копие едва не бе избито. Бе като истински кошмар: да бъдеш отново дете в битка срещу възрастен боец. Зрителите ликуваха. Който или каквото и да бе Торун, силата му далеч надхвърляше възможностите на който и да е човек.

Торун настъпваше методично, без да бърза. Оттегляйки се с кръгови маневри, Томас вече бе разбрал, че сега трябва да проведе най-страхотната битка в живота си.

Ала твърде рано проумя, че тя е безнадеждна. И най-яроствните му атаки бяха отбивани с огромна лекота, докато ударите на Торуновия меч се стоварваха с такава смъртоносна сила и точност, че той вече знаеше — не можеше да ги парира или избягва дълго. От ударите на меча върху копието усещаше ръцете си изтръпнали и уморени. Бе стиснал здраво копието с две ръце като тояга и отстъпваше непрекъснато, като междувременно се опитваше да измисли някаква работеща стратегия, да открие някаква слабост в защитата на могъщия си противник. За момента Томас ни най-малко не се вълнуваше дали противникът му бе бог, човек или нещо съвсем друго.

Най-накрая, след сполучливо лъжливо движение, последвано от превъзходен удар, Томас заби острието на копието си в дебелата кожена куртка на Торун, колкото да усети как то се отплесва от някаква

твърда броня под нея. Мигът на неочаквана надежда изтля тъй бързо, както се бе появил. Зрителите наоколо ахнаха, изненадани от неочаквания му успех, сетне всички въздъхнаха облекчени, след като светът, който се бе килнал за миг, зае отново мястото си. Торун бе непобедим.

Томас обаче хранеше искрица надежда. Щом веднъж бе съумял да нанесе удар с копие, значи можеше и да повтори. И ако защитените с козина гърди и корем са неуязвими, къде би трябвало да опита удар?

В лицето? Не. Би могъл да се задържи на известно разстояние — и това би било по-малко самоубийствено, — ако опита да атакува краката. Томас бе забелязал, че ставите на голите и явно незащитени крака на Торун не бяха покрити с гладка кожа като при хората; вместо това се виждаха ясно фини и добре очертани пукнатини, сякаш това бяха краката на добре изработена кукла. Отворът в колянната става бе малка и движеща се цел, но не и по-трудна от крилата на някое насекомо, а Томас бе успявал понякога на тренировки да улучи такива криле.

След като не роди никакъв друг план, Томас направи лъжливо движение нагоре, сетне надолу, пак нагоре, а сетне вложи всичката си сила и умение в удар ниско долу. Очите и ръцете му не го подведоха. Острият връх на копие намери малкия отвор в момента, когато тъкмо се стесняваше с изправянето на Торуновия крак.

Усети стържещото трептене на дръжката на копие, чу се звук като от чупенето на метал. Торун се олюля, но не падна. Все едно се бе затръшна на някаква врата — такава тишина настана над площада. Когато

Томасовото копие излезе от крака на бога, острието му просветна на мястото, където се бе строшило.

Все още властваше тишината, последвала залитането на Торун; коляното му сега бе замръзнало в полуклекнало положение. Владетелят на света бе ранен и нищо друго не се чуваше освен стърженето по земята на влачения от него крак, докато той продължаваше да настъпва. Напредваше по-бавно отпреди, но все така неумолимо. Томас — отново в отстъпление, зърна за миг Андреас, качен на една от стените. Лицето на Върховния жрец бе потъмняло

като буреносен облак, бе протегнал една от ръцете си — досущ като птичи нокти, — сякаш искаше да се намеси, ала не смееше.

Накуцващият бог влезе отново в обсега на своя противник. И пак огромният меч на Торун засвятка с невиждана бързина, стоварваше се с неуморна ярост, отблъскваше Томас все по-назад и по-назад, караше го да се върти в кръг в ограниченото пространство. Решил да атакува отново раненото коляно, Томас направи лъжливо движение — горе, долу, отново горе, и едва не загина, съборен на земята от мощния удар на меча върху копието му. Торун не можеше да бъде излъган втори път с една и съща тактика.

Томас се претърколи в отчаян опит да избяга. Олюлявайки се, с гротескна скорост, Торун бе почти връз него. Томас успя да скочи на крака и да се оттегли навреме. Дали да не рипнеш и не сграбчиш, Томас? В никакъв случай, не и срещу този противник. Все едно да връхлетиш и да се сбориш с някой от ледниковите зверове — или със самия ледник.

Томас някак си успя да задържи копието си, и все още съумяваше да блокира ударите на меча с бронираната му дръжка, ала вече не можеше да събере достатъчно сили, за да нанесе удар. А мечът го отблъскваше непрекъснато назад и назад, заставяше го да се върти в кръг. Облечените с бели мантии отново се свързеха достатъчно, за да се чуят гласовете им.

Краят повече не може да се отлага, помисли си Томас. Уморен, губещ равновесие, той вдигна отчаяно ръце, за да посрещне поредния удар на меча върху несломимото си копие. И ударът отново го повали на земята. Светът около него закръжи бавно, бавно, докато се превърташе във въздуха и падаше и това му даде достатъчно време, за да се запита дали съществуваше в действителност истински Торун, докато този накуцващ измамник го убиваше.

Томас се удари лошо при падането и за миг не можа да помръдне. Най-накрая бе изпуснал копието. Оръжието му лежеше на педя разстояние в прахта на площада, ала сграбчването му бе едно от най-трудните и най-велики постижения в живота му.

Машината-убиец се поспря, накуцвайки, сякаш несигурна дали битката бе наистина спечелена. Сетне отново тръгна напред с рачешката си походка. Томас се изправи на коляно с насочено копие. И

отново усети чрез внезапното секване на шумотевицата колко силно бяха викали зрителите за смъртта му.

Блесналите, ала безжизнени очи на Торун го преценяваха. Какво чакаше богът на войната? Томас се изправи с мъка на крака, знаеше, че следващият удар на меча, или най-много по-следващият, ще бъде последният. Сетне с периферното си зрение зърна облечена в сиво фигура, която приближаваше отстрани. Накуцваше, сякаш светотатствено имитираше походката на ранения Торун. Оловният чук на роба се извиси както обичайно, за да се стовари върху черепа на Томас.

Томас бе готов да срещне смъртта, но, в името на всички богове, това вече бе прекалено! Той още не бе паднал и не бе безпомощен! Обърна се с намерението да прободне роба, докато ошашавеният Торун все още се колебаеше какво да предприеме.

С напрегнати докрай мускули, готов за фаталното промушване, Томас за пръв път се вгледа в лицето на роба и моментално се смрази от видяното. А облеченият в сиво Джайлс Коварния отстъпи встрани, без изобщо да накуцва, и с цялата си сила на опитен боец стовари чука върху вече нараненото коляно на Торун.

Чу се трошене на метал. Бляскавата арка, която описа мечът на Торун при поредния му удар се изкриви неловко встрани и от Джайлс, и от Томас. Шумът от трошенето на метал продължаваше. Бавно и изгубил всякакво достойнство, звярът седна на земята, лявото му коляно бе изкривено под неправилен ъгъл. Остана седнал с изправен торс, вторачен в противниците си; лицето му бе непроменено, ала вече изглеждаше съвсем абсурдно.

— Томас! — извика Джайлс и отскочи навреме, за да избегне поредния удар, който седналият вече Торун насочи към него. — Докарай го помежду ни, Томас. Довърши го!

За пръв път от началото на битката Томас нададе боен вик — дрезгав и нечленоразделен — и бързо се придвижи, за да изпълни маньовъра на обкръжаването. С периферното си зрение бе видял, че никой от тълпата зрители нямаше да се намеси. Беше се надигнала безразборна врява, белите им одежди се тресяха безспирно, а гласовете се извисяваха в напрегнат, възбуден тон. Ето го Лерос, стоеше със скръстени ръце и привидно спокоен, на косъм разстояние от полесражението — съсредоточен до краен предел. Томас зърна и

Андреас на стената. Върховният жрец махаше с ръце и, изглежда, издаваше някакви заповеди, ала неимоверната възбуда бе толкова голяма, че едва ли можеше да се чуе нечий отделен глас.

Дори тежко ранен, Торун бе почти равностоеен на съперниците си. Нито копието, нито чукът можеха да избият огромния меч от неуморната му ръка, а и той въртеше тялото си в седнало положение с удивителна скорост, за да посрещне първо единия, а после и другия мъж.

Уловил погледа на Джайлс, Томас извика:

— Едновременно! Сега!

И двамата врхлетяха върху Торун от две противоположни посоки. Мечът посрещна Томас, ала той успя да го парира, но само защото седналият Торун не можа да вложи цялата си маса в замаха. И въпреки това Томас си помисли за миг, че ръката му се е счупила в сблъсъка. Междувременно обаче Джайлс бе приближил и замахвайки като пилотонабивачна машина, стовари с все сила чука върху врата на Торун.

Ударът би пръснал черепа на всеки смъртен. Гривата на Торун се развя, огромната му глава се килна, тялото му трепна, а ръката с меч бе разколебана. И в този момент върхът на Томасовото копие се заби в дясното му око и то изгасна като свещ, чу се хрущящ звук като от натрошено стъкло. Чукът отново се стовари — този път върху ръката с меч. Торун не го изпусна, ала той вече беше изкривен под по-различен ъгъл спрямо китката му.

Гигантът умираше бавно, постепенно, повече безразличен, отколкото смел, без да издава викове или да кърви. По-скоро ставаше дума за постепенна, стъпка подир стъпка, загуба на сили в резултат на ужасяващото разрушение, наложено от чука и копието: развиващо се във времето разкритие на уязвимостта на Торун, постепенно разпадане, при което тялото му се превърна в изпотрошен метал, стъкло и козина.

Но дори когато огромното тяло бе в безнадеждно състояние и смазаното лице на бога унижително бе натикано в прахта до фонтана, ръката с меч продължи опитите си да се съпротивлява, нанасяйки случайни, но смъртно опасни махове. Удар на копието разтвори пръстите ѝ и гигантският меч падна на земята с глух тътен. Ръката със строшени пръсти все още замахваше към нищото в спазми, когато

Томас и Джайлс се спогледаха, свалиха оръжията си и се обърнаха да приемат поздравленията на наобиколилите ги зрители.

Шумът бе стихнал и се бе възцарила пълна тишина, тишина, която се видя безкрайна на Томас. Забеляза, че Андреас вече го нямаше, неколцина други също бяха изчезнали. Повечето обаче продължаваха да гледат, сякаш хипнотизирани, безпомощните, но упорити движения на Торуновата ръка. Томас отиде и изрита меча далеч от обсега ѝ.

Погледите сега се насочиха към Лерос, който бе най-старшият останал на мястото свещеник. Явно обзет от силни чувства, той направи две крачки напред и протегна ръка към падналия великан; ала Лерос бе все още твърде обезсилен, за да проговори, и затова само сви в юмрук протегнатата си ръка, след което я отпусна до тялото си.

В крайна сметка Томас тури край на мълчанието. Сочейки съсипания великан, той извика:

— Това същество не е вашият любим Торун. Не може да бъде! Андреас и неговият Вътрешен кръг са ви измамили всички!

В рева на тълпата, който последва като отговор, се долавяше голяма доза съгласие. Ала един глас се извиси към Джайлс:

— Кой си ти, дете се намеси и направи всичко това? Агент на братството! Шпионин!

Джайлс вдигна ръка и постигна тишината, необходима, за да даде отговор.

— Много добре, да речем, че съм агент, че съм шпионин, каквото си поискате. Ала онова, което ви показах тук, е самата истина. Наричайте ме както щете. Но бихте ли ме нарекли бог, победил в битка друг бог? И що за бог съм, че да надделея над Торун? — Той вдигна глава към ясното небе и направи свещен знак. — Велики Торуне, отмъсти на богохулниците, които измислиха тази измама!

И отново посочи с ръка към смазания Торун, чиято ръка още помръдваше пародийно, сякаш вземаше участие в битка.

Неколцина мъже с извадени ками — не се виждаха по-сериозни оръжия сред тълпата — обкръжиха Джайлс. Отнеха му чука и застанаха на пост край него, но, изпълнявайки командата на Лерос, не сториха нищо повече. А Лерос, след като известно време наблюдава изумен станалото, извика неколцина от присъстващите първенци, с които се оттегли в единия ъгъл на площада. Веднага се впуснаха в

сериозен разговор. Мнозинството зрители, слисани и спореци, започна да се тълпи около падналата фигура на доскорошния си бог.

Джайлс Коварния погледна към Томас и изведнъж се ухили с усмивка, твърде весела за човек в неговото съмнително положение.

— Господарю Томас — приветства го той, — излиза, че освен на хората, сега си шампион и на боговете.

— Е, мисля, че нямаш претенции за наградата, каквато и да се окаже тя? — Томас приближи към Джайлс, с когото се бе почувствал близък.

— Аз? Никога. Ти спечели състезанието честно и аз нямам никакви претенции.

Томас кимна, доволен дотук. Ала си имаше други тревоги. Изправен до Джайлс, той неспокойно се огледа. Почувства, че като шампион на Турнира и като признат победител над фалшивия Торун, трябваше да направи нещо, за да утвърди авторитета си. Може би трябваше да се присъедини към Лерос и групичката му и да накара жреците да се вслушат в него. Ала какво да им каже? И едва сега осъзна, че не бе наясно със същността на случилото се. Реши, че ще е по-добре, ако стои близо до Джайлс, който сигурно щеше да се нуждае от някаква помощ, ако започнеше преговори. А и във всеки случай Томас предпочиташе разговорите с друг боец, отколкото със свещениците.

— Защо се озова тук и как? — попита той по-ниския мъж. — Доколкото си спомням, те видях да умираш.

Усмивката на Джайлс застина още в зародиш с едно потрепване на устните.

— Ти видя как Джуд ме напада и как се търкулвам по склона на хълма.

— И не си бил дори ранен?

— Не. Виждаш ли, убедих Джуд, че всичко, което искам, е да получа възможност да напусна Турнира и да се махна. Той бе доволен от шанса да спечели незаслужена победа и се съгласи да следва плана, който бях начертал. Трябваше единствено по малко да задържа ударите си като мен. Мечът му само разкъса дрехата ми, преди да се строполя по склона. Предварително бях забелязал, че робът с чука е с моя ръст и цвят на кожата, оттам се зароди целият ми план. Когато робът се спусна долу, за да се увери, че съм мъртъв, аз го чаках скрит в храстите

и свърших собствената му работа. Навлякох парцалаците му, завързах въжения му колан, взех чука и накуцвайки като него, го повлякох нагоре, за да го погребва в хубавите си дрехи. По това време, както и очаквах, вие, останалите, продължавахте двубоите...

След това рядко бях в лагера ви. Другарят ми роб бе ням и толкова тъп, че не забеляза промяната; или пък е бил достатъчно хитър, за да не обърне внимание на интригата, ако я е забелязал. Вие, останалите, не ме удостоявахте с никакво внимание, след като навлякох сивите парцали — и ти включително, до момента, в който си помисли, че идвам за теб с чука.

Томас поклати изумен глава.

— Предприел си ужасен риск.

— Не и по-голям, отколкото ако трябваше да се изправя срещу теб, или може би Келсумба, или Фарли, в открита битка. Вече бях решил, че тъкмо такъв риск би бил прекалено голям.

— И все пак, това е странна игра — рече Томас. — Защо я предприе? Защо...? — и той посочи с ръка към развалината, която някога беше Торун.

— Искях да разкрия истината за това какво представляваше това страшило. Или по-скоро — какво представлява, защото ние унищожихме само една малка част от него.

Джайлс се огледа. Публиката, която, преди да започне разговора си с Томас се състоеше от двамина въоръжени с ками охранители, сега бе далеч по-многобройна.

— Е, вече всички знаем, че страшилото никога не е било Торун. А е било създание на нещо друго. Нещо, чието присъствие на планетата Хънтърс ще донесе презрение и присмех от страна на целия останал свят, ако го узнае.

— Каква е тая срамна работа, за която говориш?

Въпросът дойде от Лерос, който бе приключил съвещанието си с другите високопоставени жреци и от известно време слушаше Джайлс.

— Имам предвид един от древните врагове на нашите предци, наречен берсерк — отсече накъсо Джайлс и накратко разказа за разговора си със Суоми в гората. — Ако Андреас все още не е накарал иноземците в Храма да замлъкнат, те ще потвърдят, че е откраднал кораба им. Може би ще могат да ни кажат и защо.

— Защо трябва да повярваме на иноземците, а не на Върховния жрец? — извика някой предизвикателно.

Джайлс отново извиси глас.

— Не иноземците донесоха тук това чучело, имитиращо Торун. Андреас и Вътрешният му кръг го използват от години, за да мамат верните поклонници на Торун. Никой занаятчия на Хънтърс не би могъл да го измайстори сам, все едно е да построи междувъзвезден кораб. Още по-малко пък беше истинско въплъщение на бог, инак Томас Сграбчвача не би могъл да го повали. Какво друго тогава би могло да бъде, освен берсерк или част от него? Ако не е берсерк, може би Върховният жрец или някои от неговия Вътрешен кръг могат да ни обяснят какво е. Бих ги попитал веднага, ако бяха тук. Но те избягаха, когато се видях, че хитроумната им машинка е обречена.

Лерос кимна мрачно.

— Време е, ако не е и късно, да зададем няколко трудни въпроси на Андреас.

Одобрителният рев бе кратък, защото хората искаха да чуят какво още ще каже Лерос. Той продължи:

— Мисля обаче, че не е твоя работа да ни учиш какво да питаме. Чий агент си ти, коварнико?

Джайлс сви рамене и с готовност призна:

— Изпратен съм тук от онова, което вие наричате Братството. Но какво от това, честни ми Лерос? Днес аз ви казах и ви показах единствено истината. Сега разбирам, че ние от Братството наистина нямаме никакви спорове с хората от Божата планина, а само с Вътрешния кръг и с неговия предводител.

Лерос изсумтя, може би леко объркан от словесния поток, наполовина убеден от думите, наполовина отблъснат от лекотата, с която се изливаха. Преди да отговори обаче, вниманието му бе отклонено от завръщането на един мъж, който очевидно бе пратен да види какво става в Храма. Пратеникът съобщи, че вратите и портите, водещи към Храма, са заключени и залостени отвътре, а дворецът е охраняван от войници под прякото командване на Върховния жрец. Андреас не пожелал да се покаже, но дал да се разбере, че всички шпиони, предатели и техните подмамани жертви скоро ще затреперят пред гнева му.

— И няма да отговаря на разумни въпроси? — попита Лерос. — Няма да обясни защо е посмьл да ни хързулне този... *това нещо*... вместо бог?

— Не, господарю Лерос, няма.

— Тогава е ясно — извика високо Лерос, — че Андреас повече не говори от името на Торун! Велики Торуне, бъди с нас сега! Бъди с нас, когато се готвим в битка да докажем кой може да ти служи най-вярно!

Последва нов изблик на викове и молитви, настана всеобща врява и бъркотия, мъжете хукнаха да се въоръжават, обсъждаха се набързо скроени планове, спореха дали да не извикат някои от командващите войските в полето и да прогонят Андреас от Храма. Това предложение бе отхвърлено. Томас прецени, че войниците в Храма бяха твърде малко, за да го удържат срещу възбуденото гражданство. Е, нека стратегите да спорят; той знаеше какво трябва да стори, когато дойде ред до битка.

Озовал се за момент насаме с Джайлс, Томас рече:

— Благодаря ти, че ми помогна срещу чудовището; няма да го забравя.

Томас вече бе започнал да разбира колко умен е Джайлс, както и да схваща, че сам се нуждаеше от умни съвети, за да установи властовите си позиции сред тези хора.

— Няма защо да ми благодариш, господарю Томас, за каквато и да е помощ.

— Братството защо те изпрати тук?

Джайлс поклати неопределено глава.

— Аз бях най-добрият воин, когото можах да намерят. Дойдох за Турнира от област, която е до голяма степен контролирана от братята. Надявах се, че бих могъл да спечеля Турнира и след това да действам срещу Божата планина от позицията на известна власт вътре. Ала далеч преди Турнирът да свърши, разбрах, че няма да успея. Ти и някои от другите воители явно бяхте по-добри от мен. Тогава измислих плана, като използвах Джуд Исаксон... ала кажи ми, господарю Томас, ти защо си тук?

— Аз ли? — изненада се Томас.

— Да. Нима си вярвал, че тук ще има истински Торун, който да те възнагради с безсмъртие? Аз ти разкрих истинските си мотиви за

участие в Турнира; но какви бяха твоите?

— Хмм. Ами, битките са моята работа. Опасно беше, вярно е, но всяка истинска битка е опасна; все пак смятах, че ще спечеля. Досега никога не съм срещал мъж, който да ми се опре в двубой.

Джайлс бе впечатлен.

— Никога ли не си помислял, че всеки от нас, 64-мата, бихме могли да предявим подобни претенции? Всеки от 64-мата в началото...

Томас премигна.

— Да — отвърна след известно време. — Да, не съм спрял да разсъждавам за това...

И изведнъж той си спомни за изумлението, изписано върху голобрадото лице на умиращия Брам. Във втория или в третия кръг бе това? Не се сети, ала му се стори, че бе много, много отдавна.

Вдигна ръка през рамо да попипа тежкото копие, което бе препасал на гръб. Щеше да му потрябва ново. На това не само острието му бе строшено, но и дръжката му бе очукана и отслабена, след като стоманените ѝ ленти бяха изпонакъсани и изкривени от ударите на Торуновия меч.

— Исках място във властта, исках да бъда един от мъжете, които управляват света от върха на тази планина.

Джайлс му подсказа:

— Ти си мислил, че провеждат Турнира, защото искат най-добрият воин да се подреди тук, да стане шампион на Божата планина. И като такъв да получиш огромна власт и богатство.

— Да. Точно тъй е.

— Логичен отговор. Аз също се надявах, че Турнирът ще има подобни цели, макар и да имаше неща, които не разбирах... както и да е, оказа се, че сме грешили. Така или иначе Андреас и Вътрешният кръг са измамили всички ни. Простите воители — с простата история за боговете, а и нас, след като ни подведоха да си помислим, че са достатъчно мъдри да управляват.

Томас изруга жестоко, като намеси в клетвата си всички богове, за които се сети в момента.

— Тогава *защо* *изобщо* организираха този Турнир? Андреас и бандата му не ни гледаха, за да аплодират уменията ни, или да се възползват от страданията ни. Никому не бе позволено да гледа, освен

на неколцина свещеници и на иноземците. Защо, защо тогава ни убеждаваха и ни подтикваха да се изколим един другиго?

— На тях им бе необходимо безсмисленото клане — рече Джайлс, — защото те всъщност не боготворят Торун, който носи в себе си живот и чест и има други цели, различни от унищожението. Те не биха могли да принудят хората да боготворят техния истински бог, който не е нищо друго освен самата Смърт. Торун се наслаждава на жените и на виното, на хубавия лаф и на добрата храна. Той особено цени храбростта, която прави възможни всички останали добродетели. Обаче те боготворят Смъртта, а берсерките са олицетворение на безцелната, безчестна смърт, смъртта сама за себе си. Джайлс замълча, погледна косо към останките на Торун, който бе забил лице в калта до фонтана, недалеч от взрения в небесата труп на Фарли. Сетне Джайлс додаде: — Не, това не е достатъчно обяснение. Прав си, защо Андреас и другите не гледаха Турнира, защо не се насладиха на смъртта, защо не допуснаха други да го гледат? Позволиха единствено на иноземците... и докато гледаха, корабът им бе откраднат. Така ли е? Най-великите герои на нашата планета се биха и загинаха, за да бъдат подмамени онези.

Надигна се невъобразим шум, но не само на площада, а из целия град. Корабът на иноземците бе изплувал във въздуха.

XIV

Издигането бе много равномерно и изненада напълно Суоми; бе задрямал на писалището си, склонил глава върху ръцете си, и когато се сепна, имаше зловещото усещане, че корабът ще каца, завършил полета си, и че единствената му възможност да направи нещо, бе дошла и отминала.

Веднага се обърна да погледне екрана на монитора, монтиран на стената в кабината, където бе и интеркомът, и с облекчение установи, че полетът определено не бе свършил. На екрана сега се виждаше командният пулт на „Орион“. Високопоставеният жрец на име Лашез бе седнал в креслото на главния пилот, приведен, вдървен и съсредоточен над инструментите и уредите. Около Лашез в нервни пози се бяха изправили други свещеници и войници, захванали се за опора кой където свари. Суоми съзираше в дъното на картината коридора, който водеше към входния люк; откъм външната му страна се виждаше, че главният входно-изходен люк бе все още отворен; придвижването на кораба в това му състояние бе напълно постижимо, разбира се, ако не се гонеха високи скорости или височини. Един войник стоеше току до вътрешната страна на входния люк и гледаше навън през него. Навярно бе поставен там за застраховка, като допълнителен наблюдател, в случай че екраните в командния пункт някак си спрат да работят или (което бе по-вероятно) пилотът новак има проблеми с разчитането на изображенията им.

Полетът очевидно щеше да бъде кратък. Берсеркерът би трябвало да е някъде наблизо, а лоялните му слуги щяха да отведат пленения кораб до него. Взел в ръце ръководството на операцията, берсеркерът би могъл да се включи към бордовите компютри, да асимилира данните им в „мозъка“ си и да овладее всички бордови системи, като ги превърне в продължение на собствения си „ум“. А след това — движителят... превръщането му в машина на смъртта можеше да се извърши и на Божата планина, ако това бе удобно, иначе берсеркерът можеше да натовари лоялната си котерия и да отлети до

някое сигурно място в ненаселения север и там да се пригответи за ликвидирането на света.

На екрана в кабината си Суоми наблюдаваше голяма част от онова, което ставаше в залата с пулта за управление. Не бе проспал много време, тъй като навън бе още светло. Виждаше на екраните гористите склонове на Божата планина, които се спускаха леко към низината, сетне малко се наклониха. Едновременно с това Суоми усети как „Орион“ се наклонява, попаднал в ръцете на неопитен пилот, в мига, когато онзи се опита странишком да издигне кораба към върха. Сто на сто нямаше да ги обезпокои изкуствената гравитация по време на този нисък и бавен полет в атмосферата.

Суоми чуваше по интеркома разговорите между хората в залата с пулта за управление и онези, които се свързваха отвън.

— Шьонберг — рече напрегнато Лашез, — на панела за животоподдържащата система светна жълта лампичка. Можеш ли да ми го обясниш?

— Дай да видя — чу се умореният глас на Шьонберг, самият той бе извън полезрението на Суоми. След кратка пауза, навярно за превключване на екраните за по-добър обзор, Шьонберг продължи: — Няма причини за тревога. Това показва, че главният люк е отворен и системите за безопасност са изключени, за да може да летите по този начин. Просто напомняне да не забравите за това и да отхвърчите в космоса.

Беше очевидно, че в резултат на оказвания натиск Шьонберг сътрудничеса изцяло на противниците.

Сега корабът бе над самия град, рееше се като балон със заглушени двигатели само на метри над най-високите покриви.

— Издигни се по-високо, Лашез — излая друг мъжки глас и Суоми видя как високопоставеният жрец, облечен в пурпурно-бяло, се завъртя нервно ведно с креслото, пребледнелите му ръце трепнаха и реагираха прекалено рязко. Корабът дръпна нагоре, мъжете около Лашез потънаха в креслата си или се хванаха здраво за стойките, като едновременно с това се вторачиха с очакване в него. Ускорението от издигането се прекрати в един миг, в който да ти спре сърцето, корабът пое в свободно падане, сетне с известно залюляване нагоре-надолу се установи на курса си, малко или много под контрол.

— Трябваше да ми бъде предоставено повече време за тренировки! — мърмореше трескаво пилотът.

— Няма време — сопна му се властният глас.

Суоми се досети, че той принадлежеше на Андреас, който говореше отнякъде извън кораба.

— Торун се провали, а Лерос и някакъв агент от Братството разбуниха тълпата. Ще натоварим нашия любим господар и учител на борда на кораба и ще го отведем в безопасност на север заедно с пленниците. Всичко ще бъде наред, Лашез, стига само да маневрираш внимателно. Приближи сега към Храма.

Лашез се водеше по екран, който му показваше какво точно става под кораба. Суоми, който на практика все едно гледаше зад рамото му, видя нещо много съществено, което отначало не можеше да схване. Близо до най-голямото градско здание — трябва да беше Храмът, тъй като корабът увисна точно над него — се намираше много по-ниска сграда, чийто покрив се демонтиреше отвътре. Работниците, заети с тази работа, се зърваха сегиз-тогиз, ръцете им се подаваха и изчезваха, махаха парчета от покрива и отворът бързо се разрастваше. Вътре бе издигнато скеле, върху което работниците стояха, но не бе видно нищо друго, освен тъмнина, която слънцето, огряло ярко улиците и всичко останало, не успяваше да разсее. На Суоми му бе необходимо известно време, за да разбере, че вътрешността на сградата изглеждаше толкова тъмна, защото представляваше дълбока яма, изровена много под равнището на улиците.

— Кажим им да побързат с покрива — помоли Лашез.

— На позиция ли си? — отвърна му гласът на Андреас, вече много ясно се усещаше напрежението в тона му. — Мисля, че още не си заел подходящото положение.

Суоми видя как малки, но разгневени групички мъже с бели роби тичаха по улиците около Храмовия комплекс и се разполагаха така, сякаш го обкръжаваха. Тук-там се мяркаше изваден гол меч. По стените на Храма се движеха униформени войници. Суоми забеляза ярката следа на изстреляна от улицата стрела, сетне — две като отговор в обратната посока. Може би мъжът в сиво, който имаше грандиозен план да влезе в града, преоблечен като роб и да вдигне въстание, е имал по-голям успех, отколкото Суоми бе предполагал.

А самият Суоми бе свършил всичко, което би могъл на тезгяха си, и му беше вече време да се подготви за битка. Изпълнен от усещането за нереалност, той взе малкия, захранван от батерии уред, който бе сглобил и като пресече бързо кабината, се мушна в нейката си. Вдигна ръка и включи интеркома на „Говор“. Гласовете на другите продължаваха да долитат; и макар да не можеха да го видят, той бе в състояние да се включи в разговора им. Не бе обаче готов за това.

Койката можеше да се превърне в ускоряема платформа, ако се случи повреда в изкуствената гравитация някъде из дълбокия космос. Сега не бе възможно напълно да превключи койката, ала Суоми провеси централната секция от защитни елементи над койката си и ги задържа здраво. Лежеше с готов за включване рекордер с усилен до максимум звук. Беше вцепенен от напрежение и страх, едва дишаше, още не бе сигурен, че ще намери достатъчно смелост да извърши онова, което трябваше да бъде сторено. Не бе чак толкова страшно, че можеше да умре. Но че можеше да не постигне нищо друго освен бавно и зловещо наказание от страна на триумфиращия Андреас — такава вероятност му се виждаше ужасяваща.

Обърнал глава, Суоми гледаше екрана в кабината си. Лашез маневрираше кораба над голямата яма и без съмнение имаше намерението да го приземи в нея. Покривът бе свален досами стрехите. Крехкото скеле вътре щеше да бъде смазано като паяжина под тежестта на бронирания корпус на „Орион“. Всичко бе много добре планирано и организирано. Андреас и останалите сигурно отдавна се бяха подготвяли да пленят междувъзвезден кораб. Кой им бе казал как да планират ямата, колко голяма да е, за да побере кораб, който иноземци евентуално биха използвали за тайна ловна експедиция? Разбира се, техният господар и любим учител — Смъртта... Смъртта познаваше всички видове и размери междувъзвездни кораби, тя се бе била срещу тях в продължение на хиляда години.

Разположилият се в пилотското кресло Лашез в момента водеше непрекъснат напрегнат диалог с хората, които го очакваха и го водеха долу, както и с наблюдателите при отворения люк. Корабът започна да се спуска. Надолу, надолу... ала оказа се, че маневрата е погрешна и на Лашез му се наложи отново да изправи кораба и да го вдигне, като остави тънка следа от прах на мястото, където якият корпус бръсна леко един висок корниз от Храма и събори количка-две зидария.

Издигнаха се и отлетяха встрани на незначително разстояние и започнаха отново да се спускат. Лашез навярно бе роден техник и механик; във всеки случай усвояваше твърде бързо. Този път спускането бе точно.

С пръст на копчето, което да включи рекордера, Суоми разсъждаваше за възможните изходи от ситуацията — и ги долавяше като реакции у себе си — от бездната на неочакваната смърт и бавното поражение до ниското плато на триумфа. С част от съзнанието си се запита дали това бяха дразнителите, които Шьонберг и другите ловци търсеха, дали не бяха същите, които изпитваха участниците в Турнира, където цялостното усещане, че си жив, сякаш пулсираше във всеки миг на преживяването.

Можеше да приеме бездейно всички предлагащи му се възможности. Или да стори онова, което е необходимо. Корабът се спускаше в дупката. Въпросът сега бе да се избере най-подходящия момент, тактиката. Кацнеше ли на дъното, щяха да изключат задвижването и щеше да стане късно. Точно сега пък, когато преминаваше през отвора на ямата, когато бяха повече навън, отколкото вътре, щеше да е прекалено рано.

Изчакването му се стори цяла вечност; корабът вече сигурно бе изминал четвърт от спускането.

Половината. Вечността свършваше.

Сега! С едва поносимо облекчение, почти равностойно на умственото му напрежение, Суоми натисна бутона на малката кутийка, която държеше.

Хапещият глас на Йохан Карлсен, който не можеше да бъде сбъркан, усилен мощно, избумтя по интеркомната система на „Орион“, а през радиовръзките в командния пулт — и през отворения люк навън, отеквайки с такава сила, че сигурно заля града околоръст:

— ТУК Е ГЛАВНОКОМАНДВАЩИЯТ. ГОТОВНОСТ НА ГРУПИТЕ ЗА ПРИЗЕМЯВАНЕ. РАЗКРИЙТЕ БЕРСЕРКА...

Той искаше да добави и още нещо, но гласът му бе удавен от друг, от гласа на самия берсеркер, бумтящ, ревящ от някакво скришно място:

— ПЪЛЕН ХОД! АНДРЕАС, В ИМЕТО НА СЛАВНАТА СМЪРТ, ПЪЛЕН НАПРЕД И УБИЙТЕ ЙОХАН КАРЛСЕН, ТОЙ

ВЕРОЯТНО Е НА БОРДА. ЗАПОВЯДВАМ ТИ, ЛАШЕЗ, ПЪЛЕН НАПРЕД ВЕДНАГА! УБИЙТЕ ЙОХАН КАРЛСЕН, УБИ...

После и този глас утихна, потънал в унищожителния шум, който произведе пускането на пълен ход на двигателя на кораба, който не само бе в гравитационния плен на планетата, но и бе буквално погребан в утробата на Божата планина. Суоми, добре защитен в укрепената си койка, се държеше колкото е възможно по-здравео, ала въпреки това бе разтресен, все едно го бяха намерили челюстите на ледниковия звяр; проснат до преградата на койката си, сетне отхвърлен от нея, той бе спасен единствено от коланите, инак щеше да се размаже в отсрещната преградна стена на кабината си. Щатното осветление изгасна и моментално светна аварийното — над вратата.

Последва рязко спадане на ускорението, тишина и падането продължи до безкрайност. Сетне и то спря с нов рязък трус, способен да строши костите, силен, мощен, ала все още в рамките на човешката поносимост — с по-слаб физически ефект, отколкото бе първата детонация на двигателя.

Корабът се залюля, блъсна се отново, люшна се и се разтrese, сетне изведнъж спря с потреперване, като палубите му получиха около четирийсет градуса крен. Всичко утихна. Екранът в кабината на Суоми бе фактически изключен, тук-там по него проблясваха точки — електронен „шум“.

Суоми разкопча коланите на койката си и долази по невероятния наклон на палубата до вратата. Не бе закрепил тежките предмети като за пред битка, затова пораженията в кабината бяха значителни, макар да нямаше признаци за сериозни структурни повреди. Навярно якостта на кораба го бе спасила от това.

Вратата на кабината се отвори от само себе си, когато я отключи, и тялото на мъртъв или намиращ, се в безсъзнание войник се плъзна вътре, провлачило видимо строшените си крака. Суоми подаде глава в коридора, огледа се и се послуша. Цареше тишина и нищо не помръдваше под светлината на аварийното осветление. И тук палубите, преградите и гредите бяха незасегнати.

Обърна се към падналия часови и реши, че мъжът навярно бе мъртъв. По-късно щеше да решава дали това бе негова вина или триумф. В този миг Суоми мислеше единствено дали да се въоръжи с меч на падналия — той си стоеше все още кротко в ножницата. В

крайна сметка Суоми реши да не го взема. Меч в ръката му нямаше да донесе нищо добро никому, най-малко на самия него.

Почука на вратата на кабината на Барбара Уртадо и след като чу тих глас, отвори и се изкатери вътре. Тя седеше сред калейдоскопична бъркотия от шарени дрехи, изсипали се от отворен шкаф, облечена с нелепо пухкава роба, с разрошена кестенява коса, облежната на стол, който изглеждаше прикован към пода.

— Мисля, че ключицата ми е счупена — рече тихо тя. — Но може и да не е. Не мога да движа ръката си.

— Аз съм виновен за това — каза той. — Извинявай. Но нямаше начин да те предупредя.

— Ти? — Тя повдигна учудена вежди. — Добре. Успя ли да навредиш поне толкова и на онези кучи синове отвън?

— Доста повече, надявам се. Това бе идеята. Искаш ли да излезем и да видим? Можеш ли да вървиш?

— С удоволствие бих се насладила на разкъсаните им тела, но се боя, че не съм в състояние. Те ме приковаха към койката и, предполагам, това ме е спасило. Какви неща ме караха да правя! Винаги съм се питала що за същества са войниците и най-сетне разбрах.

— Аз ще обиколя да огледам.

— Не ме изоставяй, Карлос!

В залата на командния пункт нещата бяха доста зле, или пък много добре, в зависимост от гледната точка. Тя се намираше по-близо до движителите. Лашез, привързан с колан в мекото пилотско кресло, се бе привел напред с отворени очи и с разперени ръце, без видими рани, ала въпреки това очевидно бе мъртъв. Интензивно локално неутронно излъчване в момента, когато се сблъскаха полетата на движителя, съпровожда катастрофата, спомни си Суоми прочетеното някъде. Без съмнение Лашез бе умрял щастлив, сляпо предан на бога си, може би вярващ или надяващ се, че наистина убива Йохан Карлсен. В името на славната Смърт... да.

Войниците и свещениците, които до одева помагаха на Лашез, не бяха привързани към бронираните кресла. Със или без неутрони, сега те изглеждаха досущ като мнозина от победените в Турнира. Поне толкова живота бе пожънал днес берсеркерът. Някои от хората още дишаха, ала нито един от тях вече не представляваше опасност.

Като погледна от командната зала, Суоми установи, че главният люк все още бе отворен, ала бе напълно блокиран от купчина бели тухли и разцепени масивни греди; навярно това бе част от Храма или от нечий дом. Навярно мнозина бяха убитите и извън кораба (освен в него), но Божата планина не бе сравнена със земята, много от жителите ѝ несъмнено бяха все още живи и който и да им бе начело, щеше в крайна сметка да си прокопае път до кораба, може би с мисълта да отмъсти за разрушенията.

Като преодоля някои препятствия, Суоми си проправи път до кабината на Барбара и съумя да приседне някак до нея.

— Изходът е блокиран. Изглежда, ще трябва да чакаме заедно.

Разказа ѝ накратко за клането навън.

— Бъди добро момче, Карлос, и ми дай болкоуспокояващо хапче от аптекката, както и едно питие.

Той скочи.

— Разбира се. Не се сетих... извинявай. Вода?

— Първо вода. Сетне нещо друго, ако изобщо нещо в бара ми е останало непотрошено.

Половин стандартен час по-късно те още седяха заедно, когато след вдигнатия около входния люк голям шум от копане и блъскане, Лерос и тълпа от мъже с мечове в ръце и в пълно бойно снаряжение се появиха пред вратата на кабината. Суоми, който слушаше фаталистично настроен как приближават, вдигна глава към Лерос и затвори очи — не можеше да понесе да види как се стоварва мечът.

Нищо не се стовари върху му. Не чу друго, освен затихващото подрънкване на оръжията и ропота, а когато отвори очи, видя Лерос и хората му на колене пред него, трудно запазващи положението си върху наклонената палуба. Сред тях, с доста по-малко благоговение, изписано върху лицето, стоеше мъжът в сиво, въоръжен вече с меч вместо с чук.

— О, господарю полубог Йохан Карлсен — рече Лерос с дълбоко уважителен тон, — ти, който не си робот, а жив човек, че и нещо повече, прости ни, дете не те познахме, когато дойде между нас! И приеми вечната ни благодарност за това, че прати по дяволите нашите стари врагове. Ти смаза машината на Смъртта в тайното ѝ леговище

ведно с мнозина, които ѝ служеха. Искам да узнаеш с радост, че аз самият изрязах сърцето на архипредателя Андреас.

В този момент Барбара навярно го спаси.

— Господарят Карлсен е ранен и зашеметен — рече тя. — Помогнете ни, де!

Пет дена по-късно полубогът Йохан Карлсен, наричан още и Карлос Суоми, и Атина Поулсен — и двамата в добро здраве, седяха около малка масичка в ъгъла на някогашната градина на Храма. Защитени от обедното хънтърско слънце под сянката на полуразрушената стена, те наблюдаваха извършваната от роби трудова операция по почистване на отломките. Корабът все още си стоеше там, на петдесет-шейсет метра от Храмовия комплекс, заобиколен от останките на разрушени сгради — на мястото, където бе зациклил, след като движителят му се бе саморазрушил.

В катаклизма освен богомолците в Храма или езекутираните впоследствие от Лерос, загинаха и десетки други хора, хора, които дори не знаеха за съществуването, на берсеркера. Ала въпреки това Суоми спеше добре, защото милионите други невинни хора на планетата бяха останали невредими.

— И тъй, Оскар най-накрая ми обясни всичко — рече Атина. — Обещаха са му, ако им сътрудничи, да му дадат шанс... правото да се бие, да се добере до берсерка и да го унищожи.

— И той е повярвал?

— Казва, че възможността била ужасяващо малка, но нямало никаква друга. Изобщо не искали да го допуснат до кораба. Трябвало да си седи в някаква килия и да отговаря на въпросите на Андреас и Лашез. И на берсерка, той по някакъв начин разговарял пряко с него.

— Разбирам.

Суоми отпи малко ферментирало мляко от златната си чаша. На Шьонберг може и да му ставаше лошо от него, но стомахът на Суоми се справяше без затруднения, бе започнал дори да го харесва.

Атина го погледна почти унесено.

— Не съм имала досега възможността да ти кажа какво мисля, Карлос — рече тя с нисък, дълбок глас. — Идеята бе толкова проста. О, разбира се, имам предвид проста в смисъл на нещо класическо, елегантно. И блестящо.

— Хм?

— Начинът, по който използва записа на карлсеновия глас и спечели битката.

— О, да. Това бе просто — да снадиш записани думи и да съставиш фрази, които берсеркът би намерил за достатъчно заплашителни. Главното се състоеше в това берсеркът да идентифицира гласа му и да предприеме най-мощното, най-отчаяното действие да го убие, забравил всичко друго, да бъде готов междуременно и да се саморазруши.

— Ала да схване човек това, се изисква блестящ ум, а за да го изпълни — храброст.

— Ами... Когато чух слугите му да разпитват за Карлсен, ми хрумна, че може би си имаме работа с една от онези машини-убийци, берсерк, специално програмиран, за да ликвидира Карлсен. Дори да бе обикновен берсерк — ха, какво ГОВОРЯ? — унищожението на Карлсен би имало много висок приоритет в програмирането му, може би по-висок, отколкото унищожаването на някой малък свят. Заложих на това, че ще зареже останалите си планове и ще унищожи кораба, че ще сметне за възможно Карлсен да се крие на борда на „Орион“ с тайна десантна група.

— Звучи шантаво. — Доста объркана, Атина се опита да смекчи вложената в думите си критика. — Искях да кажа, че...

— Наистина звучи шантаво. Но доколкото ми е известно, берсерките никога не са били силни в предвиждането на човешкото поведение. Може би в крайна сметка е решил, че Андреас го е предал.

Самият бог Торун в плът и кръв — а всъщност Томас Сграбчвача — навлезе величествено откъм другия край на градината, следван от жреци и скулптор, който правеше скици за новата статуя с копие в ръка. Суоми се надигна леко от стола си и се поклони в посока към Торун. Той му отвърна с усмивка и с вежлив поклон.

Карлос и Томас се разбираха удивително добре. По време на криза хората трябва да бъдат успокоени, обществото — подкрепено. Дали Лерос и останалите богобоязливи водачи наистина вярваха, че сега сред тях се намират бог и полубог? Очевидно бе така, поне с частица от съзнанието си го правеха, поне дотолкова, доколкото такава

вяра отговаряше на нуждите им. Пък и в известен смисъл Карлсен наистина все още крачеше тук.

Освен това навярно на сламенорусия мъж, известен вече като Канцлера Джайлс, постоянен спътник и съветник на Торун, до голяма степен се дължеше относителната лекота, с която обществото на Божата планина бе понесло сътресенията от последните няколко дена. Жалко за Братството. Е, помисли си Суоми, възможно бе светът на победилото Братство да не е по-добър от света на Божата планина, лишен сега от своя таен демон.

Ето го и Шьонберг, който ходеше покрай разрушения си кораб. Барбара Уртадо вървеше редом с него, следвана от робите и слушаше обясненията, които той й даваше за действието на системата за почистване. Бе разговарял предишния ден за това със Суоми. Там, накъдето сочеше сега Шьонберг, се намираше мястото, изчислено с математическа точност в резултат от експертен анализ на проблема като най-ефективно за събиране на боклука. Шьонберг едва не бе убит като колаборатор от Лерос и победилата фракция, ала намесата на полубога Карлсен спаси живота му и му върна свободата.

След онова, което се бе случило със Селесте Серветус и Гас де ла Торе — обезобразените им тела бяха намерени връз малка купчина човешки и животински кости в тайна яма-костница в подземията на Храма, Суоми не би могъл да вини Шьонберг или когото и да било друго за сътрудничеството им. Шьонберг му бе разказал с каква приказка бе минал пред Андреас за безмилостните земяни, които щели да го потърсят и да отмъстят за него, история, която, уви, не е била нищо друго освен чист блъф. Суоми обаче все още имаше чувството, че Шьонберг му спестява нещо, че между него и Андреас се бе случило повече, отколкото той имаше желание да си спомни.

Но нека бъде така. Корабът бе непоправимо повреден и оцелелите членове на ловната експедиция трябваше да преживеят заедно на тази планета, както личеше по всичко, неопределен брой стандартни години, докато не се появеше случайно друг кораб.

Атина отпи глътка студена вода от красивата си чаша, а Суоми — още малко от ферментиралото си мляко. Тя бе прекарала кризисния период заключена в кабината си, без да я закачат — може би като жертвата, определена за следващия ден, — докато корабът не се разруши и Храмът не рухна пред очите ѝ. Но и тогава бе само

поразтърсена. Тя, независимата, способна да се погрижи сама за себе си жена, тъкмо тя по ирония на съдбата бе принудена да наблюдава пасивно като древна героиня, докато навсякъде около нея мъжете се биеха.

— Какви са планове ти, Карл?

— Предполагам, че на гражданите рано или късно ще им омръзне полубогът Карлсен да им се мотае из краката и се надявам много това да не стане, преди да се е появил някой кораб. Мисля, че дотогава той не трябва да се набива много на очи, както се казва.

— Не, имах предвид планове на Карл Суоми.

— Ами...

Той изведнъж се запита дали някой от хънтърсите не я бе чувал преди кризата да го нарича Карл, както често го правеше. Запита се и дали това не бе допринесло да го объркат тъй щастливо с другия. Нямаше значение.

Само допреди няколко дена планове на Карлос Суоми щяха определено да включват и Атина. Но това бе преди да я бе видял как жадно наблюдаваше мъжете да се избиват един другия.

Не. Съжалявам. Разбира се, той самият бе избил много повече хора, отколкото тя бе видяла да умират — ала въпреки това беше и си останал пацифист в истинския смисъл на думата, докато тя не беше. Поне той така гледаше на нещата.

А относно Барбара... Тя все още стоеше до Шьонберг, който ѝ изнасяше лекцията си, ала от време на време се обръщаше да погледне към Суоми. На него му се искаше на Барбара да ѝ е хубаво. Предишната вечер тя бе споделила постелята му. Посмяха се на дребните си наранявания, сравняваха белезите си. Но... тя бе момиче за развлечение. Не. Животът му щеше да продължи неотлъчно пътя си, дори ако никога повече не видеше Барбара.

Какви тогава, както попита Атина, бяха планове му? Ами, още много риба пляскаше из дълбините на моретата, или дори, ако можеше да си позволи нескопосаната метафора, живееше скромно и забулено зад воала си тук, зад белите стени на Божата планина. Той все още си търсеше жена, и сега дори по-настойтелно от преди.

Шьонберг сочеше към небето. Нима планината от боклук щеше да се издигне толкова нависоко? Тогава Барбара скочи развълнувана, Суоми вдигна глава и забеляза кораба.

В следващия миг всички тичаха и крещяха, търсеха аварийните радиостанции, които Шьонберг бе настоял да изровят от „Орион“ и да ги държат подръка. Ала сигурно някой желаещ да помогне хънтърсец ги бе прибрал някъде. Нямаше значение. Корабът се спускаше бързо, сякаш привлечен от приличащия на фар град на върха на планината, където преди се бе приземил „Орион“. Бе сребриста сфера, подобна в много отношения на кораба на Шьонберг. Хънтърсци и земляни с енергични жестове му показваха да кацне на едно вече изчистено от боклуците място.

„Краката“ за закрепване се спуснаха, двигателят бе изключен, люкът се отвори, спусна се рампата. Появи се висок мъж, чиято бледност подсказваше, че навярно бе отрасъл под купол на Венера, дългите му мустаци бяха пригладени и оформени по модата сред произхождащите от Земята жители на Венера. Успокоен от множеството признаци на приятелско посрещане, той се спусна наполовина по рампата, слагайки тъмни очила, за да се предпази от хънтърското слънце, което бе в зенита си.

— Здравей, народе. Казвам се Стийв Кемалчек, от Венера. Хей, какво е станало тук, земетресение ли?

Торун и Върховният жрец Лерос все още не бяха решили кой от двамата да произнесе приветствената реч. Суоми приближи до рампата и рече дружелюбно:

— Нещо такова. Но сега всичко е под контрол. Мъжът с облекчение долови познатия акцент на землянин.

— Значи сте от Земята, така ли? А това е корабът ви. Ходихте ли вече на лов? Аз току-що идвам от север, имам цял куп трофейни 'грами... ще ви ги покажа по-късно. — Той сниши тона си и попита доверително: — Я ми кажете, онзи Турнир наистина ли е такъв, какъвто го описва мълвата? И още не е свършил, нали? Къде се провежда?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.